

**ochotnického
divadla
v Mladé Vožici**

JUBILEJNÍ TISK

100 let

Mladovožického

ochotnického divadla

VYDALA KOMISE PRO PŘÍPRAVU
OSLAV 100. VÝROČÍ ZALOŽENÍ
OCHOTNICKÉHO DIVADLA
V MLADÉ VOŽICI

100 let

Mladovožického ochotnického divadla

*Vzniklého paměti všech občanů
a národních pracovníků ochotnického
divadla v Mladé Vozi*

Napsal a redigoval

Jaroslav Jaroš

Faktografickou část zpracoval

Jaromír Strnad

*Věnováno památce všech obětavých
a nadšených pracovníků ochotnické-
ho divadla v Mladé Vožici*

Národní umělec Jaroslav Vojta v roli Jirky při pohostinském vypravování u Jirákových Kolišev

Zdravice národního umělce Jaroslava Vojty

V Praze 16. 5. 1963

Vážený a milý příteli Jarolí!

Přijte, abych Vám připíjela členkou k 200 letům výročí ochotnického divadla v Mladé Vošici. Čímž tak rád. Mám ještě v své paměti, když jsem hrál v Mladé Vošici pohostinskou Jirku u Jirákových „Kolišev“. Tuto roli jsem též hrál v Národním divadle.

Vážený rád si vzpomínám na tato představení a příradě u Vás ve Vošici. S jakým slásem jste se všichni pustili do práce. Mám jsem z Vás radost. Šťastně se hrát dále tak jako dříve, s nasazením, láskou, občasnou výtržností. Jen tehdy může vzniknout dobré dílo. Nechť jste se jen břížlivost u šikmé díle a o ostatní se nestarají. I z nejmenší slásky se dá udělat velká role. Neházejte všechny pokři na občanskou jednotu, na jehož bedra jsou s neprostou samozřejmostí národní všechny starosti, reží pokřesaje a kůže starobou jenitě.

Často hrádím na ochotnických scénách. Nakulat, že mnoho dobrých ochotnických scén vzniklo. Jsou je to všichni, že se třeba hrací ucel ke zbláznění uchází. Ale při dobré vůli to jde. Byl jsem svědkem krásných ochotnických představení v Praze, na která jsem dlouho vzpomínal. Šťastně se to také dobírá. Přesto, že jsem v době rozvoje profesionálního divadla, roztánu a dlouho tělejší, má ochotnické divadlo rozhodně své poslání. Kto nemůže nahradit své slovo, jsou proto zlatané slovo pradené na scéně, i ochotnické, projevem nejbodnější a nejvyššího umění. V tom odliš kuchařství posílá divadla, tedy i ochotnického. Nechť jsem hrál, ažby všichni hraví šel k státi lepším a radějijším scénám! To budí Vaši snahu!

Končí se hroznou příčinou: Jestli chce té radě lásky k divadlu, jestli chce odliš hroznou postojem se službě divadla a lidu. Vážený ochotníku, nakopřej Vám k šťastnému staletému výročí ochotnického divadla a přeji Vám se vřele celou řadu krásných uměleckých představení na prknech Vašeho jeviště.

V naší kavičce Jihlava: Zdravte oss!
Se srdčným pozdravem

JAROSLAV VOJTA

POSILÁNÍ A DĚK

Posílám snad není ani třeba široce vysvětlovat. Sto let každé práce svých na to, aby se člověk nad ní mýšlel, aby za ni poděkoval, aby si řekl jak daleko let, to jsou celá generace, to je sta a sta lidí a osobů a národů a vládní a nevládní úřadů. Sta let občanského divadelního práce je navíc i sto let vědomosti a lásky k divadlu. Sta let přetváření věcných věcí a rozporů a spojů všechny osoby a národy.

Ni, nechtěte idealizovat hrad na počátku celý ten stoletý vývoj, všichni nejmenší se nachylovali a hrozně zabíhali, až se celá díla odchálo v náhodě, nejmenší i ubohé a mladé divadla stáli na vlásku.

Ale jak jinak si lze vysvětlit, že divadlo nikdy nepadlo, že i v těch nejhorších dobách hospodářské krize byli náklonní ochotni dát pro divadlo v ústí i svou křivost, své žemě, obětovat všechno vojny čas, aby zachránili divadlo před st. náhem. Jak jinak si lze vysvětlit než tím, že měli divadlo rádi.

Proto jim všem, ať jsouvají na stránkách této publikace, či dále, je. Jediná jména zvěst čas a nepodařilo se nám je zjistit, snad nám to odpustí a nevyjde to vykládat se zlobou, patří za jejich lásku k divadlu děk. Ona to byla, která dala všechny jejich podoby. Pro si můžeme a musíme i dnes pomínout, že divadla všechny jejich podoby. Pro si můžeme a musíme i dnes pomínout, že divadla všech našich sociálních skupin všechny všechny neobtožili, ráda se mlučena, co a hrdina našich sociálních skupin všechny všechny neobtožili, ráda se mlučena, snad i nepostupujeme. Je třeba znova z toho poznamenat z hlediska lidského společenského vývoje světa, který ani teprve byl jednoduchý a bezokružný a se silou a silou, omezení zasky.

Z těchto posil vyhráti i tato publikace a vyhráti se všem absolutním smutkem, protože by si vydávati dělela křehkého společenského rozboru doby, než je v silní vlně. Nechtějí proto to, co lidé rozdělovali, ale to, co je spojovalo a to byla bezpochybně láska k divadlu.

Děk? Ten patří především tomu, kdo věrně ochraňoval a střežil celý ten bohatý poklad minulosti mládežnického občanského divadla a usnadnil tak přes autorovi naplnit této publikace a sám ji opatřil fotografickou částí. Děduši Jaromíra Strnady.

A proto právě sem do čela této publikace patří to, co bylo řečeno při otevření při představení představení na počest jeho sedmáctých narozenin:

Láska k divadlu a kulturní práci vůbec, sdělil Jaromír Strnad po otci i matce. Ona byli členy občanského spolku v Mladé Vošici a občanských herci. A tak není diva, že Jaromír Strnad již jako student zastoupil po divadelních prarodcích.

Je tomu letu právě padesát pět let, co se poprvé objevil na mládežnickém jevišti jako herec v roli svého jmenovce v Divotvorném klobouku. V tom Divotvorném klobouku, kterým třikrát před sto lety zahajovali mládežnická divadla občanského smyslu činnost. Student Strnad v roli studenta Strnady sáhl první dík. Je však poslední.

Divadlo mu ušerovalo a už ho nikdy neopustil. Když před první světovou válkou pomohl alžbětě v Poděbrdách, pustil se třikrát s náhodou občanské do práce a začal hrát divadlo. Všechno ho však táhlo do rodného mlata. Dostal se třikrát do válce nejen toho, že se mohl vrátit domů, ale i toho, že mohl doma hrát divadlo.

Byla by to dlouhá řada rolí, které na mládežnické scéně vytvořil. Již od mládí si liboval v charakterních rolích, rolích komických. Dodnes máme současně knižní výtahy na jeho Fialu ve Furiantech, Kláška v Lucerně, Jakuba Havíře v Paní ministrálově, abychom jmenovali alespoň některé z těch nejcharakterističtějších.

Ale v mládežnickém divadelnictví prosoval nejen jako herec, ale i jako poliv sedmácti a dleňatý pokladník, mistrák a knihovník spolku.

Nebýt však výběrů celý obas zastupitel práce Jaromíra Strnady, kdybychom nezapomněli jeho nášah i na loutkové divadlo. Je v Mladé Vošici jeho zakladatelem, se to byl, kdo dal rámců na ustavení loutkářského odboru při národně-chové jednotě Sokol, kde s Petřem mládež spjal podniky pro práci „dělné perdy“ a po dlouhá léta občas a vedoucí v loutkovém divadle pracoval. Desítky a desítky výprav k loutkovým hrám, desítky postav z pohádek, péče o materiál a knihovna, to je jen malý výčet jeho, téměř každodenní, obětavé práce.

Není možná v krátkém zastavení vyčerpat celou behanou náplň jeho zastupitel práce. Jmen to snad je třeba říci, že již dlel rád, s láskou, že mu žádná oběť nebyla dost velká. A ještě jedno: zatímco vlnila jeho vestevník již stěží ruce v kln a oddala se zanechávám odpočinku, on ve své lásce vytvářel až do současnosti děd, nikdy neztratil zájem o své divadlo, o loutkové či občanské, aktivně mu pomáhá. Bez jeho pomoci, bez jeho bohatých zkušeností a znalostí by se dnes mladá divadla všude těžko přepřavenost se oslava svého stého výročí.

To jsou posilovali za tuhé Pici děje, než třikrát obrátí další list, aby se zveřejnil do stránek, které diktoval postř a bohatý vývoj mládežnického občanského divadla. Snad ještě jedno je třeba dodat, aby ho při tom vedla osoba pochopit ne to, co lidé rozdělovali, ale to, co je spojovalo – láska k divadlu.

Ředitelé Spolku divadelních ochotníků 1865 - 1918

1. MUDr. Leo Winterský

Alois Hartman

Karel Czernay

Ladislav Matoušek

MUDr. Jan Glanz

Václav Karel

František Havelka

František Škvara

Ředitelé a předsedové ochotnického divadla v Mladě Vožici

MUDr. LEOPOLD WINTERSTÝ, lékař 17. srpna 1865 - 17. října 1865

ALOIS HARTMAN, rolník 21. listopadu 1865

KARL CZERNAY, holičský 25. ledna 1867

FRANTIŠEK HAVELKA, sládek 26. února 1871 - 26. dubna 1871

LADISLAV MATOUŠEK, obchodník 29. dubna 1871 - 15. července 1876

MUDr. JAN GLANZ, lékař 15. července 1876 - 2. srpna 1885

FRANTIŠEK ŠKVARA, ředitel školy 2. srpna 1885 - 12. srpna 1885

JOSEF ROSOL, hostinský a starosta obce 25. února 1884 - 19. února 1888

KARL MOJAVEC, ředitel okresu 28. února 1888 - 2. února 1921

FRANTIŠEK HŮŽEK, tajemník okresu 2. února 1921 - 24. srpna 1928

JUDr. BEDŘICH MÁLEK, přednosta soudu 24. srpna 1928 - 7. února 1930

VÁCLAV VANKE, vrch. úředník okresu 23. února 1930 - 12. března 1936

VÁCLAV VANKE, vrch. úředník okresu 12. března 1936 šestipříp. předsedou

E. K. ROSOL, edn. ředitel SND v Brně 12. března 1936 - 11. března 1939

MUDr. JINDŘICH HOLA, lékař 11. března 1939 - 21. ledna 1941

EMA ŠTUMPFHOVÁ, choť zvláštěkafé 21. ledna 1941 - 20. ledna 1944

Mistr Ota BUBENČEK, akad. malíř, mal. umělec 20. ledna 1944 - 23. února 1948

Mistr Ota BUBENČEK, akad. malíř, mal. umělec 23. února 1948 šest. předsedou

FRANTIŠEK JANDOUREK, vrch. řet. strážník 23. února 1948 - 1950

Od roku 1950 byl převezen Spolek divadelních ochotníků do Osvětové besedy jako její dramatická skupina. Předsedou OB byl Emil Šourek a Fr. Pešíl.

Čestní a zasloužili členové ochotnického divadla

Jaroš Kopecký

Josef Štěpán

Frant. a Marie Strnadovi

A. Adámek-Cvetoš

Václav Váněk

zasl. um. Otto Bubacký

E. K. Pásek

Stan. Karz

Václav Šelý

Eugenie Karzová

Ema Šumpfordová

MUDr. Václav Prošek

Janoš Strnad

Čestní členové

KAREL KAVKA, bývalý Vinohradské náklady 25. dubna 1904

MUDR. IAN GLANZ, lékař 18. srpna 1900

VÁCLAV ROSOL, hostinský 26. prosince 1905

JOSEF STEDER, měšťský tajemník 26. prosince 1905

FRANTIŠEK STRNAD, obuvník 28. září 1935

MARIE STRNADOVÁ, choť obuvníka 28. září 1935

JOSEF STEDER, měšťský tajemník (čestné uznání za práci) 28. září 1935

ANNA ADÁMKOVÁ-CINTLOVÁ, choť kominíka 28. září 1935

VÁCLAV VANKE, čestný člen a předseda 12. března 1936

MUDR. OTA BUDENČEK, zmloučlivý učenec, akad. rada 28. září 1945

E. K. ROSOL, adm. ředitel SND v Bratislavě v. v. 28. září 1945 in memoriam

STANISLAV KURZ, podnikatel náklady 28. září 1945

VÁCLAV SLAŠT, ředitel učitel 28. září 1945

EUGENIE KURDOVÁ, politická dělnice 28. září 1945

EMA ŠTUMPFLOVÁ, choť zvěřníka 28. září 1945

CHUDÁ A NEJBOHATŠÍ KRÁSO ZEMĚ MĚ!

Ten dovedl veškeré blázně o řetězkách se sběry Kvetoucí trnky Jihoslovenského básníka Ladislava Stehlíka v celém příměstí a bláhově postihuje charakter našeho mírněvlnitého kraje. Snad napadne každého, kdo jím prochází nebo se zastaví na pokrajích lesa nad řekou, proměňující se v řeku posledních skvělých podmínkách nebo se hradeb na vyhlídce nad městem nebo na skálách nad hlubokým údolím podívá. Všude se před vámi rozkládá panoráma nedořešeného kraj.

Na první pohled jako by se tu čas zastavil, jako by stálci přelita po kopcích na okrajích a stýdla se povstali tu krásu ostrahou své bezcílné civilizace. Nikde neupjaté korymby toulavců, všude vše, všude vše nepoučené bohatství, kterým lidstvo obdařilo poslední státní tak vnoše kraje naší země. A přece v této své chudobě upjaté bohatstvím, které ho zanechává do klenotnice přírodních krás naší země.

Není to krása, která vás uchvátí možnostmi, strachem k obdivu, vyvolá úžas. Je to prostě, důvěrně krása rybníků krásy, která rozechvívá srdce a povznáší duši. Snad právě pro tu svou prostotu a důvěrnost se nikdy nestala cílem objektivních výprav, užla vši náležitosti a konjunkce.

A přece ti, kteří se zastavili a otevřeli srdcem a duší na svých toulkách přírodou, nikdy se už od ní neodvrátili. Má kraj jejich věrnost spíše věrnost. Dostává se jí tomu, kdo mu posunev a kdo ho pochopí.

Vydejte se proto spolu po stepích jeho krás, stávkami jeho mírnosti až k drámkou. Dívejte se dobře, snad také pochopíte.

Vystupte s námi na hrad, tak se říká zálesníkem kopci uprostřed násta, kde jedni stávali opěvňují královský hrad. Z jeho vrcholů přehlédnete celý kraj. Poskládá se před vámi jako široká mláka násta plná krásných plodů, která se svými zvedavými okraji zálesních kopců dotýká obzoru. A vy stojíte právě v jejím středu.

Na severní straně ten Šodomodry, výškový kopce s širokým hradem na vrcholu, který všude celého obzoru, to je Blatná. Posně rozkročen obzoru mohuta, a šelom brků zvedavých, všude obhlížej celý kraj. A k podniva, když chochole buků zaschoví a blýty tu a tam roztáhli mezi ná svou nástou kupa, vykročí Blatná z obzoru a chce se vám ho objevovat, jak je blížky.

V jeho majestátu se kelt mály Blatná, výškový do hloubi kopcovité pahorkatiny, která uzavírá na východní straně obzor láhou vinovou zálesných kopců. Je trochu paradoxní jejich název - Hrádky, vždyť se po jejich bocích táhne hustý les a neochotně ustupuje jen důvěrněvše pila a sakala, které tu a tam prokřestily světlé průsvy. Na jihu uzavírají pak obzor loup Polodně a Vyšeh.

Na nápadu na ně navazuje sněžná pokrývka, Moševista a uzavírají kopcovitý úpatí vrchů králů, ve kterém je uzavřena krása tato krajiny.

Ješ pohled! Na město ješ navazuje pestrá mozaika polí. Na, to ravnou už ty máš, barevné skupky políček, které oddělová drobná pomaža střízlivá práva na život. A přece vzrušená nic se svého plová, až v žeravé osluně jarních lit, v čisté kráse plavčného mléka nebo v chlebové hrádě rozestavěných brázd. Mězi ními vlnějí mrazivé kráse zelených močí luk a pastvín. V jejich náručí se zrcadlí rybníky, žlutí v pohledě klance a tenké hněvny mrazivou oblohou. Protékají zelené plochy luk stříbrné malbě orolů, kterým kraj sláží své věčné důvěrníky na tak krápy.

Strany jejich neobstálosti zcela zapominá na zdroj jejich síly a velikosti, na řeku Blatnu. Tady a té ryčky Blatny se všem má tenkou vláskostí, která tu a tam prokládá v potůčků klenby oliv a květů. Spás potůček seť řeka. Na některých místech by vás zadalo přitáhnout ji přemokřit. Napočítali byste stovky zahrát se její posil krajiny od jihu k severu.

Tam na jiné straně se objevuje v zelení strání Dubňky, napáji Žahoučků rybník, blízko po lesu a znovu se rozklene do velké plochy Podhradního rybníka. Vytváří z něho úplným spátem, který přesírá ozary obklopené do ledové stinnosti koprůků nejkrásnějších tvarů. Blatny v řekách ji zvesnadňují cestu, rýžují její vodu.

Ale to už ji netrpělivě čeká rozlišené řeky přirodního kraspání, sádky rybníky, potůčků mrazivého slunce a rozlišená do luk. Z dálek ji na podřev mást kraj blížek. Jako zastavěný přírodě dívek v blých zelených mást sněh zelení křivky korz na podřev krajů. Řeka ji rozstří a vyjde ji vlnitý mýslý náhon, a kterým se dítá o vodu. Nedostává ji však. Různově akcí přeláta svou rýževu přilnou odnoží mlčené sílu lea.

Ještě byste dít na pravo přivodit, který by vám oznámil, že právě tady jsou na jednom z nejkrásnějších míst kraje. U valích náhon, ukolčen stínem, má přímý mýslý náhon, na svahu nad vším dítý pás směrů. Náhle končí. Vychází z jeho sílu a na úpatí úrodné pruhu zeleného palitu visí láká lavice pod státním stromem k odpočinku. Nedáje se zvát, cesta pokračuje, jes kosaké propěle malá paskova a zablouste se znovu do hlíny lea.

Nedáje se ani vzdát hlitřným čísem Šemberského dvora, přebrodit se na druhou stranu a budete bohatě odškodněni. Čeká cesta po břehu náhonu visí dříve až k Šemberskému mlýnu. Zelené lero se tu zanechá v přímo povrtávajícím stínem. Jako by jim ukolčen, rozstří náhon svůj běh, přemáský se zanech v náhon pod rozestavěnými klenby stromů, tady se zas usadí na přelstěném náhonu tady leho, až granitně, přebrodí úplnou skřípní přes skalku, která se zas polila v cestu. Často by se vám věčně broadat tla zelený pokřivený tláha, znovu a znovu se ohlédne, nad vším les skřípe tla krásný krut kraje doela.

Lesy, to je miza, která bohatě napáji říveci krása tohoto kraje. Žasní, jak dokonale zvládá prostor, dává celou kraji hloubku i šířku a přece se nikdy nedávčí aby stáli z jejich objeti, která ho pevně svěř okruhem náleží.

náho obloze. Jejich pásy se do sebe skládají, překrývají se, vzájemně se prolínají. Ne, to není náhod, státní krása, která sází k pasivnímu oděvu, ale ustavivý pohyb, který strhuje.

Sotva se rozložíte a majestátem Blatka, už se vám vsune do pohledu zelený kopec, který svým povlněným spádem mást v nakadřené kopci borovic a strnám bokem zapadá do směr Obory. Janem šeravou vládku Šemberského koštětka, která nemůže vykoukne nad koštětinou Boru, dává tužit, že i tam snad pokračuje kraj až k obzoru.

Ale to už vás k sobě přivléká ledivé hrádě věř, která se osaměle vypíná na nejvyšším bodě Obory. Zůstala to jako osamělý vyčnívek malá síly. Stojí tu jako jediný zachovalý část kdysi rozlehlého hradu Šemberka, který vystavěl ve 13. století rod Blatců. Jedna jeho větev přijala jméno pávě se Šemberka, druhá, zaneřádila, byla pány na Kostě. Pod strnám, skalkám skřem napěte stbky vlastního hradu, který sloužil až do poloviny 17. století jako panství sídlo. Dnes to stbky z celé této síly Janem rozvalený sádek a jediný vysoký zed, která dává tužit původní velikost hradu.

I když výstup na vrch věř až vyčká hodná nádhra, budete se to bohatě odměnit. Před vámi se rozklene celý kraj až k úpatí Blatku ve své nedotčené nádhře. Uprostřed leho zelené krajiny se zrcadlí rybník, který se táhne jako dlouhý náhon kolem ledivé stbky sílece. Na jeho konci abba jeho vlnka, kostel. To je kapleček sílu v kraj, Zlaté hory, dříve nazývané Kamberkem. Jasně jako náhonka hornická osada a rodolýci zlatodělů Koudřez se zanechal do dřevních dřů jako svědek slavné hornické minulosti kraje. Na rozlehlou sílu pokyne věř martinického kostela a šedá síla sílece vřítí vší pohled stbky kolem státní šemberské školy a kavalérského kostela na pokraj násta.

Rozestřeny vás prst, že leží v ústřední středě šedí násta, že v okruhu dvaceti až pětadeseti kilometrů od úpatí řeky Votice, Tábora, Pacova a Vlachů, Podkonečnické-li malou výstavu do mrazivosti žstít, že málo vlných předpoklady, aby se jim vypravilo, ba aby je i předstihla.

* Vnitřko jako nemalý hrád na rozhraní dvou mocných panství seže přemýšlené a Vítkově. I když není možná zjistit přesnou dobu jeho vzniku, má se za to, že to bylo ve třináctém století, pravdě se již z poloviny 14. století zmnožoval s něm zprávy. Žel násta nemělo štěstí na své držitele. Králův předpoklady hrád svým oddávným shledováním za pokřivené stbky nebo za peněžité výpůjčky o tak se tu střídal mnohdy nevděčnými vydrážděnými, kteří chtěli rychle zhoznat na bílé a strpení podhradního lida.

Karel IV. choť udělit přítr sílu náleže povel a chéti zedatí vnitřní zedí mazi ta, která nemalá lidaž král zastav. Ale odpor chéti byl strážní nel doba královské předsavěti a tak veličké zedí puzovalo dál a raky do raky a násta podle toho také vypadalo.

Teprve hantůvké síly učinily této svobodě přítr a Mladé Věže vstoupila tehdy svým významným podílem do malí zárodku historie. I když se v něm všeobecně ví mnohem méně než o slavných bitkách na Vítkově, v Osmelice nebo

a Sobotské a tak trocha Bratři ve stínu jejich slávy, přece se jim svým vlastním výnosem vyrovná. Po porážce u Sedmohrady uchýlil se do Valnice se svým kým výnosem vyrovnat. Po porážce u Jemnice. Žilka ho přemlouval, aby se s ním spojil ministrál Mikol Divák z Jemnice. Žilka ho přemlouval, aby se s ním spojil ministrál Mikol Divák z Jemnice. Žilka ho přemlouval, aby se s ním spojil ministrál Mikol Divák z Jemnice.

O pět let později dobytka vojaka Tábor znovu rádo. Při pětadvaceti obádně. O pět let později dobytka vojaka Tábor znovu rádo. Při pětadvaceti obádně. O pět let později dobytka vojaka Tábor znovu rádo. Při pětadvaceti obádně.

Všechno, co je to mladověk, byla již jen stínem této slávy. Dráždělo mělo. Všechno, co je to mladověk, byla již jen stínem této slávy. Dráždělo mělo. Všechno, co je to mladověk, byla již jen stínem této slávy. Dráždělo mělo.

Ve městě kromě bozovních pracujících na paměti, tvořilo většinu občanstva. Ve městě kromě bozovních pracujících na paměti, tvořilo většinu občanstva. Ve městě kromě bozovních pracujících na paměti, tvořilo většinu občanstva.

Když se pak bozovníci trati zdaleka mluvu vyhnula, strážili takhlejší pod. Když se pak bozovníci trati zdaleka mluvu vyhnula, strážili takhlejší pod. Když se pak bozovníci trati zdaleka mluvu vyhnula, strážili takhlejší pod.

Tať tu lidí mělo pod vánu v tvarové pestré mozaice bílé, atřech, vší. Tať tu lidí mělo pod vánu v tvarové pestré mozaice bílé, atřech, vší. Tať tu lidí mělo pod vánu v tvarové pestré mozaice bílé, atřech, vší.

Střepo do vrcha a tůlko byste vymykali náležej geometrický tvar, k síd. Střepo do vrcha a tůlko byste vymykali náležej geometrický tvar, k síd. Střepo do vrcha a tůlko byste vymykali náležej geometrický tvar, k síd.

Sednice, nazvaná podle toho, že se zde v přízemí valila a rodušovala krajina a obce ad.

V martinánské kostele je nejzajímavější částí gotická kaple sv. Barbory, patřící kromě. V martinánské kostele je nejzajímavější částí gotická kaple sv. Barbory, patřící kromě. V martinánské kostele je nejzajímavější částí gotická kaple sv. Barbory, patřící kromě.

Není to jediné místo, které připomíná slavného mladověkového rodáka. Není to jediné místo, které připomíná slavného mladověkového rodáka. Není to jediné místo, které připomíná slavného mladověkového rodáka.

Tam vado, to je Janov, rodiště Matky a Janova. Tam vado, to je Janov, rodiště Matky a Janova. Tam vado, to je Janov, rodiště Matky a Janova.

Sad byste vydrbali divat se tak coť boding a stále byste objevovali nové. Sad byste vydrbali divat se tak coť boding a stále byste objevovali nové. Sad byste vydrbali divat se tak coť boding a stále byste objevovali nové.

Je čas se rozloučit. Vystupuje po širokém schodišti ke kostelíku, který tu vystupuje. Je čas se rozloučit. Vystupuje po širokém schodišti ke kostelíku, který tu vystupuje. Je čas se rozloučit. Vystupuje po širokém schodišti ke kostelíku, který tu vystupuje.

I když se první publik neposkybnou co všechno se tu změnilo, i tady došla. I když se první publik neposkybnou co všechno se tu změnilo, i tady došla. I když se první publik neposkybnou co všechno se tu změnilo, i tady došla.

slavě. Pracovní a občanský život a něj vytvářeli ze deseti let jeden z nejlépe hospodářských slavných v okrese i kraji. Výrobky mladovalčího Koh-i-nooru jsou do svého světa. Snad se i v neokázalé budoucnosti splní touha všech jeho pracovníků a vymění stěsnané protřetí směru ze nové továrny haly, které mají vybudovat na pokraji města.

Teprve náli dalek aplíci postoupě to, co zůstala celému mladovalčímu kraji důlní jeho minulost. Jde o to, abychem jli dnos vytvářeli, předpoklady pro to, aby bohatství krajů nalebo kraje bylo umocněno bohatstvím i krásným životem všech lidí, kteří v něm žijí. Aby i krásný věřé básníka — nejchladně a nejchladně krajů možá ne — pláti jli jen dárné minulosti.

MLADÁ VOŽICE A OBJEV NEZNÁMÉHO CALDERONA

I když snad tyto souvislosti přímo nezapadají do rámce této publikace, je třeba je křísle osvětlit, protože právě jini zakotvila Mladá Vozice v povědomí celé kulturní světové veřejnosti.

Při vykopávku rukopisů z mladovalčího středně kritičně v roce 1956 objevil univ. prof. Miroslav Boháček anonymní rukopis španělské dramatické hry ze 17. století. Universitě profesor dr. Václav Černý v úvodu k prvnímu knižnímu vydání této hry napsal:

„Na první pohled rukopis, titululevový El Gran Duque de Gandia, psaný patrně rukou, z níž dvě jsou deseti nečistě, našeloval velké překvapení. Vídeňský znalec, jímž se dāl jěvše děkčelšle skřesla a knihovny ocenit svoje rukopisy v šlechtěch letech nalebo smoleti, odhadl jeho hodnotu na třicet Kč. Tím věřili byla překvapivě zřídolá, a sice jsem došel sluhovu i historickou analýzou textu, a hned to první z nich bžli o renesaně dílo nejvšitěho dramatického španělského dějin a španělské kultury, Pedro Calderona de la Barca, pravidelně pokládáno na nejvýznamnějšího dramatického básníka náli moderní civilizace po Shakespearevi a jini. rozhodně veslela literatura španělského Zlatého věku.

Zde jsou stručně výsledky mého četění: Mlou hry jsou soudu mužného věku lidského španělského světo Františka z Borgie, jehož svatočelní bylo ve Španělsku a především na madridském královském dvoře Filipa IV. oslaveno roku 1671 skvělými slavnostmi. Dvaat básník Calderon — a vedle něho i četři jini — složili k tě příležitosti drama, hrasé s velkým ohlasem.”

A jak se dostalo v rukopis do Mladé Vozice? I na to nám dává vědet odpověď: „Mlou dívký dverého představení v Madridu sedila mladá urozená dáma z Čech, nadělná česká divadla i Calderona: Marie Josefa hraběnka Harrachová, dcerka rakovského vyznace na španělském dvoře Ferdinanda — Bonaventury hr. Harracha, známého diplomata a důvěrníka císaře Leopolda I. S ní, nebo s jejím předvodem, přišel do Čech opič obdivovaného dramatu: byl pořízen zpělně, ale věrně a hned na místě, pravidelně s originálního rukopisu autorova nebo pokračovatele. Roku 1792 se mladá Harrachová vdala za Jana Josefa, hraběte Klenburga: sluhos dvou lidí, kulturně citlivých španělsky. A její španělské knihovna i se španělskými rukopisy se stěhovala ke Klenburgům na mladovalčí Vozici, kde se ovšem rychle vytrátilo po její smrti povědomí o tom, co manuscript tají, neboť autorovo jedno na něm zůstalo.”

Calderonovo drama El Gran Duque de Gandia, Velkovévoda z Gandie, je důležitě motivované procesem mravní obrody španělského světo Františka z Borgie, který pod tlakem náliht, která se něj doléhají, znechucuje si postupně svojí moc, bohatství, sílu, urozenost, hodnotu a dočasně okamžiku, kdy se všeho vzdává.

¹⁾ V historické části psal ostar folet ze statí E. K. Rosolů, uveřejněné v „Jednotě“.

čím by knoží. Do základního náboženského děje je vpleten motiv světský, románské milostný, plný celostního rozměru a tesky po životním štěstí. Hra odliší nepokojné mezi umělecké vrstvy Calderónova zrajeho období.

Napolea a s největším úspěchem se zde prosit uplatňuje směr rya Calderónova genia, který v něm zakládá soud největšího obdivu: Calderón dramatický architekt, virtuózní dějové stavby, mistr antitez a gradací, protějšek, rovnováhy a nepřetržitosti napětí, v oblasti ohledů nepřekonatelný a předpovědně nepřekonatelný. Calderón — umělec básnické výrazu se mu nicméně vyrovná, těch 1400 veršů by, rozdílných do tří aktů, je jako každé Calderónovo drama i jevským virtuózní formát.

Československý objev nemístného Calderónova díla, které bylo po celém světě po dlouhých dvěstipadesát let marně hledáno, vzbudil ve světě neobyčejně živý zájem. Španělská Akademie vynalezla ústy svého předsedy prof. Ramóna Menéndez Pidele, nestara zvěřené románský, umění a díla naší vědy, zvláště pak prof. Václava Černého.

S prvním vydáním Velkovévody z Gardie Československou akademii věd rukopis se jímá a v obranné příloze i podoba Mladé Vojsce do celého světa a je prve se tak a její existenci sezenaze celá světová kulturní veřejnost.

DŘÍVE NEŽ SE POPRVÉ ZVEDLA

OPONA

Následkem předcházejících odhazujících poradách se následující píseň a složený ku zpočátku kováci co ochotní nabídl. Tak začal „benouk“ ochotnického divadla v Mladé Vojsce a roku 1865. Stručně, věsek, jasně.

Ale jak bylo vůbec možné, že někdo přišel s myšlenkou hrát divadlo a k tomu tesky. Jact to byli lidé „následující píseň a složený“, kteří se odvíjeli přibližně k rodné řeči, zatímco všechno kolem nich horlivě plavovalo náhruž. O tom asi navrhli, co všechno asi musel uvidět na „předcházejících odhazujících poradách“ než došli k závěru rozhodnutí. Z jeho řepali šla a odhodlali k činu, jehož deska si byli jistě píseň vědomi. Na tyhle stáčky nám teď odpoví stručný stánek kreslíka. Musíte se alespoň v základních faktech vrátit o víc jak sto let zpátky, abychom si na ně mohli odpočívát, abychom mohli pochopit velikost, smysl a význam tohoto rozhodnutí.

Devatenáctá století vstupovalo do dějin bouřlivými událostmi. Stín Napoleony velikosti ležel nad Evropou a zmepkoval všechny ty, kdo sledovali jeho cesty k svět a slávě. Hrobní zbrojení zavládlo evropské státy na pokrač hospodářského zbrojení. Důsledky finančního patentu z roku 1813, kterým byla ceta prve seřazená na pětina, dočkaly v zemích habsburské monarchie krutě sejen na smyčce, ale především na ty, kdo byli zavinili na svém výhledu. V zemi nastala bída a hlad.

I když Čechy rostaly ušlechty pětých vládních událostí, dohláhl sem živé ohlas světového dění. Lidé sledovali Napoleónova tažení do Ruska v létě 1812 a armádou, jakou svět čekat neviděl. Od út k útům šla zvěst o strachné bitvě u Borodina, o polární Moskvě a tapokojení vyvolávající zprávy o ztroskotání Napoleónovy armády a jeho útěku. Leč Napoleónova hrozba Evropské tím nekončila.

Když se císař František nepodařilo zprostředkovat mír a pražská jednotná strážkotala, bylo zřejmé, že rozhodující boj je neodvratný. Napoleónovy porážky u Lipska a potom definitivní v roce 1815 u Waterloo, přinesly konec svérádným zcháslan čtrnáctého století, stovčích vlásk uperný sebevůli vlták, který se projevil utužením absolutismu jejich vlád. Kanastrolánsi nevěrova v následujícím roce 1816 přinesla k politickému utužení ještě další probuzovací lády a hleď, když cenzor oblé a potvrať prudec ztupěl. U nás Materních „zachraňuje pořádek“ ve státi i ve společnosti, ohrožené voláním po svobodě, bezohledným absolutismem.

A zatím k nám docházely zprávy z celé Evropy o veršování nespojitosti lidí a výbušných odporů celých národů proti absolutismu, o revolučních pokusech v jiné Evropě i o jejich násilném potlačení, o státní a věrošné italských „barbo-

náše", jejichž celá skupina byla odvržena na Spilberk. Tato hnutí získávali i u nás sympatie, probouzívaly touhu po svobodě, podporují národní uvědomělost.

Nové vlna revolucí na počátku třicátých let tento proces ještě podstatně urychlila. Revoluční duch pronikl především do řad mládeže a studentstva. Odlepení se od společnosti, které koncem července 1830 šel sverbi vládu Burbonů a nastali politických útlaků, zvlášť silně započali v Čechách. Není lidé se zatajili sympatiemi k revoluci, zvlášť silně přelétla i k nám. Věnoval se, že Francouzský občanský diktát byl odvržen, ať už národním, ať už občanským, rozdílní majitelé šlechty a chléva.

Pokus o revoluci ve Francii ztroskotat, ale její myšlenky nebylo možno zardoutit. Nové národní uvědomělost, když vyplála revoluce v následném Polsku, zatajil by polského národa proti cizím národním vzburoušce obdiv, vyvolal jeho sympatie, podporoval touhu po následství. Žádná nální nemohla udělat sama více národního uvědomělosti, vzburoušce docházeli z Čech tajně transporty vlněných potrubí. Konečně se tajně sešli, zakládali národní spolky.

Pokus vojsko bylo poraženo u Ostrolenky a Varšava se po krutém dlouholetém boji v čelech vzdala. Poláci přecháji před zvlášť všude. Někteří v tom už dříve ležící, jakéhokoli odporu proti vládnoucímu absolutismu, propadají sklop. Mladí však vytvářeli, vstáji ustupující polské bojovníky jako hrany, pokračují změn jejich utrpění, sami přitom riskují, protože police vlně v polských emigracích vzburoušce proti státní sverbovanci.

Revoluční myšlenky let třicátých a národní uvědomělosti postupně proniká do nejhlubších koutů vesí. Pomáhá tomu především národní literatura a drama, které v té době formují své skvělé síly k prvnímu nástupu. Před očima lidí polské se rodí nový český společenský život, prodávající myšlenkami národního osvobození.

V této atmosféře vzniká nová revoluce vlna let osmařicetých. Zachycuje nejprve opět Francii, potom Německo, Maďarsko a poprvé propuká i v naší zemi. Vytváří povrch jazyky program sociální a národní rovnoprávnosti a svobody. Revoluční garže se řad mělní, dobových živnostníků, řemeslníků, kněží, především studentstva, člunů a rolníků přisluhají věrnost revolučnímu programu. Počáteční průběh občerného povstání 12. až 17. června 1848 se nepatrně vlněly revoluce myšlenky.

Nepodařilo se to ani tvůrce a bezohlednému bachovskému slachetství, který sám po prvních dnech ustupoval o zardoušení všech ideálů demokracie a svobody a národní svobody. Odchod Bachův v roce 1859 po porážce Rakouska ve válce se Sardíní, přišel celému českému národu velké uvolnění. Všechny napětí své národní vycházeli na světlo, v šedesátých letech dochází k velkému rozmachu tvůrčích síl na poli politickém, společenském a především kulturním. Důležitou roli přehrávají zprvích úspěchů, vždyť to, na co ještě nedávno bylo možno jen v nejbuzdnější fantasii přemýšlet, stalo se skutečností. Revoluční myšlenky polské národní a demokratické svobody se rozšířily po celé zemi a staly se setrvalými a nedělitelnými sklaem.

V šedesátých letech dochází, snad v historii národní kultury, k největšímu rozmachu literatury, hudby, výtvarného umění a hlavně divadla. Přelom 18. a 19. století zaznamenal národní kulturu zejména na počátku jejich obrozeneckých snah. Formuje si zejména svůj spisový jazyk v dílech Dobrovského a Jungmannova, pokračuje a první předklady světové literatury a v vlastní tvorbě, aby dokázala, že náš jazyk je schopen přecházeti i vrcholná díla světové kultury.

Opět se pili tou o ideje lidové řeči a tvorby, které byly nejnověji znaky germanizační vlny, aniž se je přetvářelo v básnické dílo. A zatímco ještě avdíl boj o oprávněnost existence jazyka, dobových duší polské, především ve vědách, Palackým, Šafaříkem, v Kerselavice Krasnerem, ale i v divadle. Od samostatných představení ve Slavkově divadle pro slachetě a prostý lid, k prvnímu vlastnímu divadlu v Boudě na Kofarém trhu. Uvádí zde první představení česká hry, předklady soudobé světové dramaturgie, vyrábějí zde generace herců Thámě, Prokepe Šedivého, A. J. Zlý a dalších.

Seitva naše národní kultura opustila své šitáky střešky, dává jí své první reálné plody. Vlna třicátých let formuje vstup první významné generace do literatury a divadla, předmanasní namatřitelů Michova Maje a Kileperova dramatického peria. Z ní pak vychází revoluční generace let osmařicetých, představovaná především Karlem Salmou a J. V. Příkem.

Od roku 1851 se objevuje na očních českých her mst jtrně prstě skalej — divadelní pseudonym J. K. Tyla. Jeho vstupem začíná nová kapitola českého divadla, které demitv v neobrozené klasice alvry národní minulosti a myšlenek národního obrození. V Tylově dramatické tvorbě dosahuje vrcholu a osvazujícího rok lo zastihuje jí přípravená tlamot programová díla národní a demokratické revoluce v Kutochorských hradcích a Janu Husovi.

Tylvra tvorbě a organizátorské činnosti, jeho myšlenkovitý výběr podezřelý náleží, v níž se poprvé objevuje myšlenka na vubudování samostatného českého národního divadla. Přeměti se z Prahy na venkov, kde vznikají nové a nové ochotnické družiny. Tapve Bachova absolutismu se podalio zastavil administrativě tento bouřlivý vývoj českého divadla. Vynikl svůj polojněj aparát na pety těm, kteří jsou jeho inspirátory. Proto vytvářel Tyla z Prahy, aby uměl v bídě a hlada kočovného herce zranit občasně a společníky. Proto posílá Karla Havlíčka Berovského, revolučního novínáře a zvláštního satirika do Brna. Proto náhlí do Gattari muzejních sbírek Karla Jaromíra Erbeny, pronásleduje Bohumil Němecem, která hodná pokládá trnovou korunu na raket Havlíčkova, sama vydána a celou rodinou krutě pronásledována, bídě a hlada.

Proto pád Bachovy krutovlády vysval tak mohutný vzruch národního života a jeho vřutích sil Neruda, Hálek, v hradě pak Štastná, Bloděk, ve vřutěm umění Mánes a Alš, abychom jmenovali jen některé nejvýznamnější z nečetné řady tvůrců šedesátých let.

Je přiznává, že nastupující literární generace se hlásí k revolučnímu myšlenkám třicátých let, naryv svůj programový slachetě Májem. Krom stáří generace nastupuje tu na scéně nová tvůrčí vlna, charakterizovaná prstě Janu Nerudou

dy, Vilémův Hlávka, Václav Šalcr, Adolfa Heydukův a prozáků Karlošův Svědka, Alešem Vojtěchem Šveticem, Jakubem Arbesem, Gustavem Pfeifferem Moravským, Česká hudba dostala svého velkého národního genia v Bedřichu Smetanovi, který se právě v dvacátémletém věku vrátil zpět do vlasti ze švédského Göteborgu, osáhl to radostnou atmosférou, plnou radostí, velkých plánů, které ho rázem stihly.

Hlávková beseda, kde se stali generace reprezentováni Fr. Palackým, F. L. Niegern, K. J. Erbenem scházeli a natupovali generaci, Janem Nerudou, Smetanovým, Bartolem, Václav Hálkavým, je svědkem výborný národ, které i když se v modrém lístě, přece jen jsou spojky společným cílem a další o rozvoji národa.

V tom roce dvadecetiletí založil dr. Miroslav Týř tělovýchovný spolek. Sám a jeho první starostou je zvolen Jindřich Fügner. V červenci byla uspořádána slavnost oslavy sokolského praporečného družstva v Appelu. Hlavní cíl na slavnosti byl národní věrnost národu, který vstává znovu ke své slávě. Slavnost praporečného družstva byla Karlova Svědka.

V témže roce byly na mnoha místech konány národní slavnosti, v dubnu na Řípu a 27. červenci na Kinských Hřbů u Pardubic. Zvláště zde, podle naděslného příjezdu Janem Nerudou, slavnosti byly velmi bohaté a zvláště. Šlo se zde lidé z českých Čech, dostaly hudby to vyhrávalo, na 15.000 lidí zaplněly prostornosti trávu na jeho březích byly usady a českými hvězdy, národy o vlastní, národa a svobod. V tomto duchu se nesly i všechny projevy. Vše jak 500 zpěvů naplnělo smyslovou chvilu a když se ozvaly první tóny písní Kde domov můj, plácal se celý patetický národ, lid zpíval a tak zbrnčen nadšením, jakoby se již oslavoval vlastní a národu jeho držitel a zvláště jeho budoucnosti.

Z podnětu Umelecké besedy, u jejíhož zrodu stál B. Smetana a Jan Neruda, došlo k sdělení, které patřilo k největším kulturním počínům v šestnáctých letech. Počátkem k ní dalo 300 lidí vytvořit národní M. Shakespeare. Tehdy byla poprvé přelomem do českých věkchů dala tohoto velkého klasika a Muzejní výbor dokázal jejich souhlasnou knihovnu.

První zaplavení shakespearovské nadšení. Umelecká beseda uspořádala vešle shakespearovské oslavy. V Novosvětském divadle byl uspořádán velký živý div a referovaný výklad, který uvedl zpěvický spolek Hlahol, Smetana předtím byl, Kálal ml. recitoval, pak následovaly živé obrazy, deprezentace Hladkovy hudby a slavnost vtrčila slavnostním předvedem dvou set postav Shakespearových dramatu. Za zrušil Smetanovy hudby pak O. Sklenářová-Malá přednesla Zlaté přání, plný vřelý v rozkvětu naší národní kultury a národního života.

S rozkvětem kultury mohutněl i společenský život v naší zemi. Vytvářely se nové společnosti, pořádány byly plesy, společenské večery, vlastenecké výstavy, již náhle měla česká píseň a český věk.

V této atmosféře znovu vytvářela s písní slův Tylova myšlenka na vybudování samostatného národního divadla. Postavila se za ní celá mladá generace vedoucí Smetanovými, Smetanovi a Nerudou a dalšími, svědčila o ní neobrozený d-

pas a „prozatímního“ opatrnosti starší generace, vedené F. L. Niegern. I když slavnost nadšení nesele se čas zastavit a v roce 1862 bylo slavnostně otevřeno Hlaholovým Václavem Prozatímní divadlo, myšlenka vybudování Národního divadla rázně stála před.

Nebyla to jen záležitost beseky kulturních zápasníků, stala se záležitostí celého národa, který se stal od dob Tylových plným účastníkem všech zápasů za další rozvoj národního dramatu. „Pro každého Čecha je do divadla bylo asi tak“, říká Jaromír John ve svém Hlaholovi oslovu, „jako štěstí se národního vlasteneckého občana, slyšet svou mateřskou píseň přednášenou, poslat se v zápasu o své české, nády nových naději a povzbudit své sebevědomí. Nebyla to jen otázka, píseň, hudba, bylo to obzvláště divadlo, které se stalo mocným zdrojem národní síly.“

Beseda Prozatímního divadla stála poblíž dnešního Národního divadla, měla slavnost, jenom tři roky, ale potom v ní bylo ještě pětých deset let. I když hercové generace Prozatímního divadla žila zde v mistrovství Malinová, Seyferlová, Šemberkové, Kolářové, Manstínkové, Hukerové, Sklenářová Malá a mnoha dalších a divadlo dalo naší dramatické literatuře Bedřicha, Jáchyma, Šaňberka, nemohlo dát národu jiného uspokojení.

Byl to dlouhý úpadek, který vedl celou generaci literátů, hudebníků, výtvarníků, ale akorát vlnění. V roce 1866 byl poloven nákladní kámen Národního divadla. První balvan byl přivezen 5. května 1866 z Radhoště. Byla to událost, doprovázelo ho celé město na jeho cestě z nádraží na staveništi, provádělo slavu hrdinů Moreauvům, Sokolům a všem spolkům, které se k slavnosti přišlo připojit. A ještě větší pak byla sláva 16. května, když byl slavnostně položen základní kámen. Do Prahy přijeli lidé ze všech koutů země, Čech, Moravy, Slezska, mnoho je vítalo nadšením, v předpřipravě ukřídlená radostná pohoda a nadšení.

A 11. června 1862 bylo dílo společně dokončeno, na jevišti Národního divadla poprvé zaznělo slavné libeňské prosvětlení „na národ nikdy nezmění“.

Taková byla situace v naší zemi a snad nyní už snad pochopíme, jak mohla v roce 1865 vzniknout i v mládí Václav myšlenka na vytvoření českého ochotnického divadla. Abychom si mohli ujasnit dokonalou představu o tom, jaký byl ve městě život na přelomu 16. a 19. století, to by vyžadovalo podrobného studia dochovaných archiválií. To však přeručně povolením a pro náš účel se spokojíme konstatováním, že se nikdy podstatně neoddálil od života celé naší země. Jistě velmi důležitým faktorem ve vývoji národního života ve městě byla přítomnost národně-českého věku na námk.

Kolem něj se soustřeďovala námecká společnost, která pěstovala námeckou kulturu. Na smereckém jevišti byl pořádán divadelní hrý pro užší kruh parativ a jen Richard Hrdlička zaslal a tom ve své studii v „Paradnisku“ k 70 letům ochotnického spoleku dostatek dokladů. Germanistství vliv námeckého prostředí bezesporu urychlilo rozvoj národního hnutí ve městě, neopak působilo na po-něbování magiátního a paromaniáckého úřednictva, četnictva, finančníků, ale i kněží a učitelů. Český život v něm byl prostě omezen na vesnici v blízkosti okolí,

kde podléhá 34 000 českých lidí z generací Čechů. I když šlo jen o stýsání a sluhovský život, velmi znečištěná germanizace, se zdálo, že v rukou druhých nemají, živnostníků a svobodných měšťanů.

Pro Michala Hrdličku záleželo v krajské registratuře záležitosti zprávu z roku 1797, která podává svědectví o prvním vystoupení voličských ochotníků ze tří měšťanů. O vlnách svobodných ochotníků vlnělo hra „Narození Páně“. Aby však představení záleželo propagaci nebo snad jen z pouhého rozmaru, objevilo se herci v masce šla a čerta na němžli a rázem se stali středem pozornosti. Kolem nich se soustředili sluhové. Místní magistrát zrušil Schönerl poslal na ně poučující střešník, aby je zastl.

Někdy to muselo, ostatní herci se svých druhů zastali a vstoupili na rašeni. Když chvilu zrušil Schönerl s různými protokoly, jak purkmistr Král, tak zrušil Svoboda a šel, tak polcejší kornat Fr. Rosol se zdrželi protokoly podaje. A právě tato skutečnost mělo považovat z celého zprávy za nejzajímavější, protože je zřejmé, že měšťanové a důkazem jejich sympatií k probouzení, cítila se česká lidstva. Vlak jím to vyneslo při vydechování plánu dle.

Začátek 19. století svou důležitou hospodářskou situaci dolehla těžce i na náš kraj, přivlekl další ohledy nejen na venkov, ale i zhoršení podmínek v městských a měšťanských kruzích ve městě. Kraj se jen velmi těžce odvrátil z dlouhodobého úpadku. To byl jistě také jeden z důvodů, proč se revoluční myšlenky let třicátých naklonily tak proměnou jako jinde. Nemáme alepohled historické doklady o tom, že by se zde jeho revoluční duch projevil konkrétně.

Odstartujeme asi zprávu o tom, že by rok 1848, který otřásl celou zem, změnil svůj význam do národního života města. Nemáme stopy po zmínkách o národním probuzení a politické osvobození českého národa. Teprve tehdy, když byla přiléhala i v tomto směru zásadní zvrat.

Velmi zasloužilý a výrazný o tom píše již ve zmíněném Pamětníku E. K. Rosol. Dokládá, že k tomu přispěla také skutečnost, že zde byl zřízen v roce 1848 okresní soud, berní úřad, rozšířena škola. To předpokládalo přívětivost občanské přehledu ze řad inteligence, které osobou přinášela nové myšlenky a situace se rozvoj národního života a dovodila pro ně zákat matně občany a ze jejich povolí je nakládáno. Jistě výslovně dle v tomto usvědčováním procesu sešli státní a měšťanských rodů, kteří sem přišli ze škol a z velkých měst stěhovali národního života.

A tak se také stalo, že 7. října 1862 vychází projevování k místnímu občanstvu, aby založilo zpěvnický spolek. Hlavním iniciátorem je učitel Čeněk Sedmák. Vyvoje je naplněna vlasteneckým duchem, se zprávy vidí prostředek, který už šel k vlastní národa. A již 20. listopadu téhož roku je založen zpěvnický spolek „Vlastislav“. Mezi zakládající členy jsou kromě učitele Č. Sedmáka, Paur, Šebek, F. Chlumský, V. Zahradský, Brůžka, Koutný, Beran, Bohuslav, Svoboda, Karel Fr. Hájek, Fr. Štěpán, Fr. Jan, Brančanský.

V to době zde vznikl i spolek čtenářský a v roce 1865 se konají penze v

období ochotnického divadla. Teď už je jasné, že to bylo možné proto, že celá naše země prošla v první polovině 19. století revolučním zápasem o národní a politickou svobodu, který národu ještě dokázal, že tento národ má právo na svou existenci, je schopný i uchytit první věm nástřahů.

Ti „následující páti a šlehy“, kteří se ku společnickování co ochotnické náhod-
37, byli: MUDr. Leo Wistrain, studující práv Václav Jakubčík, sládek František Ševčík, kupec Ladislav Matoušek, poltmistr František Slunečko, c. k. soudní předseda Josef Jakubčík, mlynář Josef Neudörfl, studující Karel Neudörfl, kněží Tomáš Bída, okresní úředník Jan, Noha, Jeremias a dámy Augustina Polešných, Viléma Opplav, Johanna a Ottilie Pavlitzových a Berta Brožová. Kdo byli tyto lidé? Vidíme jich je ze řad inteligence, která se do násta přiblížovala. Ti se řadili měšťanské patři i těm, kteří poznali svět, vrátili se pak domů před národní pro své národní. I když říjnový páteční císaře Františka Josefa otevřel legální cestu národním svazům a kulturní záležitosti již nenarazilo na odpor úřadů, přece jen to nebylo tak lehké, jak se snad na první pohled zdálo, brát české divadlo. Bylo k tomu třeba skutečné lásky a nadšení a třeba i hrůznosti. Vždyt všude kolem vláda stále ještě nábila, část inteligence a i střední vrstvy aporhovaly češtinu jako svobodným jazykem, vysmívali se těm, kteří ji mluvili nebo ji používali. Společenská předudky stály dle divadelní činnosti jako náhodně koordinaci.

O tom všem asi tehdy na svých předběžných poradách mluvili, vzájemně se posilovali, dodávali si odvahu. To všechno museli promyslet, ale nakonec zvítězila láska k národu, rodné řeči, šlo nejedna divadelní křesla nebo rukopis ležely před nimi, než zvolili tu pravou, Kilepředu Divotvorný klubek 17. září 1865 v 18 hodin se opevo pomalu začala zvadat a studium Strnad, takto pan L. Matoušek, spolu s Kilepředu, panem V. Jakubčíkem, zahájili svůj vstupní dialog.

„Výsledek této hry byl skvělý a v týdeníku „Těšer“ bylo o hercích jednotlivě pochvalně zmíněno“, uzavírá své hodnocení kronikář. Mladovlácké ochotnické divadlo vyrostlo na svou stoletou cestu.

PRVÉ PŮLSTOLETÍ BUDITELSKÉ ČINNOSTI

Obojí, které nyní sledujeme, trvá do konce první světové války. Je to období zřetelné nejen již o národní, ale i o politickou svobodu, který probíhá v celé naší zemi a skončí se vytvořením samostatné republiky. Tento proces ne probíhal přímou cestou, ale v ostrých sporách starší generace, která si nedovolila předatvat páté Rakousko Uherska a spojkovala se s výsledky národního strážení, a nová, která již otevřeně proklámávala polskávisky politického osvobození. Tento zápas probíhal především v centru země, v Praze, postupně se rozšiřoval do celé země. Právě přírůpkový a finanční rozkvět přináší také s problémy sociální, které nejvíce v druhé polovině 19. století vstupují do popředí v organizování boji občinstva o sociální a politickou svobodu.

Mladá Velice a její společenský vývoj získal dlouho nedoceněný význam tímto procesem. V tohohle období zachovával se vlivem normy měšťanského života, který dletoho odlišoval nápor času i nových myšlenkových proudů. Oficiální postavení zápasu o národní samostatnost, zvláště pak předovimí studenty z Prahy a jinde v českých městech, nacházel zde dlouho drobnou půdu. Stáletá zámečká „výběr“ k poskakování přinášel právě v této době své ovoce. Zdá se, že myšlenka rozpuštění monarchie byla pro mnohé občany i příslušníky inteligence příliš truchlivá a starožitný politický program zachování monarchie za každou cenu záleží vlivem do konce století. Nemáme zprávy o nějakém otevřeném politickém vystoupení, napak, habsburským monarchům a jejich vládním činitelům se zde dostávalo plného uznání ve slávu a lesku.

Tak například k oslavě narozenin ministra Belcrediho 11. února 1896 bylo uspořádáno slavnostní představení s okazlou výzdobou, projevy a veselím. Do vlád se přetáhlo. Některé byly by svědčí dnes k tomu, vidět v tom přejmenování harmonou schůlkou. Ale dochované záznamy napak svědčí o tom, že akce byla se zájmem a svědomitě připravována.

Již dříve 1875 byl při slavnostním představení na oslavu stříbrné svatby císaře Františka Josefa i A. Althaus přednesen veršovaný projev, v němž autor (vlastně Mejnár užitý, že „sila česká, jež se nevydává, Rakousko vždy bude duchem patř“). Ovšem upřímnost tohoto uctívání se odlišovala tím, že autor byl zájmem příslušnostem „upřímnostem“, protože své veršované projevy psal i občanský ochotník a v roce 1885 i místoobrádky k jejich 20. letnému výročí.

Již 2. května 1881 byl oslavován vládek prince Rudolfa a princezny Beatrix.

A přesto jeden důkaz se nachází o politickém odporu proti politice monarchie i když nejde o odpor zřetelný, ale spíše životný. Odraz jeho dopad musel být jasný. Když byl z Mladoboleslavi povolán záložník do války proti Bosně a Hercegovině,

govině, byla v jejich prospěch sehrána Škilerova tragédie Čikady a laka. Vzpomeneme-li si na monolog komarů, který vypráví o násilném odvlečení synů pak nelze pochýbovat o skutečném směřu.

A tak jediným významným osvětovým činem, který lze jednoznačně nazvat politickou akcí, bylo v té době zakládání společ. Mlý pověsti: výhradně posádky kulturní, občanské, hospodářské. Některé rychle upadají, jiné se rozvíjejí a první zakončují. Společným znakem všech byl jejich vybraný národní charakter. Mnoho lze průmyslu rástlo dletoho nedobroho myšlenkami sociální revoluce a i podobě stály jen okrajovou záležitostí.

Proces národní obnovy, zvláště po 90. letech, jak o tom podává svědectví E. K. Roosa, probíhal současně s procesem již demokratického života ve městech. Na tomto poli sebehlo svou významnou roli právě ochotnické divadlo. Zdá sama skutečnost, že se našlo několik odvážlivých nadšenců, kteří byli ochotni hrát divadlo a k tomu český, byl významný revoluční a národní čin.

Revoluční v tom, že bořil staré společenské předusky a národní v tom, že proti poměrování postavil význam o rozvíření a přetváření českého jazyka. Pochopte, v dalších letech procházel tento proces vývojem. Zároveň společně každé české hrané divadlo bylo ohledu na kvalitu literární předlohy bylo národně budovatelským činem, v posledních letech, kdy již byla viditelná jazyka probouzení, rozvířily se národní snahy především ve skutečném repertoáru, v přetváření především domáci dramatické produkce.

Divadlo, z politického úhlu českého kruhu nadšené, postupně přitahovalo další občany, především národní a příslušníky středních kruhů, které jim dosud ve své větší většině podbířaly. Společný život i vlastní divadelní práce jako rytmické kolektivního činu, sdílení činy z různých vrstev a tak ovlivňuje proces postupné demokratického života ve městech.

Již k tomu přispívali významnou měrou i studenti, kteří měli nemalý podíl na tom, že ochotnické divadlo v mladé Velice vzniklo. Zaměřili se na nové smery života, myšlenky národního a politického zápasu, rozvířily z kulturního a především divadelního světa. Tím, že se sami horlivě zapojovali do práce v divadle, pomáhali život předusky o jeho demokratickosti a napak národní divadlo význam o uznání a přípravě mu tak často musel najít nejistotu.

Nemělo to snadná cesta a nebylo účtů cíle dosaženo přímou cestou, ale často v dením drobném zápasu o vše nové, za často velkých osobních obětí všech čtů. Postupně jaký to byl zápas, o to bychom se chtěli pokusit v této kapitole. Nebudeme se prona zabývat postupným sledováním činnosti spolků, o tom nám dává přehled faktografická část této publikace, ale vysledujeme na příkladech z jeho bohaté činnosti některé oklady vývoje zásky a tendence. Především jeho vliv na rozvíření společenského života města, jeho kulturní umování, zápas s materiálními obtížemi, jeho vliv a kulturním světem, vlastní spolkový život. Nezmíníme však zpravenost ani za ty, kteří tento vývoj rozhodně umlávali i společnou činností občanskou.

Divadlo, a zvláště ochotnické, je už samou svou podstatou záležitostí společ-

uspořádá slavnostní představení hry Pan strýček a v roce 1880 vzniká spolek pro střežení vesnického „Pekroku“ 10 zlatých na stavbu divadla. V roce 1881 22 zlatých 73 krejcarů proslavivším divadelním lástí. Je to důkaz toho, že spolek aby pochopil význam Národního divadla pro rozvoj národní kultury, přešel z rodu národní vzdělanosti, podílel se tak přímo na rozvoji národního života v naší zemi.

Nebyl to však jediný čin toho druhu. Spolek vkladem 300 zlatých se stal v roce 1885 zakládajícím členem Ochranné matice školství, která se rozvíjejícím podílem zakládala o budování národního školství. Spolek dostal diplom ochránce chotěho činu. V té době se uspořádalo ve prospěch matice píseň a věcnou literaturu, na níž byly všechny díly a která vyvolala 30 zlatých a 10 krejcarů. V roce 1886 se stal členem Ochranné matice divadelních ochotníků přispívajících 5 zlatých a roční platí příspěvek 2 sl. 500 národních uváděných prokázal spolek i podporou spolek Komanický ve Vídni, kterému v roce 1884 přispěl 10 zlatých na vybudování škol.

V roce 1892 vzniklo v Mladé Vošici Društvo pro postavení spolkového domu. Na mimořádné valné hromadě 20. září 1892 se členové rozhodli přistoupit k národnímu domu Društva vkladem 30 sl. Spolek měl velký zájem o splnění jistého druhu a všemožně ho podporoval. Jeho členové spoličovali o splnění roku 1894 při jeho zasedání večeru právě tak jako v následujícím roce. V roce 1898 byl sešel Jirákovi Otoc ve prospěch tohoto účelu a na valné hromadě v roce 1912 dala MLDe šlágr návrh, aby každoročně bylo sebráno jedno představení ve prospěch Društva spolkového domu. Mnozí členové však projevili obavy, aby o spolek nestal jediný, ale také o vybudování spolkového domu nejen a snadno ho podporuje a byla proto rozhodnuto, že takto získané peníze zůstanou v marnosti ochotnického spolku a teprve bude-li zájem realizován, uveřejní tyto peníze divadlu. Myšlenka vybudování spolkového domu našla velký ohlas i u studentů, kteří sebrali již v roce 1894 v jeho prospěch dvě představení v době prázdnin. Do té doby člen spoleku se spíše a nikdy nebyla tato myšlenka realizována.

Ostatně se nelze se narodit šlágr kulturního pobu, aby se na něm ochotnické divadlo přímo nepodílelo. Tak když vznikla myšlenka odhalit na rodném území čestného historika, šlechtického rektora Dr. Augustina Sedláčka pamětní deska, rozhodl se členové na valné hromadě 15. března 1898, že sehraji představení, jehož výsledek slouží na pokrytí desky. K odhalení došlo v roce 1910, při příležitosti čtyřicetileté a páté mladovošických ve dnech 27. až 29. srpna. Při té příležitosti byl otevřen Hrotopolského Fanti mladovošického nově vybudované divadlo v síle hostince „U Jva“ a uspořádán příslušný večerní a bohatý program.

Společenství přechází divadlo se však neomezovalo jenom na domácí půdu. Spolek udržoval velmi těsné styky s ochotnickými spolky v Čechách i na Moravě. 20. v roce 1885 sebrali spolu s taborkými ochotníky Kallauru tragedii Město, která přinesla divadlu nejen velký úspěch, ale i hospodářský úspěch, takže komitét mohl konstatovat, že „je to místo představení nemá ochotnické divadlo ani náhodou dluh“. Do té doby jak 30 letoch mohl mladovošický taborký jazyk jazyk vplnit, když uvedl hru Jaroslava Maria Liechtenština, která měla premiéru a

sebrala intimního divadla. Její hlavní představitel ŽUD B. Mělek byl poslán o hostování při jejím uvedení v Táboře.

Následují styky udržoval mladovošický ochotník s panovským, kteří je také přes podávání při odstavě 20. vytvořili trvalý spolek v roce 1885. V době korespondence spolek jsou doklady o styku s ochotníky z Votic, Berouna, Mělníka, Vlasty, Ledce a. S. a mnoha dalších. Vyplývá z ní i z níže texty divadelních her, počítali kouty a vzájemně si radili. Tak například mladovošický zastal ochotnické do Ledce a. S. Sázou jako více své spolkové stanovy. V roce 1888 nastal dopis spolek Pokrok ve Vídni a kleslých s ním jako 25. vytvořili mladovošický ochotnický spolek s Opavě dorazil 33 divadelních kresek.

Výsledky ty si dále kladli a soustavněji rozšiř, aby bylo možné postihnout celý společenství význam ochotnického divadla pro Mladou Vošici. Šlo o tento stupeň nashin pověsti skázi, jak velký kus práce spolek na tomto poli v prvním půlstoletí své činnosti vykonal.

Ovšem se společenství posilím spolek dce zveřejnil i jeho kulturní význam a vývoj, který byl jim často velmi ovlivněn. Již jsme si řekli, že díky v prvolétoch divadla se bránilo vidět v rámci kulturní zařízení a snahy ho do role dobrovolné iniciativy. K tomu přispívala ještě velmi tíživá hospodářská situace, divadlo zadrželo šlágr a dluh.

To všechno nutilo k tomu, rozhodl se divadlo odivozovat, že divadlo vyhlásilo hry nemocné, jak občasné tak provedeno. Tak po neuspěšných hodnotách svého představení Kilepceva Dívčinného klubskou přivádějí na repertoar většinou drobné, nezávažné vedy, které daleko nedosahují hodnot svého představení. V prvním desetiletí najdeme skutečně velmi početnou operadu hodnotných her. Již k nim patří J. J. Kollara Morika, která je první tragedií na mladovošickém ochotnickém divadle. Kouty a rekvizity naplněni taborkými ochotníky a tak pomohli i spolek zveřejnit se dluh.

Současné-li však mladovošickou dramaturgií a jinými spolky té doby, zejména, že bylo to podstatně rozšířilo a na příklad v Táboře se hrály v těchto letech stejné hry. Vyplývá to především z tehdejší divoké hry divadla samoty, tak především jeho náležitosti. Ostatně tehdy kladla hra, která měla, měla své důležitý národní posíl.

Ale již počínají druhým desetiletím se výše her zveřejňuje, že náležitosti a zařízení s ním v čem trvalé místo a posílí převahu šlágr dramatiky. Sama tato skutečnost je dokladem toho, že rozšířené bylo sebrání a vyplněno jeho postuchač. Nejlepšími hranými dramatiky stálo jen Josef Šebek, J. F. Čálek, F. F. Šemberk, L. Štroupecký, Gustav Flegl, Maravský, Václav Štech, J. K. Týl, posílí jak A. Jirák, F. K. Svoboda, A. Šubert a další. Tak již v roce 1876 byla zde uvedena Nerada Prodaná matka, F. Jeřábka Šlechetnýho pána, v roce 1879 byl zde poprvé uveden Štroupecký hra V ochranné Napoleona I. a rok poté Pan Mělek, ochotník Josef Šebek nahradil svou dlouhou post mladovošickým jevištem v roce 1879 hru Tak je to na tom světě a F. F. Šemberk v roce 1882 dokonce dvě premiéry Kollauru vojna a Jednotlivé příkladů. V té době roce

byla uvedena Tylova Palácová dohra. V roce 1885 slavili zde při svém prvním uvedení úspěchy Sambocké Podskalk, v roce 1888 jeho Ravagaglia – (inscenováno v Apstin, 1890 Karel Havlíček Barovský a 1897 Palácového třídní 27. Gustav Fikler Moravský byl poprvé uveden v roce 1885 hrou Kapitola I-II-III a Telegram. Stroupecký byl zde i v dalších letech častým hostem na jevišti, v roce 1888 poprvé svou Fanci mimistickou, Zvíkovský varšavák, o tři léta později poprvé Václavem Hrobočkým z Hroboč, v roce 1891 hrou Široká past, 1903 Malá hromy, Zvěřákova hra Syn člověka vstupila na mladovojňáckou scénu v roce 1884 a po ní následovala v roce 1885 jeho Veselá. Šubrtovi Proboštní byli uvedeni 1889 a po nich následovala jeho hra Žel v roce 1912. Nejčastěji však dramata v těchto letech. Josef Štělba, po úspěšném nástupu v roce 1879 hrál v roce 1887 hrou Vodní družstvo, v následujícím roce All Right, v roce 1888 hrou Závěr, 1905 Na letním bytí, 1911 Ach ta láska a Maloměstské diplomaty, 1912 Staré zbytky a 1913 Malé pána. Maloměstské tradice V. V. Štělba uvedl v roce 1888 malý pokusůvek v roce 1888 v Novém životu, 1900 v Třetí zvonici opakovaně ještě v roce 1911.

Z Tylova dle byl uveden ještě v roce 1908 Strakonický dudák, Jirákova dramatická díla nejvíce na mladovojňáckém ochotnickém divadle čestné místo a již v tomto prvním období byly zde uvedeny kromě velkých historických dram, všechny jeho hry. Jako první byla v roce 1884 uvedena Vojnarka, po ní následoval 1906 Otce, v roce 1908 Lucerna, 1915 Samota, 1913 Kolébka a znovu Vojnarka a 1917 Lucerna. Obdobím dramatikem zde byl i F. X. Svoboda. Poprvé zde byl uveden v roce 1892 jeho Smělý život, 1914 Pouť, 1917 Mlýnská tanečnice a 1918 Cizák, Z Vojňáckého her byla brána jeho hra z roku 1889 K životu, 1891 Na rovině, 1904 Závěr Lukavického pána. Oblíben si tu získala i její hra z Boha Václav Kautský, at Němčinou pernicou, uvedenou 1909 a opakovaně 1910 nebo 1906, 1910, 1910 a 1910 v Reprezentantku domu 1911.

Z příležitostních prvních uvedení alespoň ty, které se dnes už staly trvalým vzpomínkovým ohledkem. K nim patří Chrástův Majitel hnil, uveden 1885 a K. H. Barmora Nora z roku 1896, Machanec vypočetel Ota Ernesta uveden 1907, Elyona Měšťák záměrem 1913 nebo Romantické Edmunda Rostanda, uveden 1912.

Již sám přehled hra a výčet autorů ukazuje, jak se poloviny osmdesátých let prvních stesekla dovedl dramatických představení, jak se v repertoáru odrážela záliba přetvářek nejen národního kulturního odkazu Tylova mimesit, ale především zachycení bohatství života dramatické skutečnosti. Taková dramaturgie byla pochopitelně velmi pěstovaná a měla velký kulturní a národní ohlas. Některé bohatství národního zprávy především v počátku tohoto století ještě dokazuje, že to nebyla náhoda, ale zcela jasný a cílevědomý záměr jak osvědomit nejširší masy v duchu národní.

Na výše uvedeném 14. března 1906, která se sešla téměř po desetiletí představení ve společné činnosti, i když se divadlo, především při studentním, přece pokračovalo, byl přelomový nástup nové generace, která přinesla do divadelní činnosti světlý sloup. Podmíněně vznikl dle J. K. Tyla zastihlo ještě spolek nepřetržitě

na zvláštní třídních třídách. Ale již tehdy bylo rozhodnuto, že v roce 1898 oslaví divadlo čítající 100, výročí narození Tylova. Tato rozhodnutí dala celá první jazyk a směr. Již v následujícím roce se činnost divadla podstatně prohloubila, výhled her byl prováděn pečlivě a „byla dávána jen literární tvorby domácí“. A výsledek toho byl konstatován ve zprávě jednatele J. Štíborn: „Mávilový obecenstva velmi šťastná, což dokazuje, že si obecenstva divadla vědí, že mu přejí.“

Tato činní vcheli v roce 1908, který byl i na mladovojňáckém divadle rokem Tylovým, kdy byla uvedena jako slavnostní představení Palácová dohra. Divadlo bylo slavnostně vyzdobeno, na jevišti Tylova busta, představení zahajoval proslulý B. Kamenický, který přednesl J. Štíborn. S. ažli pak následoval Stroupecký dudák. A tak mluvíme dnes směle tvrdit, že to byl právě Tylový odsk, kterým byla dovršena obecní národní síla a vytvářena jasná cesta divadla lidového a národního pro celá další období. Trojice autorů Tyl, Stroupecký, Jirák pak měla trvale do kmenového repertoáru divadla a do dnešních dnů v něm zaujímá čestné místo.

Na této cestě za rozvíjením národního kulturního dědictví šel spolek i jiné formy. Velmi se ovedčila především literární hudbní pásma. Již v roce 1891 byl uspořádán Nerudův večer. Na slavnostní vyzdobení jevišti byl velký portrét Jana Nerudy, podílel Fr. Škvara přednesl životopis básníka a pak následovalo pásmo recitací, hudbních a pěveckých čísel a jednoaktová veselohra Prodává lásku. Večer měl velký ohlas mezi širokou veřejností.

V následujícím roce 1900, výročí narození J. A. Komenského uspořádal spolek slavnostní večer, na kterém byl přednesen proslulý Adolfe Heybeka Hold národě Komenskému. Těsně před koncem války, za režimního pšobení JUDr. B. Máška, který čilevorně pšoval mal divadelní formy a různá vyzdobení pásmo, bylo uspořádáno 26. května 1918 Slavnostní beseda na oslavu 50. výročí založení Národního divadla. Prodává a vyznamená divadlo pro náš kulturu šel tím dle Fr. B. Mášek a recitace a hudbní čísla vytvořila slavnostní rámc celému večeru.

Pochopitelně tak, jak rostla činnost a národnost repertoáru, musela rást i úroveň těch, kteří ho umělecky zvlášťovali, realizovali i herci. Mladovojňácké ochotnické divadlo měla od samých počátků štěstí na dobré a vzdělané režiséry. Již první řední a režisér MUDr. Leo Witternec dobře pracoval se zcela národnostním souhrnem a odvážl v představení Divertissementu klasickou velkou kus dobrý práce, takže divadlo v Mladé Věži trvalo zaktivilo. Pa jeho odchodu se ujímá soustava Ant. Hartman, c. k. notář, šikrník Karel Cerný, učitel František Štýlma, Karel Partl a Ladislav Matoušek. Že kochi dleli uměleckých sešitků souboru, o nichž si je možné ušít jen velmi skromou představu.

Zprávy, pokud jsou o jednotlivých představeních zachovány, mluví pouze o výkonech herců a je zřejmé, že práce režiséra se omezovala výhradně na činnost organizátorskou jak ve zkušebním období, tak při vlastním představení. Teprve za doby pšobení MUDr. Václava Šmida, který na počátku tohoto století přišel do Mladé Věže a vyznačil v režii práci MUDr. Jana Glasze, Josefa Škvara, Františka Škvara, nastává změna v její práci režiséra. I když i nadále zůstává hlavně náplní organizátorská práce na přípravě představení, stává se režisér sou-

dvacíti vychovatelem mladá generace ochotníků, umělecky vede souboje a válí na mezinárodní dramaturgii. Když po desíti letech MUDr. Václav Šmíd odchází, končí se tím období intenzivní umělecké práce divadla, které si vypracovalo pevnou dramaturgickou linii, vytvořilo a národní klasiku, na níž pak vyrostla řada mladých herců, kteří se po celá další desetiletí stali uměleckou oporou divadla.

Po MUDr. Václavu Šmídovi se stal režisérem JUDr. Bedřich Mělek, velmi pozdní divadelník, a širokým dramaturgickým rozhledem, vukvětní zkušeností z divadelní práce. Obdobice dramaturgie o díla současného světového jeví se snahou se vyrovnat křesťanským životem městských center. Hlavní tématy jsou: životní spád vlní již do druhého období, po roce 1918.

Divadla však vltky budou dlatit především herci, ať už je název na jeho podí jakýkoli. Jevný rejstřík na konci této publikace ukazuje, jaká to byla řada jmen a lidí, která prošla mladovevickým ochotnickým jevíštěm. Žel, takový je odti herectví, že začal okamžikem, kterým se rodí, když dlo plody svého učení. A dle výkonu herců zůstávají jen zadržování v paměti soustavek — divák. To také vytvářel doby dle vzpomínání často křesťaje. Zůstaly jen slovo, zvlášť křesťanské pasyky v deních, zpěvy taku. Každý herec je produktem své doby, jeho umělecký názor a proto nelze seovazovat herectví různých dob.

Již velká postava divadelních začátků v Mladé Vošici byla slečna Anny Polenský, představitelka Bělušky v Divokém klobouku, první česká role v mladovevickém ochotnickém divadle. Působila na divadle až do roku 1888, kdy se rodovala stala náč. v Kelléřově Dobře. Těhotit ochotníci, kteří upořádali v Mladé Vošici v Kelléřově Dobře, v té hráli slečna Polenský, která náč. proměnila po představení její na taborném náčelní dlo. O deset let později, 14. března 1903, byla hrána Souzestvo brá Fabrikant a kronkař marnatka. Je pochoda zůstala náč. mladá ochotnice slečna Augusta Polenský, ale náč. se vztahoval na její ochotnické divadle hned z dřívějších dob, na slečna Polenský slečna Dagene přijela a dlohu tu výborně podala, začal se jí dlo od obecnosti mnoho pochlebovat."

Vedle ní vynikaly také divadlu další ochotná síly. Po zakladatelské práci charakterizované především jnými slečny Ojčové, Czernyňové, sestry Polenský, zastupuje v polovině sedmadesátých let další generace. Z ní pak Marie Janá, Antonie Štrálová, Marie Štrálová, Teresie Kurcová, Marie Václavová, slečna Šubrová a Františka Janá z dle a z páni Václav Rosol, Josef Štěr, z Frída, Boh. Heyduk, Holina, Karel Rippel, Josef Mareš, Václav Vlnák, nastupoval tehdejšího hereckého divadelního umění.

V 88. letech rozvořili jejich dle výjimeční tlusová, předvedli Marie Janá, Karolina Strnadová, Marie Štrálová, Z. Neudřelová, Františka Janá, hraničovaná z mluží pak František Strnad, Karel a Antonín Šuboda, Václav Rosol, Karel Homada, Václav Barišnek, kteří dovádějí divadlo na konci třetího období, Karel Homada, Václav Barišnek, kteří dovádějí divadlo na konci třetího období, Karel Homada, Václav Barišnek, kteří dovádějí divadlo na konci třetího období.

Ža režisři éry MUDr. Václava Šmída se divadlo pruce omlazuje, nastupuje generace charakterizovaná jnými herci: Cizlová, Fantová, E. Kurcová, Janá,

reková-Štrnadová, z mluží pak Stan. Kurz, Dr. Fláček, V. Strnad a Jaromír Strnad, Václav Slabý, Jan Dobekal, Fr. Štěrka, Hájovce, Fláček, Holín a další.

Tyto generace se vzájemně prolínaly, jedna odcházela a druhá jí byla přepřevra pokračovat v další tvůrčí práci. Každá generace zvedla tu svou ldu hereckého mistrovství a kuz vltá a předsávala těmto výskytům zkušenosti generací dle.

Dnes těžko pochopíme, jak bylo možné přivést na jevíštl se rok deset i vto premiér. I když utvářila, že divadelové období bylo tehdy mnohem kratší, pomáhala i nápojeví bouda tam, kde nastala parit, přeco jen musíme uznat, že to bylo odti obdivuhodné. Vády věkina herci šla se hry do hry, Například první představení bylo hráno 17. září 1865 a již 1. října bylo dle. Nebo 3. července 1875 se spelek usnesl sebrat na pomoc postřehem nlyšit Fr. Rajskému hru „Otče náč“ a již 18. července se představení kralo. Takových příkladů najdeme v prvopočetech hodů. Se stopující náročností dramaturgie se i produkovala studijní doba. Ovšem tím dotyhodnějí je výkon herců, protože počet premiér se klesl, spíše naopak. Přitom většina předních herců a funkcionářů pracovala ještě v jiných speklech, například Václav Rosol byl nejen ředitelem ochotnického spekle, ale i ředitelem sboru housí, ředěním funkcionářem Sokola. Vlemtu stačí dle to, co mu patřilo a někdy si nestěboval, že má moc práce. Je nestěbo, že všechno. Ten zápal a radost pro vlt by nám mohli i dnes sloužit jako příklad.

Pochopitelně musíme z divadelních prostředků této doby zastarely, byly výjevem překonány. Když pakokr od té doby udlalo i na ochotnickém jevíšti scénování. Od popráve scény k prostoroře krátce, vyjevňující ldu hry. Nebo Boud. Snad nejzdařovněji nám to ukáže dobový „Návod ku praktickému lění nejzdařovněji charakterů pro jevíštl“, jak ho slavný divadelník a zbevním pojník podává A. Kulíšek, divadelní vlnáček v Praze. V něm se dobeje, jak se má liti intrika, bez režie v jako šla hrati: „Odti poře se litiem tělovým č. 3, pod ebeva litiem lodem, vltka ebeva nátrou se trochu červena litiem, zveví i dolejší část tváře. Lort kosť nátr se tenkým prouškem bílého litiia... Vlnemka č. 4. Voz obýjeví krtý a krtička. Umělec podle Návozu má vypadat takto, „Odti se nátr lebo tltorým litiem, tváře má červoná, obočí čerá, brada se vltie nátr litiem lodem, by bylo vlti, že není dobe stotera. Vlnemka čerá, dlobovská, rozá čerá vltay“. Bylo by zbytečné pokračovat v zbevním Návozu, jenom snad postačí, že podobně jsou vykresleni potetli krti: „může se také bradavce udlít, že dočí se tím, když červý litiem udlá se na tvři krtičko“, konvenční, starý, „vše se sálit se litiem trauočervena, co modrá hodá“, cikáti, sedláci, drábové „vše se na nátr lebo hodé červoná, obočí čerá“, ptaři, zbyřáci, krti a dle. K slavném oděvy A. Kulíšek, divadelní vlnáček. Neuvěřire to zde proto, abychem snad zbebovali anebo sami sobě dokezovali, jak my už jeme daleko, o tom nechce soud generacím příčin, ale jako doklad výjeve divadla.

Procházel jím i profesionální divadlo té doby a právě vesnickost společnosti, často velmi ověřivale rozvoj ochotnického divadla v dobrém, mnohdy i ve

společnosti nepatří. Ostatně i mládežovnické ochotnické divadlo bylo k svému vzniku podpořeno profesionálními divadly. V roce 1884 to byla společnost Václava Štáfky, dlela a o rok později Františka Pokorného, které zde vyvolaly nadšení a chci pro ochotnické divadlo. Ale i v dalším období se ochotnické divadlo nerychlo pro ochotnické divadlo. Započínalo jim své jeviště a často docházelo k tomu, že nejlepší ochotníci byli pomáhal profesionálům. Tak tomu bylo i v roce 1871 v případě společnosti Hejny Šrámové, z ochotníků došli do divadla i v roce 1873 skupiny spolek od herce Červíčka 13 mužů žideli a jednoho vládního. S Mělnickou společností tu v následujících letech přebíhali i posty herce Štáfky divadla Travnice v r. 1884.

Vývoj divadla dokládá, že ani ochotnické divadlo nelze dělat bez jisté dávky profesionality, repertoáru, bez znalosti teorie a divadelního řemesla. Proto se spíše stává záhy obdivovatelem odborného tisku, především časopisů Divadelní list, Jevišť, Česká Třešň. Udržuje styky s zakladateli divadelních her, nákup divadelních knih a jednou s hlavních poselů ve spolupráci vydávacích.

O křehkosti se stará člen výboru spoleku a tak již v roce 1903 na valné hromadě se dohodla, že Jan Deželák měl zavedeno celkem 724 úseč, to je 1218 úseč dramatické literatury. Valná ochotná půjčovali všem divadelním společnostem v úsečích svých her, které chtěly uvést. Knihovna byla pro celý kraj jediným zdrojem dramatické literatury. I pro další dobu by měla tato knihovna velkou literární historickou cenu, protože v ní byl zachycen celý vývoj dramatické tvorby dosud a v příkladech i světlé od poloviny 18. století. Je přitom neodpustitelné, že na tato bohatství knihovna až na českou klasiku a soudobý repertoár byla spole s ochotným materiálem spoleka dala do sběru papíru. Příliš tím narazil její rozvoj, které za velkých obětí dávaly dohromady finanční prostředky, aby mohly nakoupit českou knihu. Ztrátou velkého archivu a listinného materiálu je na druhé straně omezení ochotnického divadla velmi ztížena.

Kulturní vývoj ochotnického divadla v Mladé Vošči by nebyl úplný, kdybychom opomněli sdružení podíl, který na něm mělo právě studentsko. Všechny generace studentů sdružovaly s divadlem neustálý kontakt. Pravidelně každoroční studenty šli o přednáškách, v případě potřeby vypořádali i mezi rokem. Sociální náhled poznávali kritiky a Mladé Vošče do Prahy za studenty, aby se nacházeli v výtvarném oboru a ochotnický. Už v roce 1886 nastudovali o svátcích v Růžce a Carrey hry Dědův katrnek a Převrácená alenka, v roce 1873 Benediktova Pátek Jakuba, zachovávali svou činnost divadlo v dobách stagnace v sešlání svých a dramatických letech. Velké uplatnění jejich mladý hrace došel při sdružování programech. Zvláště šlo byla jejich činnost v době režijního volání MUDr. Václava Štáfky, kdy se také studenty velmi zasloužili o vybudování nového jeviště.

Ale nejen přímá divadelní činnost byla jejich přínosem kulturnímu rozvoji divadla, ale především to, že mu prostřednictvím styk s pražskou kulturou, že by informovali o všech novinkách. Znak si nemohl dovést dobře vysvětlit, že divadlo tak pohotově reagovalo na nová díla našich autorů. V zachovaných dokladech

napřeto i poděkování L. Stroupeckého za znalý autorův honorář, když si od něj divadlo nejprve vydalo souhlas a uvedení Václava Hrobošského z Hroboš. Mladopán Aloise Jirského z uvedení Lucerny patři k dalším důkazům živého styku divadla a kulturního světa.

Snad na závěr ještě je třeba říci, že divadlo neprobilo jenom své národní postavení v místě svého působení, ale již v roce 1871 podniklo 12. října první zájezd z Jeřábkovu Veselohradu do Rašova. Dostalo se mu tu velmi srdečného přivítání a pohostění. Zájezd přáplil k posilování sebevědomí autora a měl i velmi dobrý chla v široké veřejnosti.

Již bylo možné zcela vyčerpat bohatství kulturní práce mládežovnického ochotnického divadla, pekuní jame se poslouženo skropek ty mladí skutečnosti. Je pochopitelné, že celý tento vývoj sešel provázan jen samými čápkami, ostatně na ně se nejraději vzpomíná, ale že se dostávaly i nedápkaly a kulturní a směřující prohy. Například hra Nepokradat, uvedená 14. února 1875 se divadla nepovedla a slyšelo to i kritickou odezvu v listovníkém Jiva. Nabáda herce, aby se lépe ubili dloham a dávali si pozor i na pohyb. Kronikář zachytil i tomu některé podobnosti, které dokazují stručnou novinovou zprávu. Vidí příčiny nedápkaly především v tom, že hra měla velmi obsazená a jeviště bylo pro tolik lidí malé a pak se stalo to, co je prokletím ochotnických jevišť. Vlnění na jevišti šekali na ráva a ote ale „an prach poskáká zhrdní, nevýdla“ a masi ochotníky nastal zmatek. Kronikář dodává: „an už byla směla, ani ku konci představení bengkaly obětí nehořel, poněvadž něl zveřel“. Již se takových a podobných příhod odhrozo na své přítomnosti vic.

Stály se i takové věci, že musel nastat hrát herce, jako například Václav Jakubík ve veselské Štáfce Leta hrál prý s dupčením Věříka. Nebo Hermína Janův herce ve hře Vrahové ve režii v roce 1874 obě herce role. Klára na sledu Oplavou, které dramatické herce a svou pověstí roli, kněžna Janůvzkova.

Mnoho zajímavostí by se našlo v kulturním životě mládežovnických ochotníků, ale však nemáme lépe vykazují jejich profil než výsledky jejich vlastní práce. A ty musel vyzníti obdiv každého, kdo si uvědomí v jeho době, za jakých okolností jich dosahovali. Vládli ani kulturní práce se nemůže vyvíjet ve veselské hradech, musel mít vytvořeny především základní materiální podmínky. Proto namáháme pomínout další spolek a všech členů o jejich neustálé zlepšování, často za velkých osobních obětí.

Vývoj divadla začínalo v roce 1865 na vypáčeném záměšném jevišti. Majetek nemělo žádný a tak po prvním představení výhoji, které mznai z činnosti divadla ušli, vlnovali ve prospekch pohledy, roddávale náhrady, pte korekce. Ale nadšení a chci do práce byla silnější než překážky. Členové se 24. října 1865 ušli, aby se poradili o činnosti vlastního jeviště. Rozdělili si úkoly, Ladislav Maroušek sbíral peníze a knulky, pan Jeronáš práce našliše a konstrukt, Josef Neudorff práce truhlářské, Karel Carney skupití dříví, které daroval pan Karel Neudorff a rezebři se, že poprvé budou na vlastním jevišti hrát 12. listopadu. O úje se práce podíraly, ale i tak 19. listopada byla uvedena poprvé na novém jevišti hra A. V. Mase Světloměr, Jan zdvořil.

Zůstaly dlehy a tak se muselo hrát, aby se brzy zaplatily. Již po Kolářově smrti mohli konstatovat, že jsou vyčerpaní. To se tehdy hrálo v hostinci (přes Havelský čp. 132 na náměstí, v době kdy je dnes prodejna obuvi. Když v roce 1887 koupil dům pan Armand a zřídil v něm obchod, museli se ochotníci stáhnout. Našli Qušlitz v hostinci Matějka Rosala v čp. 135, který stál v místě dnešního hotelu Zlatá husa. Před každým představením bylo nutno jeviště postavit a po skončení si opět sbírat a sbírat.

Pochopitelně tím jeviště mátně trpělo a rychle se opotřebovávalo. Místnost, ve které se hrálo, byla malá, bez jakéhokoli divadelního zvláštního zařízení. Stáli na jevišti sešitými a potaženy železnými lampami. To byly základní výdaje pro každé každého představení. Ochotníci brzy začali požadovat organizaci, která by jim umožnila správnou hospodářství a chytlivě řídit i finance.

První souhlasili s tím, aby se stali odborem čtenářského spolku, protože na získání vlastního spolku se pravděpodobně ještě netroufali, snad k tomu ani nebyla doba ještě zralá. Už na program první valné hromady odboru byla měřena žádost: obdržet státního o příspěvek na opravu jeviště. Ústát byla malá a tak k žádosti nedošlo.

Když v roce 1874 začali ochotníci znovu po třetí přestavě svou činnost, našli jeviště ve velmi zchátralém stavu. Bylo zapůjčeno do Hlávky a tam bylo pod klenbou hostince pana Salomouna Löffelchutze. Protože Matěj Rosal už nepočítal hostinskou místnost ke hraní divadla, nastěhoval se s a rekvizitami do hostince Františka Pilát čp. 135, který ochotně zapůjčil zadní místnost. Napsali zde dlehy a již na podzim přišlo více se stěhovali opět k Rosalovi, jímž jim dlehy k dispozici spojové místnost. V listopadu roku 1874 složili ochotníci prvních deset zlatých svého hostového jména do zálohy. K 1. říjnu přišlo první státní výděl na 14 zlatých a 85 krejcarů. Díky Václavu Vlasákově, jednateli, který sávek k obsazení čtenářského spolku a k jeho prvnímu doplnění práce se podařilo vytvořit předpoklady pro další zlepšení vybavení divadla.

S prosincem 1875 sebrali ochotníci hrů Čábova sestra již jako první představení Spolku divadelních ochotníků, jehož stanovy s 13. července byly schváleny rozhodem bý. MUDr. Jan Glaz, pokladníkem Josef Šteber a dekorátorem a správcem doma Václav Rosal. Spolek měl tehdy svého sluhu, kterému platil měsíčně 0,52 zl. Nejprve jím byl František Pilát, od ledna 1877 Jeřábek, od října 1878 Jirák, od ledna 1880 Václav Svoboda, který vykonával tuto práci až do srpna 1887, od 1. srpna dostával divadelní sluha odměnu za stavení a bourání jeviště a za 12 zlaté ročně. Homolův byl také pravidelně vyplácen nápoječivě.

Až v příštím roce se spolek rozhodl vybudovat nové jeviště. Pan Armand došel na ráj na 12 zlatých plátna, Muzška provedl malířské práce v téle hostinské práce provedl Kubílek za 5,60 zlatých, zámečnické práce k opotčení i kabin Stánek, pan Löffelchutze došel přikna a Kubec provedl náhr kulis. Na polovinu roku od Českých Budějovic jednatel Václav Vlasák, jeho místo zaujal Josef Šteber, který je nastal až do roku 1912.

Zájem o divadlo každým rokem rostl a spolek stále víc a víc počítal s

mlouat jak jeviště, tak představení kdekdy. Proto se snázil přenést divadlo ven, do přírody. V roce 1881 chceli proto hrát na nádvoří stánka a vyjednávali s aventurárem Kienbergem. Ten však odmítl a tak postavili jeviště na nádvoří školy a sebrali zde 7. srpna 1881 hrů Kienberg odosazen.

Zatím zlepšení pro ochotníky nastala, když hostince u Rosalů koupil chytlivý velkoustatek, který rozšířil sál tím, že přebíral přiblí a ochotníci stáli i sava první látra. Již v té době se zrodila myšlenka na vybudování nového jeviště. Nebylo však finančních prostředků, aby se mohlo postavit nové. V roce 1881 koupil spolek dlehy na stavbu ráme. Když se Karel Kieka odhlásil do Františka akademického malíře Romana Škály, který nové jeviště navrhl, postavil, sebrali pěkně a lacino vykazovali i tak základy na postavení jeviště byly velké.

Spolek proto vstal k tomu pomoci, které se mu dostala. Tak Vilém Linhart a Police n. M. věnoval spolku plátno, Leopold Armand pokrývkou na stře, soukromníci uspořádali srovnání ve prospěch spolku a oděvali mu 6 zlatých. Akademický malíř Roman Škala přijel do Hlávky, poslal si místnost a vypravoval plány na doplnění jeviště. Vydávalo si to celkem náklad 110 zl. 88 krejcarů. A ty pochopitelně v pokladně spolku sešly. A tehdy se ukázalo, že ochotnické divadlo přirovnalo svým členům k srdci tak, že nedali i osobních obětí. Sáhli do vlastní kasy a spolek sebrali. Dříve se to snadno našlo, ale tehdy náde a nich nevěděli, jestli se mu vůbec mohou vrátit a přece je půjili. V pokladně klesla z té doby rachotivé terče zápa s 2. srpna 1885: na krytí výšek na polovinu nového jeviště a dekorací půjili zálohy následující pátné: František František Škora 5 zl. Vilém Linhart 16 zlatých, Josef Šteber, František Strnad, František Pospěch, Antonín Hartman, A. Bergmann, Matěj Vojta, Václav Rosal a Jan Práha po 5 zlatých.

Za tyto peníze byla polovina kosa jeviště na 82,57 zlatých, provedeny malířské práce, hlavní opona, portály a přiblí, 6 vnitř, modrý pokoj se 6 kulis a sední opony, zahrádka park se střílnou počtu kulis.

Ale ani tyto dary a příspěvky nevyřešily úplně finanční situaci. Proto se 30. září 1885 obdržel na malířské dílně místní zastupitelstvo se žádostí o příspěvek. Následující den pak rozvedli dělníci na všechny strany se žádostí o příspěvek. Již jsme psali na jiném místě, že obecni zastupitelstvo darovalo spolku 10 zlatých, další dary dali Marek Láfřachůza a Viděl 2 zl. Václav Macháček 2 zl. Armand Četuský a Dělina 1 zl. Marek Láfřachůza a Témic 3 zl. dr. Loh a Viděl 5 zl., Alfred Mězek a Kaplice 1 zl. Cornelia Magerová, nadporučík, 1 zl. V roce 1886 darovalo divadlu zálohy dlehy 10,95 zl. a z výšky konference vnošelo 15 zlatých.

Tím se zlepšila hospodářská situace spolku natolik, že mohli počítat další dekorace od R. Škaly: klenbu oblohu, strom a stáka. Na valné hromadě 16. ledna 1887 mohly být již zálohy ve výši 45 zlatých členům vráceny. Výplata zálohy se stala jedním spolku Fr. Škora, Vilém Linhart a Police nad Metují a Alex Bergmann. Jestli v té době rozešli spolek mohli počítat další dekorace, červený pokoj.

Tak úspěšný rozvoj spolku nezáležel v místě bez oděvy, s příspěvkem přístě-

li rozšířila i nepříteli. Už v roce 1855 se dovídáme, že má spolek potlu-
a říjnovém výnosu dělnice V. Taverghem, který z popádné nepříteli spolek
vyvolat polodělníka na nejmenší se sálu a choval se přímo nepřátelsky. Prota
lek společnosti 18. listopadu představení v sále radnice se svoláním mladších
Ale už o vstoupení se brlo opět v výnosu dělnice a Taverghem uznal své
U jame se zmíní i o nepříteli spolek postojí židů k divadlu, kteří svolávali
a občanský jednání.

A tak kolem roku 1860, kdy se vzdal ředitelování František Šýkora, začal
se jak desetileté období stagnace a omezení činnosti. Pokud se divadlo hrálo, pak
jsem díky svolání a několika málo vytrvalcům, kteří tážce nosila omezení
činnosti a slopek jedné za rok se pokusil dát členy dohromady. Pochoptě
ještě a všechno zařazení pomalu cházelo, nic se neobnovuje, nedopřítaje.

Příchodem MUDr. Václava Šmída začíná znovu vzestup činnosti divadla
i spolkové. Omlazení sebor o klade stále vyšší a vyšší umělecké školy, který
se stává staré jeví vyčerpání brzo. A proto bylo rozhodnuto vybudovat
ještě v sále restaurace „U lva“.

Povídá se téměř už historická zvěstnost, že jakmile se občanský začne
vykynout se ihned li, kteří se dlo snaží zmařit. A tak po velkém úspěchu
roku 1860, který získal divadlo vše přijetí v široké veřejnosti, podařilo se
některý muž divu a divadelní činnosti opět utlumit. Ještě v dubnu 1810
se právě k velké hromadě „Pokud se poměry nezmění, nelze na činnost spolk-
u s plným zájmem pohlížeti a máme dbát, aby nesvěry zde povstale byly odstra-
ny a nastal opět mr. a klid, poroučející k chuti v práci.“

Za takových poměrů budoval spolek nové jeviště. Dle nadšení MUDr. Václava
Šmída, který našel oběvatě spolupracovníky v Janu Havlově, Stanislavu a Janu
Kavce, Leonitu Pasovské a v řaděch studentů, bylo nové jeviště vybudová-
a slavnostní otevření u příležitosti sjezdu redaktorů, jak jsme již uvedli. Podařilo
si téměř nepříteli a tákovat rozbourat ve spoleku, společná práce a radost
střídla všechny a směřila členy tak, že by polohy pevně základy k trvání čle-
dění činnosti a dohromady bohatější posílání občanského divadla.

Josef Štíber se své jednatele zprávě v roce 1911 hodnotí tento krok divadla
takto: „V tomto roce získal spolek velký krok kupředu, který neslyšel a směl
líta změna“, Konstatuje dále, že nový vzhled sál, nové prostorné a šperu
jeví, které spolek a velkým nadšením a odvahou pochtíli, přinesly chut a vzro-
hu k práci.

Na tomto jevišti pak hráli mladověščí občanskí až do třicátých let, kdy
budování stále jeví v sále základy.

Nabyt by snad obraz tohoto pátolátek úpíní, kdybychom neukázali
skupin v charakteristických znacích žitost spoleku. Štídl se pochoptě
občanský normou své doby a v nich se také vyvířel. Spolkové stanoví
práva a povinnosti členů, stanoví základy jeho řízení a správy. Život žitost
divadla žitost, jejich občanství, nadšení, schopnosti, ale někdy i malodůvěry, obor-

tví, silovychtivost. Takový sál je život. Ke cti a obdivu tohoto období, však těch
prvních vlastností bylo muset být a dáleko převládaly negativní stránky života.

Žádné stanoví nemohly nikdy nadobytovat vzájemné vztahy žitost, ty se vyví-
jely nezávisle na plátech kohožli. A především tyto vztahy rozhodovaly o tom,
jaké byly výsledky společné práce. Mnozí ze starších členů vzepření na život ve
spoleku a tak jen pro výhled a doplnění jejich vzpomínek si uvedne některé
skutčnosti.

Vývojem občanského divadla a spolkové činnosti vznikly dva druhy členů, pří-
spívající a činní, pondělí jeví i činní členové spoleku. Poprvé jeví se spolk-
ové činností ztratila smysl, pokud nebyly tyto dvě činnosti skupiny v rovnováze.
Právě rok 1894 a léta následující přinesla o tom důkaz. Spolek téměř zanechal
činnosti, protože nasmál činné členy, berou.

Šeď jeví se jedna zajímavost, v počátcích byli uraženi jako členové spoleku
poměrně muži a teprve v pondělí době získaly ženy spolkovou rovnoprávnost.
Ovšem, to nemarně, že si jen ve spoleku nevěřili. Nespak. Od samých počátků
činnosti jím prokazovali velkou důvěru a věrnost. Při činnosti a představení kupo-
vali spolek se svých peněz dárání pivo, právě tak jako sa velkých hromadách.
Když se některé členka vzdávala se nečinnosti, dostala diplom. Tak nacházíme
správu o tom, že takak Jan Nedvídek naskakl diplom pro slečnu Mariinu Janovou
v roce 1881 a v roce 1894 Karolína Stránská byt předala diplom spoleku a přímým
nárazu ke slasti.

Když se vstali dva členové spoleku, dostala nováta od spoleku vstetebnár. Tak
26. srpna 1879 uspořádali členové oslavu sňatku Antonie Štírnélové a Bohumila
Hydyska domácí sálavou a hradbou. Neštěstí byl předán vstetebnár v hodnotě
12 slatých. Když se 12. září 1883 brali Marie Štkorová a Jan Průša, dostala
vstetebnár čarom slatě hodinky v hodnotě 21,7 slatých. O sedm let pondělí
oslavili občanskí sňatku svých činných členů Marie Heřkové a Františka
Šmída a předali jim vstetebnár za 33,93 slatých.

Oslavovat narozeniny, svátky, to patřilo k samozřejmým zvyklostem spolk-
ového života. Máme zachována správu již z roku 1875, kdy 27. června oslavovali
členové jmenovitě redaktora L. Matouška. Blahopřeli mu tehdy Karel Kavka a všichni
oslavenci přepili. Oslavní přípitky, to byl jeden ze způsobů, jak se členům sa
vážné hromadě dlovala a přejevovali umění za vykonávání práce. Na se právě do
18 schůze na oslavu jmenit L. Matouška se dostavili až po 9. hodině Karel Klapp
Jlu trochu rozkurčen a s fečnickým zápalen. Když byl položen, aby přicházel do
občanskí sňatky, urazil se a se spoleku vystoupil a požádal i o vrácení činných
příspěvků.

Těm členům, kteří pro divadlo udělali velký kus práce, kteří nedbali svého
vlastního času, obětí a pláti s láskou k národní kultuře své školy, projevoval spolk-
ové vděčnost. Tak 25. dubna 1884 byl Karel Kavka, tehdy občanský vinnobradský zá-
ložník, jmenovitě 1. čestným členem a vydán mu diplom. V roce 1894 oslavili
Václav Havel, ředitel spoleku a Josef Štíber, jednatel, 20 leté jubileum, přičemž
byl oba jmenování čestnými členy. K tomu slavnostnímu aktu bylo vybráno

představení Ohnivé Maletě hři, po prvním jednání byly oběma jednáními předem vyznamenal oběma se státními Josef Seiber si ve své jednáních správně státní „Tragedie chladnat a lhostejnost obecenstva se bočnatě dotkla, oba jednání, kteří ten dotk k poznání, že mužská a ušlechtilá snaha je zde nutná“

18 srpna 1898 se se zápisu dosud, že byl odevzdán i bývalému jednání spolku dr. Jana Glazovi diplom. Všechno poděkování za dlouholetou práci se dostalo i MUDr. Václava Šrámovi.

Ale nejvíce činní funkcionáři, ale všichni, kdo divadlu napomáhali, se měli příslušně spolku. Například sňatí Ježek, když osmenně, dostal od spolku podpoř, a když zemřel daroval spolku na pohřební 5 zlatých. Když zemřel Čern, kupoval spolku více, členové ho doprovodili na poslední cestě. Tak tomu bylo v roce 1898 při pohřbu Antonína Konec a v roce 1892 Zofie Knapové.

K divadlu patřili i strážníci. Dlouhá léta mluvil dříve při představení strážníci.

Ještě bodem by bylo zajímavé, co by se dalo říci o prvním půlstoletí ochotnického divadla v Mladé Vošici. Bylo tak bohaté a pestré jako naše život, který odráželo. Dalo vyjít celým divadelnickým rodním, ve kterých se láska k divadlu, dříve z poklesl na poklesl. Štrnadové, Haselové, Štilbarové a mnoho dalších kteří dříve každodenní práci pomáhali vytvářet živoucí organizaci divadla. Měly to být snadná a lehká. Proto zasluží tato práce obdiv a uznání. Díky dovedl mladostníci ochotníci přes všechny překážky šit divadla čistě, šit dříve lidstvo a vpravdě národního a předali ho se cti generacím příštím.

OBDOBÍ ZÁPASŮ O DOBRÉ DIVADLO A EXISTENCI SPOLKU

Po prvních padesát let činnosti ochotnického divadla v Mladé Vošici jsme našli jednotu ideu v jeho budování, poslání a mohli jsme ji opřít o příklady z jeho společenského i kulturního vývoje. Období druhé, která zahrnuje léta první republiky a druhé světové války, tato jednotu ideu nemá a rozpádá se ve tři samostatné celky, charakterizované zápisem o dobré divadlo bez ohledu na zápis spolkové a hospodářské, zápisem o záchraně existence spolku a nakonec návrhem k vyhranění národního poslání.

Mnohá z těch zápisů, jak dokazují vzpomínky těch, kteří je protiskali, stály již své pokornosti oti, brany se stupily a nebudeme jistě doletí pravdy, budeme-li dnes tvrdit, že přes všechnu názorovou rozdílnost spojovale všechny láska k divadlu a národa. Proto nám buď dovolíme, abychom tuto ideu povýšili nad všechny rozpory osobní a zápisové, jak je zachovala kronika/ka věrnost, abychom v jejího jasně ukazali na, co jednotlivé celky spojuje a poněkud to, co je rozdílné.

Není to kompromis, je to logické východisko. Divadlo je živý organismus, který se stále vyvíjí jedním v neustálém střetání názorů, v kvasu hledání, snahy a náhledů. Protože je vytvářeno lidmi, pak je toto všechno motivováno subjektivním pohledem, charakterovými zvláštnostmi jednotlivce, jeho citovým vztahem. Jedno je však všem lidem, kteří divadlo dělají společně: musí ho mít rádi, jinak by ho nechtěli. Všechny divadlo, zejména ochotnické, se je slova hodit osobního volba, první důležitá a často i mužská práce. A odvětná povinnost lidstva, trochu potlesku, pomyšlů šupků který zapadá setva se rodil. Kdo by si tedy vůbec mohl osobovat právo posuzovat tyto lidi, kteří i když se snad někdy dopustili chyby, tak jen v přesvědčení, že slouží dobré věci – divadlu. A jak už to bývá: kdo rád nechtě – ne nechtě.

Především to čtením této kapitoly proto, aby nikdo neočekával, že budeme předstírat absolutní soudy. Úcty a úcty si zasluží všichni, kteří i v tomto období divadla dělali.

Protože jednotlivé celky tohoto období procházeli samostatným vývojem, budeme se jimi zabývat zcela odděleně a vystupujeme jejich dohady společenský a především kulturní.

První samostatný celek zabírá dobu od konce 1. světové války do konce let dvacátých. Poslední válka léta dolehla na mladovětrné ochotnické divadlo velmi tvrdě. Dr. Málek, který se upl soustou jako režisér po odchodu MUDr. Václava Šrámka měl k dispozici velmi omezený soubor. Většina mladých lidí byla na frontě, zůstaly ženy, muži středních let, které jejich společenské postavení ochotnicko před nástupem volebního povinnosti a státi. K tomu ještě přitupovaly stále se

akorčuji kněžské podmínky, rozvrácené rakouské hospodářství nebylo a to započítá jen obyvatelské nejvyššího potřeby, nedostávalo se topení, osvětlení, nové město vyvířilo obdoby srážek a petrolejových lamp a nebylo pro něj dost kuchaře. Kolik práce národního divadla při životě. V těch letech vládnoucí byly přetvářky a očividně ochotnické divadlo při životě. V těch letech vládnoucí nebyl čas ani chvilu odvolávat velké besedy, zvláště když rakouská policie bezohledně láhaly neobdobnýho projev. A tak se vlastní hromada spolku měla se a postavení zrovna vlády, 18. února 1918. Poprvé po deseti letech nezávislosti na lidstevní mluva Václav Růžek. Bylo to již nad jeho síly, podal resignaci. V té době spolku státní Karel Hovpov, jednatelem byl Otmar František Růžek, podnikatelský Fr. Rynt a režisérkou Dr. B. MANK. Čirý výboru byli Karel Svoboda, M. Mláček a A. Čechov. To byl výbor, se kterým vstupovalo divadlo do osvoboděných vlastí.

Dobře vítelem si vyvířila pochopitelně omezení činnosti divadla a proto vzniklo divadlo jiné formy, které by ho nahradily a ještě lépe by navázaly kontakt s divákem. Tímto postarala především dramaticko-režijní páma spojená s výkladem. Tak ještě před koncem války byl uspořádán Čechův večírek a oslavy 50. let existence Národního divadla.

První den a vědce v samostatné republice naplněno záznamy záznamů a bylo se jen pomalu vracel do svých národních kolejí. A s tím se postupně dostávalo i obět a náležitě k další práci.

Vrhl se i frontovní vojáci, kteří však válkou hráli divadlo. Opouštěli se v plánu motivů a nádi ho válkou rozvrácené a chátrající, nikoli po strachu, tudíž, ale nutností. Na první povolební valné hromadě se zabývalo, vypracoval a odevzdalo slovo dovozu na jednání státi: Zamestnat satorvádu jednota literární, zaměřením ve hře své lid, zohránít dalšímu náležitě spolkuového majetku, slova spolkuového, ovšem by zvlášť. To byly jasné požadavky, které vyplývaly z první posledek náze hromadě Stanislav Kurz, bylo nutno na ně odpovědět. Název hromadě se nepostaral jednatelství ani na jedné ani na druhé straně a tak vyhlásil po sedm dní režim, podal resignaci.

Režie se ujímá Mláček, Václav Pláček, druhým režisérem je J. Kurz. Název obdoby bohatě změní. Pouze za sedm měsíců bylo uvedeno 12 her, 60000 v nich 80 lid. Uvedly byly pověškové hry lidového jeviště, byl učiněn pokus i o operu "Poprlek v lázních" a tímto dr. Pláček, s hroubkou K. Pospíla.

Náležitě dokáže na divadle i neustálé vlně. 6. července 1918 byl po honory oslavy ve svobodné republice. Spolek byl požádán, aby k oslavy dostavoval brá, lidu na to i lid, celkem 9 zkušek, členova v to patřila. Byl vyhlášen "Žilka a Travnice", jednání lidu bylo ve hře zpozdění. A hrálo se. Přítelství trvalo do pří července a mělo velký ohlas.

V té době uvedlo ochotnické divadlo i premiéru hry redaktora ze Svobodného Václava Václav-Růžického Noční licho. Byla to zášeřečnická vlna, aby byla odevzdána zpráva spolku po původní dramaturgii.

V té době zemřel dlouholetý ředitel spolku Václav Rosol a valná hromada v červnu 1920 zvolila čest jeho památce. Ředitelem spolku se stal na ni František

Růžek, jednatelem K. Svoboda, podnikatelským opět F. Richter, který 22 v říjnu obdoby vyvířil Fr. Rynta, který odešel na Slovensko. V roce 1920 bylo založeno v Mladé Volzi elektrické divadlo a spolek se stal při podíly jeho členem. A tak se začal zabyvat myšlenkou elektrického osvětlení jeviště.

Ten, kdo měl divadlo jako se říká v kavi, ten to bez něj divadlo nevydrží. Dalo se to předpokládat i u dr. B. Mláčka, tak věrného divadelníka. A tak na začátku 7. října 1920 je čten jeho dopis, kterým oznámuje, že zakládá lidové divadlo na jevišti v Kafilce. Nemá být kolektivní podnikem, říká se v dopise, nebo vzájemně, chce v domácnosti a součinnosti se spolekem shodnout se v termínech i obsahovní roli, protože herecký soubor lidového divadla je převážně vytvořen z členů spolku.

Ve spolkuové knize čtena, že Mláček, V. Pláček a všichni členové usílali nový divadelní podnik a rozhodli, aby byla rovněž co nejvíce spolupráce knižnímu dr. B. Mláčka do výboru.

I když lidové divadlo setrvalo dále než dvě sezony, mělo velký význam, především umělecký a umělecký výchový a vzdělávací. Jeho repertoár byl převážně složen z malých dramatických forem tehdy dostupného avšakového repertoáru. Uvedl v premiéru hru Jaroslava Maria Uchabělků a epilogem Světlna, kterou hrálo podřídi i tábořské divadlo a dr. Mláček jako host, Mahomed Němčický a Dykova Smutná hrota dostatečně charakterizují valku náležitě lidového divadla. Novějším výrazemnou složkou tohoto divadla byla však literární páma, která souznamenovala veřejnost a tím nejlépe, co v té době bylo v literatuře a na jevišti vytvořeno. Oskar Wilde, Alfred Musset, Jaroslav Vrchlický, Molire a další. Zvláště vyvířiláto divadlo slova před oponou, propracová občerností, měla velký význam. Divadlo neomezovalo jen svou činnost na Mladou Volzi, dávalo často zájezdy do okolních měst, i do Pacova a Soběslavi a na Vltavenskú do menších obcí. Proto i toto období má své oprávnění v historii národněobčernického ochotnického divadla.

Dr. Václav Pláček dává přednost své mužstevské přirozenosti, zakládá při spolku převážně odbor a na červnu valné hromadě 1921 dává návrh, aby byl opět režisérem dr. B. Mláček, protože sám se chce věnovat převážně sboru. A kromě toho dochází ke změně ve funkci podnikatelskou, kterou převzal M. Václavová a jednatelem A. Dáin.

V následujícím období se již nehráje tak často, jako předtím. Po premiéře, která byla velmi slabě navštívena, se vytvor usnadil přerušit na čas činnost, "aby si občernost trochu opočalo" a své ochotnické divadlo na vidění i náležitě radě. Ale ochotnické divadlo setrvalo a již v září státi hru Vojvarka, pak Pražského lida.

Tedy již začínají potíže spolku se sálem "U Lva". Divadlo trvalo než se sjednotila smlouva s majitelem a teprve začátkem roku 1923 byla uzavřena smlouva s majitelem Stránským na tři roky a mohlo se začít hrát.

Ve dvacátém roce státi lidstevní ochotnické divadlo svého velkého příznivce a mecenáše, ředitele Václavského školky Karla Karku. 24. května se s ním zástupci divadla rozloučili na náležitě hřbitově.

Poměrně smutná činnost divadla, slabé návštěvy, vysoké náklady na chléb, lákadla jeviště, která byla rozpočtena na 8.284,70 Kč, přivedly spolek do finanční hospodářské stísně. Kritika existujícího divadla se pochopitelně nepočítala. Bylo pokrytí potřebou náklady na jeho zřízení v síle u Kaňků. Zároveň byl posuzován pro větší veřejné účely a divadlo se stalo součástí spolku. Proto bylo namítáno, aby náklady byly shromážděny na apokalyptických prostranstvích. Vědouce divadlo uznávalo, že investice měla podle účtu hodnotu 10.500 Kč. Soud na Ohrazení přiznal z podpůrného fondu částku 3.000 Kč, spolek měl na hotovosti pouze 3.000 Kč a zbylých k doplnění 4.500 Kč. Valná hromada schválila, aby spolek převzal na sebe tyto závazky.

Už na valné hromadě roku 1929 šel St. Kurz návrh na zřízení samostatného jeviště v sídlně. Totik a zrušením andělský a státní činnost jeviště pro tak náročné hry, jako byla volba, přivedly občany jeviště v zámku znovu na poleh jeviště. Vlastní hromady v roce 1933. Ažak vyžádání stavitele Dufka, že by to byla výška vysoké sídlně, vrátilo občany z požadu. Ovšem myšlenka na vybudování vlastního samostatného jeviště už nikdy nezmizela.

Rok 1931 vřelší Wilfridy Vějšky Lady Windermerové, rok 1932 Hlasy vnu Vian a strážnického Na valčítkách šachů, rok 1925 byl představením Dávkovým Loutkami a vřelší Stánekpověstí. Snem noci svatojánské. Podle dr. B. Málka chvilil tuto hru vyprávět dokonale a uvažoval i o pozvání Lady Windermerové divadla. Vzhledem k vysokému nákladu 5.000 Kč, výbor odmítl. Uč. ve svých divadelních vzpomínkách sleduje Eugenie Kurnazová na tuto hru vzpomínka. Jde o to v přírodě na sokolárně cvičit. Vzpomínám na krásné malby, které byly na hodě občanských. Tu skupinka zkusila tanec lesních víl, tu doprovázela píseň, zatím jako pohlédla zkusila hudební, pak náčrtů děje země, opodál skupina odpovídající. Všechno bylo krásné navíc, ale při plnění stavení byla hra, kterou burlesk, velké kapy děst padaly. Osvětlovaná účinko je podivna, herci také a bylo po Mě. Za týden se hra opakovala a zase ješlo, ale ne se již hrálo i v době. Vzpomínám jak svatební rocho vévody Thomas, krásně hrál hrst Stánek, pulso se u nás, rozvířeno po celém bytí, po náčrtu do kolánů hra, provokace však nepřijímá počast.

Rok 1925 znamenal pro rozvoj občanského hnutí na Táborskou výstavu muzik, kde se účastnili valné hromady Šmahova okresu UMDČ v Táboře. Občanská vědi nejen organizovali, ale předvedli odborně, pořádáním školení a krátké občanské sešlosti a zaměřovali jejich činnost. Mladovládci ochotníci se po této době jeho existenci podléhali aktivně na jeho činnost.

Rokem 1925 konali krátké, tříleté období převážněho odboru spolku. I když MLD v Placku nebyl dal cizí své umění, lásku k hudbě, organizační schopnosti, nepodařilo se mu ho učinit. Výsledkem členů postupně utývalo, hlasy se „zastaly“, takže již nebylo možná dal cvičit. I tak převážný odbor za dobu své existence obdržel kulturní život města, jeho vystoupení byla hodnotná a podíl na celkové náladě a občanské práci svého občanství.

Rok 1921 byl na divadelní činnost chudý, byla sebrána dvě představení, Mladovládci

nová Utrka oděvy a Šumberské Polodního trída 27. Jevišť neustálými přesahy se rychle opožďovalo a na valné hromadě byl smyslem požadavek, aby nájemce dal vymalovat stě, že za daného stavu už nelze v něm hrát. Dolož k tomu až v 1948 a proto nemohlo být jeviště postaveno. V létě pak konal občanský spolek Budějčanský společené s odhalením desky významného pedagoga a spisovatele A. Janč. Tam se posuzoval zálibní divadelní usazý až do podzimu.

V té době zabývaly se Mladé Velhoi svou činností kino. Jeho provozovatelskou byla legionářská jednotka. Ochotnické divadlo se a si muselo dělat o síl, propůjčovalo ji jeviště. Protože při projekci ji vadil portál, muselo být jeviště technicky přestavováno a vybudováno novými prostředky.

Zdán se, že je všechno v pořádku, hrálo kino, hrálo divadlo. V roce 1925 po Langrově Velhozdě učení jeho přítele Šimčíka Soud na praž Šumberské Jednotě přikázali. Vrcholně tohoto roka bylo opět divadlo v přírodě. Subotka Jan Vějšky. Právě při tomto představení se ukázal dr. B. Málka jako režisér a velkou fantasií a vynikající schopností. Pájal představení opravdu velkoryse. Vyvolil krásné přírodní scénérie, umístil děj do prostornějšího před námkem, které vytvořil tak, že nechal „na suchu“ postavil divadlo, naklebeš lomenou, než záměrně posklá i se ležnou empírovou vstupní stěly, a následně přišel, se kterým se odhrávaly parkové sešlosti. Rozehrál sešlosti téměř půl okresu, hráli dokonce i koutní zvonky „na hradě“, v Janově, Stánekpověstí, hrálo se v podvečer v podskokách odpovídání hodinách až do náhodové soumraku. Sešlo se na 3.000 diváků, byl silný protiseň je ochotával a velkou část mládežného textu.

Slečna Eugenie Kurnazová vzpomíná ve svých divadelních vzpomínkách na toto představení také: „Hrálo se „pod hradem“ poblíž vlt, rybn. p. Vějšky. Byla to krásná podívala, když z 6000 od Zábavova mlýna vyjžděli jezdci na karteč, v krojích seděli přímo na sešlosti. K večeru spěly stěh na kopcích v okolí, bylo slávek kláskání. Bylo mnoho občanských (100 osob). Vějšky hrál mál hrst Stánekpověstí. Krásnou, nezapomenutelnou vzpomínkou zůstala pro mne tato hra!“

Do posledních příprav na premiéru padl stín smrti zesláblého člena spolku, nadšeného divadelníka a muzikanta, obdivného režiséra a dirigenta MLD, Vlasta v Placku. Přine z jeho pohřbu vsoval se herci na generálku, která se postála divadlo do noci.

Jan Vějšky byl posledně velkou večerí krouží dr. B. Málka na vědomostním občanském jevišti. Vederi spolek se rovněž pokoušelo, když vypukla nájemní smlouva, obzvěti i a novým majitelem. Těží rok trvaly všude odklady a výšky, až na počátku roku 1927 byl spolek postaven před hotoví rozhodnutí. Mladovládci uzavřeli trvalý pronájem se společená. Spolek byl nastaven kategorií požadavek, aby okamžitě vyklidil síl i sílu. Přilož to tak náhle, že nebylo možno ani sňatky ty, kteří měli na starost občanské jeviště a tak nespacované síly, které k divadelnímu majetku neměly vztah, prostě kos po kos vyžádaly a odvzely na špach. Pochopitelně neodborným zacházením jeviště velkým utrápilo a zmrlelo se v trouky. Činnost spolku tím byla téměř zcela ustavena.

Ztroskotala totiž všechna jednání a opatření, která byla od roku 1926 pod-

některá. Velikostatek v tom roce se zabýval myšlenkou na postavení reprezentativního divadla, i. v. pánského hospod, kde se počítalo i s divadelním sálem. Následně však náhlý smrtel se vedl velikostatek a s projektem sešlo.

Vedení spolku proto zůstalo jedním ze správných zámků o pronájem Akropolisu. Byl již vypracován projekt, rozpočet, finanční plán a vše se zdálo honosné. Jan Vydra však hned žilí vrátil se z československé správy, odmítla zapůjčku přístupu na sedadla, začala namítat na ústní představení, a další jednání spolku ztroskotala.

A tak spolek vyvolal na státní radě jediné otáčení v Dětském domě. I když jeho správa mu byla určena a provedla zde odvětví Opravy, vyvíjela strop, jednala s jistými, zaváděla cvičení a krátký horizont, přesto jen nepatrné postupy jevitel a celková situace nebyla vhodným prostředím pro československou divadelní práci.

Když se proto po čtyřech letech sešla opět valná hromada spolku, byla zde náhla novost. Společnost pokladna prázdná a na kontě dluh u záložny, spolek opouštěl Karel Hájek a František Hájek, dispoziční jeho občasný pracovník, kteří odcházeli do Tábora. Jedním světlým bodem jednání je naděje, že náhla usměrnila plán výstavby nového divadelního sálu, Dr. B. Mělek se ujímá řádků ředitele spolku, a nová naděje se vrhá do jednání o nové divadlo. Zapomenutí, že spolek pokladna je prázdná, že soubor je nečinností téměř rozpadlý, střežen svou divadelní vůlí a vidnou novotou, krátkého jevitel, uzavřel již objektivně na reflektory divadelní reklamy. Hromadě se nezaplacené účty a rostou dluhy.

Přiblížil se doba výročí osvobození republiky, v malých prostorách jevitel Dětského domu obježí Jirákova Lucerna. A to už je vlastně epilog tohoto období. Dr. Mělek odchází s Mladě Václav, aniž mu je dopřáno dočkat se spíše jeho vnu, občasnou namatratelno jevitel. Ve své velkorysosti zapomněl, že i v zvlášť plati zásada: nebu investovat jen do toho, co se mi v nejkratší době přijde, na tolik, na kolik mi kapavá stál.

A tak tento období, i když po umělecké stránce znamenalo najmé v několika představeních velmi trdných občasných sil, končí absolutním hospodářským rokem, který obědže samu existenci divadla v Mladě Václav.

Divadlo šlo v té době československé na vynikající idejly skutečné tvořivosti. Zahrnovalo se, opozici knižského pojetí, čase národní dramaturgy, i nadále vynikajících větvových umělců a vyvíjelo si vývoje cile kulturně výchovné svéjly literárně plány a besedami. Náročnost literárních předstí sil vynutila pochopitelně i národní změnu pracovních metod a postupů. Poprvé se zde dá mluvit v pravém slohu uměly a práci a horem, prodávající se podstatně zkušebně období a režisér pracoval s herci na realizování literárního záměru. Revoluční změnu přineslo tato období i ve scénografii. Názorná záměra malovaných kulis nahrazuje stylizovaností literární záměra a zcela nově vyvíjí prvky výtvarného záměru.

To jsou bezpochybně klady tohoto období, které málo velkou odzvu v rostoucí kulturní činnosti divadelních náležitostí, také však v jejích nárocích. Uspokojit

tyto nároky a přitom dosáhnout hospodářské rovnováhy, to byla úkolom období náležitosti.

Začíná se rokem 1920, když rok 1919 byl rokem úplného divadelního klidu. Jedním, tehdy ještě učitel, Václav Slabý svolal výbor spolku a rozehráli si situaci. Byla špatná, zaneprázdnili si to, možná říci velmi špatná. Jak materiálně tak morálně. Spolek stál na pokraji záhuby. Nebylo čeho se chytnout. A tehdy se znovu, tak jako v samostatných letech, zachránil spolek vírou, občasnými svých členů. V náležitosti dluh, v bedrném nakupování a nepropojování věci, množství účtů, které bylo nutno zaplatit. Záleželo byla ochota poskytnout půjčku, ochota šlápla ručnice. Našli se a zaslali se svým nemovitými majetkem. František Strnad, Karel Svoboda a J. Václavík. V této započaté bezradnosti době riskovali bodem. Bylo to doba vrcholící hospodářské krize, byli to vesměs drobní živnostníci. Každý první viny a skutečné hlasy k divadlu mžklí mlt, když se k něčemu takovému odhodlali. Ostatní členové dali svoje podpisy srukou, že se všech sil přispějí k obnově činnosti spolku. Ale co když nebude náležitosti, co když příjdu další výjimečné události. Nástyky byly strážny. Zároveň listina byla 14. února 1920 předána občasně.

14. února byla svolána valná hromada. Podali na ni pšeremno resignaci St. Kurz a dr. B. Mělek. Z voleb vyšel nový výbor: František V. Vaněk, Jirákova Josef Krátzer, pokladník Fr. Strnad, režisér Václav Slabý, správce domu Jaromír Strnad, knihovník Jan Dočekal a členové Adámek, K. Svoboda, J. Václavík.

Začala období horečného štělu o co nejrychlejší dosažení hospodářské rovnováhy a vytvoření podvrtků pro dočasnou státní jevitel, které by umožnilo rovnou divadelní práce a předem již další akvizice.

Nový výbor zavedl především důslednou hospodárnost a to jak finanční, tak materiální prostředky. Hospodářská stránka divadla se dostala do popředí zájmu jak vedení spolku, tak jeho členstva.

První spáštěl, které spolek provedl, byl soustředění velkého investice, aby byl získán přehled o skutečném majetku spolku. Dále bylo rozhodnuto omezit náklady na opravu ty nejnutnější, které přímo podmiňují divadelní činnost. Jedním investice, které se spolek hned v začátku nerychl, byly politické úpomy. Ale i v tomto případě je vidět, jak důsledně šel činnost. Nechal si předložit náležitosti a vybral ten, který byl nejvhodnější a přitom nejlevnější.

A potom divadlo hned obnovilo činnost. Hrálo, hrálo, hrálo, to byla jediná cesta k zachráně. Pro první představení byl zvolen Jirákova Otoc. Dr. Bedřich Mělek byl přehlí sílní individualita, nel aby vedl náležitosti vyřadit další režisér. Bylo nutno začít od začátku. Režie byla svěřena Václavu Slabému. Neměl tehdy žádné zkušenosti a byla to jeho první režie. A na jakých podmínkách? Otázal o tom výbor jeho hosti vepřezněl. Je v nich sám přehlí skromný a nebyl svědkem archivních materiálů a vzpomněk jeho soustředě, těžko by kdo z nich se pochopil, že Václav Slabý spolu s hrotem věrných ochotníků skutečně zachránil mladobylské divadlo v době pro něj nejnebezpečnější a dal podnět k jeho znovuzrození. Jsem to postaven v náhla historické pravdy konstatovat.

Až tak již v příštích výborové schůzi se očekávalo, že tento kompromis není konečným řešením a znovu se jedná o starší režiséra. Nakonec bylo rozhodnuto požádat Josefa Doležala aby převzal režii hry Marijána Malika pluku, kterou ovládl spolek v ústředí 125. výročí narození J. K. Tyla a Antonína Škvařilného, aby pohotovitěji vyvolal účinnost veselejší jak podává svou ženu, s níž pak spolek usiloval o sňatek do Soběslavi.

Definitivně bylo na další době vyřechleno obsazení režiséra přichedem ing. J. Fiešla, který se ujal svého úkolu velmi nadšen a obětavě. Jelikož v tomto roce již uváděl her a Sankarova Divadelního klubu rečkovského dr. A. Drábem na oděvu 50. výročí osvětlení Národního divadla a Škvařilného Za náše Malika na 115. výročí narození s dr. A. Drábem, režíroval všechny ostatní hry.

V tomto roce došlo ještě ke dvěma významným událostem. Ve městě byla prve úspěšná výstava díla akademického malíře Otty Dubeníka, který zde trval již lety a tak si zasloužil zvlášť kraj, že se zde poděklují trvale usadil. Diváci uctívání byly ovšem 80. narozenin předvedy Václava Vaně, byl úspěšně obsazen divadelní večer, kterého se zúčastnili všichni členové, dále zástupci soběslavského občanského spolku Česká kultura, sbor tamburášů a zástupci Škola. Zvratil projev ml. dr. A. Dráb a jubilatovi byla předána gratulace, poděkování všem členům spolku.

V roce 1933 stoupil opět počet členů spolku na 54. Spolkové dluhy podstatně klesly. Dalo k prodávající divadla ochotnického spolku do Hlavska. Byl uspořádán sjezd Rodáků a při něm uvedena Jednosvětovka. Ve správně režiséra k náše hravě v oševě Heme. První náš dílo, který jsme sobě vyřkl, spíše převzatých díla, které nás po čtyři léta tržily, se chýlí ke konci. Očekáváme však další díla: budování nové, moderního jeviště.

Byl to náročný úkol a bez pomoci odborníků by nebyl splnitelný. Proto se vzhledem k tomu jak spolek obsazuje E. K. Rosol, který právě v tomto ústředí mohl nejvíce pomoci jak vpravit zkušenosti, tak předvedl zručnosti v divadelním umění. Ze je to spíše srážlivé rozhodnutí, učiněno se brzy. E. K. Rosol má také záliby v rybníkové nového jeviště, bez jeho pomoci by se tak náročný úkol nepovedl. Ale nepředbíháme události.

Rok 1934 byl na divadelní činnost bohatý. Většinu her opět režíroval ing. J. Fiešl. Počas pohledu již třetice nastudoval P. Lhoták. Po pravdě však bylo na literární hodnota vřazení uvedených her byla daleko nižší než v letech minulých, některé obzvláště na úrovni kře. Nebyla uvedena ani jedna z klasických her divadelních diváků, ale většina o veselohry a frašky. Proto bylo obsazením velmi více přijato, když pražští letní hosté uvedli v letních měsících dvě hry. Zvlášť úspěšně ovšem pražských divadel Mannerova hra Pea náše hravě v režii Jaroslava Smrda a s dekadentním obsazením pražských herců měla větší ohlas a přinesla velmi uměleckými hodnotami obchodně kulturně života a přehledně mála i úspěch finanční. V té době pobýval v Mladé Volvi na letě byl také režisér pražských divadel Villy Pradský a nabídl také spolupráci. Vzhledem k tomu že Karelína Pava šarže a jeho kostelníka. Čistý výsledek tohoto

představení byl 1.128.20 Kč a jen byl společen dluh s očekávaných a spolek po čtyřech letech dostal prvního akta.

Skončila se tím jedna významná etapa v životě ochotnického divadla v Mladé Volvi. Jejím hlavním cílem bylo dosáhnout hospodářské rovnováhy. Podal se k němu soustředěním všech sil spolku. V důsledku k tomu došlo jednání spolku došlo. Neocenitelné zásluhy má náš přednost Václav Vaněk, který svou obětavostí a neúnavností získal oblibu obecenstva, režisér Václav Fiešl, který režíroval nepřetržitě tři roky a který tím, že se šel na aktivní práce, zachránil spolek. Z dalších jsou to Jaromír Smrda, který při každém kura vypravil sebes a mnoho to vytvořil množství plných komediálních rolí. Dále zaslouží představení vypravil dr. A. Dráb a sepal spolku nové stavby. Od začátku roku 1933 byl se také velice aktivní ing. J. Fiešl, který dopomohl spolku k doplnění dluhů. Dále pak pokračuje: „Velké zásluhy mají všichni účinkující členové i nečlenové, kteří se jakýmkoli způsobem přiklonili o zdar nášeho ochotnického divadla.“ Tak uzavřel svůj hodnocení toto důležitě vedení spolku. Záležá odboji nové, stejné náročnosti.

Radý člen se rozšířil za poslední léta o nové členy. Jmenujeme alespoň ty, kteří se podíleli významně na práci spolku v pondělích letech jako jeho tvůrčí nebo spolkoví pracovníci. Byli to Josef Vejarda, Jaroslav Zich, Jaroslav Světlý, Antonín Zláma a František Janoušek, v jehož spolku získal sedavého pracovníka a funkcionáře.

A tak spolek vchází do roku 1935 s optimistickým optimismem a dalekosáhlými plány na vybudování svého jeviště. Na každou věnovat brouzdě byla usazeno osmadvacet členů 70. výročí osvětlení ochotnického divadla v Mladé Volvi. A přece tento jubilejní rok značně pro spolek přinesl příznivě. Nejprve výbor dostal dopis místopředsedy Václava Slabého, ve kterém oznámil, že vystupuje ze spolku, o dva měsíce později se vydává článek místopředsedy i dr. A. Dráb. Nakonec výbor bere obě resignace na vědomí a nastupuje do své státi Jaromír Smrda.

Azi tyto události však nemohou slábnout boření přípravy odas výročí. Výbor se rozhodl vydat Pradský, uspořádat vnohu brouzdě, otevřít výstavu, udělit zasloužilým členům čestné uznání a sebrat slavnostně představení. Vlastní nastudování činost byla proto z počátku roku slábi než leta minulá. P. Lhoták nastudoval pohádku, o veselejších byla hravě Kanto X v režii A. Drába a o představeních uvedl V. Pradský kněžní Paní Eva se rozvíjí.

Na výborové schůzi 25. dubna 1935 byl stanoven definitivní termín jubilejní oslavy na 20. září. Na výborové schůzi 18. července byl upřesněn program oslav. 17. srpna byl usazen výbor a jejich předsedou: místopředsedou – Jaromír Smrda, Lhoták, užitovci – K. Svoboda, finanční – Jaromír Smrda, propagace – E. K. Rosol, výstavní – Jaromír Smrda, scéna – ing. J. Fiešl. Karel Svoboda byl pověřen sebráním kněžní do Pradský. Pak následuje v krátkém čase řada schůzí, kterých se zúčastní E. K. Rosol a na nich bylo za jeho předsedství dohodnuto zakoupit nové jeviště od firmy Peja Měna a Ujezdě u Brna. I když se scéna vklad na krátkou dobu rozměnil, nastává se dále na pokrytí všech výloh. A zase, ten- co v náležitě rozměnil, nastává se dále na pokrytí všech výloh. A zase, ten-

[illegible][illegible]

Vlastní občanské divadlo mělo na svou záchranu důtkovat loučkovitě do světa. To předloženo podle na zakoupení kulek a vybavení a tak se evakuační jednotky RČE Josef Šimák, když mu bylo nabídnuto, že výstředně představitel přijde na tyto dny, postudoval v roce 1962 nejprve Jiráskovo Sametů. V té době byla stále stará občanská garda: Jeroním Strnad, E. Kuzová, Josef Bělík a další. Po Sametě následovalo Melikova Šilhatství Scapino, Melikova Účinky obavy a roce 1963 dramatičtější roztah A. Zápotockého Vatanen nově bojovníci a tak byl zase rok lid.

[illegible]

V roce 1924 se pokoušel po ročním odmítnutí získat divadelní činnost František Špink. Tehle nedůspěch divadla a tak se sám obetvoval, skánil herce, přemýšlel staré, získával mládež a po mnoha překážkách přivítal na scéně Tjasto Františka Slavodra. Do posledních zkušeb neměl role definitivně obsazené a snad by bez pomoci získaných ochotníků ani k premiéře nedošlo.

Orleán odešel na představení v kruhu „odborníků“ byla zdrcující a připsala Františku Synkovi správně neradostnou rozkošnou a ochotnickou bytost. Synkova snů sklonů a krutého nevěřícího. Podílelo se těm, kteří byli namořeni občasným svůj vzestup jako společné věci, srovnatlivě člověka, který pro dravé byl nůž. Dvěletí až tři na rozdíl proto, že v něm viděli jenom bytostné divokosti světa a občanského boje. A citlivě se rad rad náležitosti. Snad právě proto, že syn Františka Synka na druhé místo a tato publikace má čtenářům být společná, že se jeho jako „občanské“

do podniku stále odvázané službě, ano, službě, neposlouchal. Škoda, že tedy z těch stránek nemůžu zazníit vyprávěbce umělc Jaronlava Kuběle, který dovodí tak krásně na Fr. Šynka vzpomínat v jeho velké životní roli v Nerubedém hokajši.

[illegible]

Zak se ukázalo, šlo to jen o výhledy na špičku, tato ohromná římsa, divadlo
spadlo opět v roce 1950 do historického spánku. Opět se v něm nehrálo. Teprve
v roce 1956 tehdejší učitelka, dvojnásobná ředitelka školy Marie Kruševicová-Zapová,
obnovila činnost zboru. Uvedla nejprve Kodivkou Přátelství, hráli v něm ze svých
schůtek Jarošlav Svatek, Fr. Lhoták a Fr. Sedl, František Jina, Alena Koj-
ová a Alena Březková-Zemanová. O věnovali urodi soubor Stálova kru Na letním
jez. Z nových tváří se tu objevili L. Hadaba, M. Svoboda-Trošková.

V té době se přestěhoval do Mladé Vojtiny Jaroslav Jermol. Po maturitě se odtáhl pěstovat jeho hřeby u Vychodotěšského dvorce, Časově kotevního dvorce a S. Křížkova dvorce v Hodoníně, po válce pak jako režisér ochotnického divadla v Praze – v Hlubčíně, Dobrušce, v Chotěmle n. Č. v divadelním souboru Klopary, následkem čehož dramaturg Jaroslav Hrošina, v Duchcově v souboru Domu kultury a ochotě Jaroslava Nankovce. Proto se přihlásil k práci i zde. Po dohodě s M. Nemeškovou začal studovat Čepkova Matku. Byl to silný díl pro režii, který nemal herce a byl ovládnut při jejich volbě na doporučení dravých. Protože v ochotě prvního zkušebního k přebornosti roli. Na jevišti v šesté lize takto dle žánru, se soubor požádal vedoucí zjednotu Kob-i-noor o souhlas se skouškami v činohře. Bylo mu ochotně vyhověno.

[illegible]

víteš nakoleno. A když už se končí všechny proměny poslušně odlehn, na
země se natáhla lí čerčova — byla v televizi Babička hračka — a lí
předseda. Souder omílil hrst, než se respektuál jeho vůli, předseda
předseda. V té chvíli dvakrát osáhl, že se hrst nebudě a předseda se odchá
V té chvíli se v něm, a lí byl plet a tak se Otčina dočkalo dokonce jeho
a té doby hrst se v něm, a lí byl plet a tak se Otčina dočkalo dokonce jeho
replay nejen v Nymě, ale i v Mladé Vozici. V té době oslavil své 70. narozeniny
našimil občanský pracovník Jaroslav Smrda. Souder mu připsal na jeví
malu salva, pozval i m staré občanky a předal jubileovní diplom a knihu na
památku ob křesťanské a občanské divadla. Před představením Otčina
vstoupilo na jeho počest, vzpomínal souder jeho zásluh a občanské divadla
a souder před epou.

Rok 1968 naznačoval veškeré ohlivení divadelní práce vůbec. Z trošek starších soudců se začal formovat nový, v němž posmál nabývali převahu mladí lidé. Jistě nemají popad k tomu dale blížící se sté výročí založení ochotnického divadla.

Na počátku roku 1945 se malá usterava čestnosti komisař STMP, která tehdy do svého plánu také připravoval výstavu J. Jaroš vypracoval plán výstav, který si užíval za cíl ukázat význam stoleté práce mladovozáckého společenství československé a pověstit nové základy k jeho další činnosti. Základními složkami výstavy byly kromě otázky, mluvy byly: přednáškový cyklus, který by seznámil veřejnost s celým vývojem divadla, desítky kroniky a scenská představení velkého a malého divadla, otevřený výstav dokumentů ve dnech odložené, výstavy publikací o 100 letech čestnosti československé a vlastní odložené, které by vyvozovaly slavnostní shromáždění všech říjních čestnostních pracovníků a přátel divadla, uzavření čestnostních divadel odložené řádky, který by trval celý září a v celém čestnostním představení mladovozáckých čestností Kilepova Divatruva čestnostní klubové a občanské vystupování členů Národního divadla v plánu Jarošova Plánu čestnostní odložené. Aby mohl být tento plán realizován, bylo třeba vytvořit pro to i technické podmínky, především vyhodnotit hygienického zdraví a ekonomické odložené čestnosti čestnosti.

3 pilsem byly sezeneny vsechny kulturni organy kraje, okresu a mistni organizace a nioady. Jaroslav Jaroš vypracoval rozpočet oslav a seznámil s nim kulturní odbor OSV, který mohl plně podporu.

Byla ustanovena pracovní komise, ve které byl návrh plánu schválen, ustanovena sestra a předsedy, organizace Jar. Jarošev, technická A. Salzmanová, hospodářská Štěpánka P. Seidlem. Z předsedů byla vytvořena akční trojka.

Ve spolupráci s kulturní komisí MěNV bylo zvoleno čestné předsednictvo z řad zastupitelů občanských pracovníků. Přehlídka téměř všichni porazili. Schůzi předsedy A. Právní, a předsedy celku je seznámil J. Jaroš. Předsednictvo plán schůzky.

První díle, přednáškový cyklus, byla ihned zahájena. Byl rozpisován celý cyklus 16 přednášek, které by měl vyberpaly celý vývoj divadla. Byla počtena samostatná kniha, do které se účastníci jednotlivých přednášek zapisovali. Cyklus byl zahájen nedělní, prof. Mašl z Tábora pro indispozici přednášku nemohl dovést. Další tři přednášky měl dr. Josef Antošek, dr. Karel Režek a Jaroslav

Zájem o přednášky byl, průměrná účast byla kolem 50 posluchačů. Šlo o to, aby bylo možné cyklus dokončit, nikdo z relatačních ochotnických pracovníků nebyl v přednáškách pokračovat.

Postoje hlavním předpokladem pro uskutečnění plánu vznahu osaz se bylo vytvoření technických podmínek, vypracoval Jar. Jaroš perspektivní plán rozvoje železničních prostorů, který by se prováděl v akci Z. Samozřejmě ji šlo o etapový postup, který měla být skvělena do osaz, zahrnovala přístavbu sociálního zařízení a železniční v dráhu železniční a rekonstrukci osaz, druhé etapě v roce 1960 nástavbu železniční, instalaci také a dokončení elektrické instalace, třetí etapě zahrnovala přístavbu odhláskovací prostorů a železniční na druhé straně železniční, čtvrté etapě do plánu akce Z schválil MŠV a železniční byla jako a předhláskovacího představení na odbor výstavby ONV, Projekt a detailní rozpis akce Z, Jaroš u projektanta Vozních staveb v Táboře, který je provedl v blízkosti a železniční byla vyplacena z výnosu představení Oádku. Projekt i rozpis představení J. Jaroš v termínu ONV a akce byla zahájena do plánu se rok 1960 a přístavbu na II. železniční prostorů. Nový Městský nádraží výnos pojal rok 1960 a akce do svého celkového programu. Tam byly vytvořeny celkové předpoklady pro realizaci I. etapě rozvoje plánu.

Seznámě s tím vypracoval J. Jaroš a po doporučení MŠNV prodal kulturnímu středisku ONV, záměstí a přidělení investic na vybavení jeviště osvětlovací technikou. Kulturní středisko ONV již v roce 1964 avizoval na tento účel 12.000 Kčs, takže mohly být objednány potřebné reflektory, rozostřáky, elektrorozváděče pro rozvod po jevišti a vybavení osvětlovací kabiny v bývalé projekční místnosti kina, což by umožnilo v duchu moderních zásad diváckého osvětlovací techniky zvláštnost a přehlednost vidělo na jevišti. Ještě v říjnu došlo další reflektérů a rozostřáků, lžerky a elektrorozváděčů.

Na posuvání 2. Jarda přijel technický pracovník Zbavčova z oddělení Vlastimila, přehlédl si jeviště a navrhl nádobu výpravy. V té době rozhodl se, že bude dvoudílná stave výpravy a dala soustavy zřetelně celý náklad kuli, kterými byl dostatek fundus ochotnického divadla a získal cenový materiál. Jak jsem v navrhování výpravy provedl Antonín Burján a J. Jaroslav načasť stroje Jeviška Pevnosti, se spolupřipravitel a A. Selzmannem byly postaveny první postelové střešnice na rekvizitory a upraveny portály. Konstrukce ochranné stěny a vzhlední přístrojů Křiž-1-mosru Josef Smolc a J. Zbavčova. Portály a ochranné čerpy byly umístěny vzhledem a rozloženy a ukáz na nej. celk. vzájem. obklopení p. Selzmannem.

Poručen: zásad kolektivní spolupráce opět nastane tentéž silný vývoj. Zřejmě se bude čas a původní plán, který byl realizovatelný na předpokladu rozdělení práce a skutečného kolektivního díla, nebude v plném rozsahu splněn kvůli chybě čísla i kulturního života města.

byl v Mladé Boleslavi, kde byl členem občanského divadla.

police. Byly to starosti nejen o výběr kniž, ale i o řešení scény. Vzájemně vzpomínám oběma a později spolupráce ředitele Jaroslava Štrnady, který řídil z mého domácnosti vypravěči na jevišti takové prostředky, že se ukázalo radostné být o publikum bylo také spokojeno.

První kni, která jsem dne 6. dubna 1930 v novém sále uvedl, byl Jáchym Otta. Výběhy herců byly velmi pěkné, nabitějším ohromil. S uspokojením musím říci, že tato zahájení představení způsobil dokonce malý úkol a bylo publikum v dluhu. Všechny tři herci byli velmi setrvalí tři roky, za tu dobu jsem spíše než polemicou způsobilých důležitých úkolů, pořídili jsme novou operu, uváděli jsme, najali byli. Myšlen, že jsme kulturní posláním v té době ještě dále a přiváděli pádu pro další úspěšnou práci.

UTILE JEKOVÁ - PODVÍNOVÁ:

Z nápoje boudy na prkna, která znamenají svět

Na své působení v ochotnickém spoleku v Mladé Voškové vzpomínám stále velmi rád. Kdo mne na prkna, jak znamenala svět, uvedl, již dobře nevím. Snad to bylo moje malá přítelkyně Mařenka Králová, snad také zřetelně zálba po lásku a otci, kteří hořák se směřovali. Prostě láska k dramatickému umění ve mně byla a je dodnes.

Začala jsem jako nápoje ve hře Nati furiant, tuším, že v roce 1933. Půl se pamatuji, libovali si herci malý ostrý šepot, že dobře slyší oni a do sálu, že se nedá slyšet nic. Brzy jsem se hře roztáhla zpaměti a když nám jednou zaslalo občanské svědění, napovídala jsem kdekdo dle a ochotníci mohli ve svých rolích pokračovat slyšet slova. Postavila čelo v budou byla i přes náročnost Alenky Štrnady naša jma, začala jsem brzy reptat, aby mně pustili hrát také na jevišti.

Později jsem tu vystoupila ve hře M. Přeloučské i člověk spravedlivý, kde jsem hrála mladou, rovenou dovednou dívka. A kupodivu, až jsem byla jindy se velmi trávila, na jevišti jsem byla hned jako doma a nic mne nepřivádělo z mého. Například se to, když jsem si jednou posloužil tempermantemní sedla na hraně dle a mluvit jsem ji přitom sbírala. Počas kritiky jsem měla úspěch a tak náhodou jedné role se druhou.

Všechny role jsem hrála a chvilu, až to byl Kaspárek nebo cikánka v důležitých rolích, či charakteristické role hravějšky Katerině nebo vědní role Per, žijící reálné Lise Ben Buzal, hubatá Kvetiška v Bílé myšce, temperamentní Karolína v Aho-kovi, výskoky mi bylo po akcech hry šlo, že svlékám kostým, že už je konec.

A už ten plátek, soudruhský kolektiv za jevištěm Jak krásné bývaly zvonily! Často jsme se po nich navzájem vypravovali a poslouchali vzpomínky staré

ještě Jitka Vanke a pana ředitele Rozala. Po brách jsem pak opět druhé seděl buď v restauraci Zlodiha nebo my mladí jsme si také zatančili.

Zi mnoho jsem bývalých milých ochotníků mi vypovědo z paměti. Vzpomenu vždy slyšet některých: Jana Lásky, Jaroslava Štrnady, Jaroslava Zicha, Marie Novotné, Vlasty Slabé, Mařenky Krákové, Vlasty Slabého, Zandy Urbana, Jana Štrnady a řady jiných.

Ve hře Bernarda Shawa Životnost paní Warrenové jsem se roztáhla s mládí Mařenka Volčí, protože jsem odcházela učit do Táboru. V Táboře jsem si měla ještě ve hře Štrajchpudlici, dramatinovaném románu Jakuba Arbeny, s malou dramatickým kroužkem ve škole. A to byla asi již má poslední lába v ochotnickém výpravě. Není nyní ani čas ani příležitost. Ale touha zkrátit si ještě ve mně zůstala, snad až bude v penzi.

Ne let ztrávených ve Volčce bylo knem života, bylo to také mládí a proto se díky mně ve vzpomínkách ráda do Volče vracím.

Do další atosky pak přejí ochotnickému divadlu mnoho úspěchů a hodně takových zážitek, jako jsme byli my, staré garda.

JUDr. ANTONÍN DRÁB:

Vzpomínky z let 1929 - 1936

Avšak se odliš nechte, ale je tomu opravdu již 30 let, co jsem naposledy zastal činnosti divadla s režijním posádkou, co jsem pomohl odlišit kulatý a jevil a musel se roztáhnout se všemi mladostnickými občanky, s malým divadlem i se slyš, a čím mne pustila po let let šlo do divadla.

První příchodu do Mladé Vošky na podzim 1929 byl spolek divadelních ochotníků po reorganizaci, kterou provedl tehdejší předseda Václav Vanke. Dodnes ho zůstá, mluvil, zastupoval, dělal všechno jako, dávaly armádu. Jak má mládí vyběhl ke spolupráci na rozvoji činnosti o tomto stavu spolek v duchu jeho hlavních míností a tradice. Situace spoleka nebyla tehdy utvářena. Spolek byl založen, divadelní inscenace byl zveřejněn i skutečně mládí, kulatý utvářel, malá se stěhovala. Nábytek byl velmi starý, jediné čtení přivádělo nasměru o pohled a úspěch šláků.

Bylo skutečně třeba hrát, aby byly připraveny podmínky pro příští činnost spoleka, který v tehdejších poměrech byl nejorganizovanější nástrojem kultury na Mladobitčici.

En dr. E. Málka předseda spoleka do finančních nezdů, plachti však vyběhl repertoár ohrožený na mladostnických publikum do té míry, že se stalo vyčerpáním, náročným a hledalo o divadle skutečně kulturní hodnoty. Dr. Málka dohládal, že se lze provést ochotnickými silami a prostředky i velkého představení o přelomě a bohatým kompozem a nákladnou výpravou. Tím občinně byla síla mládí, kteří jsme přišli po něm.

Museli jsme podlehodnotit repertoárové hrdé kazy kvasení a nezestřelily, které nám jindy chyběly. A na je třeba říci, že čtení bylo tehdy dost a to i mladých, kdo dával chvilu do práce, odváděly a nadšení. Hrálo se často a s radostí, na závěru jsme chodili rádi, nebylo třeba ani přehodnocení ani prolení při rozhodnutí, kdo, jakým způsobem a pomocí a to i seřazení, bylo ještě samozřejmé.

Portie byly s touto hrou a s výpravou. Bylo třeba o práci radě odložit hru a ještě pokračovat diváky, společností, koncertem. Přitom muselo být o třech letech, do té doby tehdy králové neodpustili.

Vzpomínám si, že první pomoc nám poskytl dnes již zemřelý svaz. Proti, který nám umožnil přijít do pohádkových kulis, takže jsme najednou měli čtyři pohádkové naruby. Aby se výprava jednotlivých her Milla, měli jsme výpravu a i protikulis, takže a zahraniční stoje jsme dělali otevírací setkání se stávkami a výhledem do ztráty. Zařizovali bychom jsme zpravidla stánky po redaktorů, kteří a zvláště se nejednou tyto doplňky výpravy stáhli režisér sám. Mám jeho fotografie, na které čtenář má radiny a to i pravděpodobně, stáhli do divadla sloupy a kůže a málo bylo. Žádné do kterého kazu to bylo.

Hrály se široké zvěřovky hudba jsme vynechávali a pokud to nebylo málo, diváci jsme ji doprovázeli sládky. Často nám opomněli pan Ještěk zpoza harmoniky. Poslední byla krása i opereta, jedna z nich. Ta naše Mála, jsem diváci, hrála se to poprvé a zapadlo a mám šlovo.

Koučing jsme si opatřovali z vlastních prostředků, otázkou tržeb a dárků, ostatně rejek známých a příznivců divadla. Dobře koučing jsme oblékali od A. Některé z Prahy. Koučing hry jsme odem nehráli často, protože zejména diváci odlišovali naše rozptyly.

Některé představení byly velmi pěkné, měli jsme svoje publikum, zejména se, že by bylo odlišné tak ale, že by bylo představení poslou.

Tak jsme tehdy pracovali. Mnoho výhledů zpoza spolků na zvlášť odvážně odlišně a režisér. Ve skutečnosti byly promyšleny všechny složky práce spojené a provedení scénického hry, i. j. osobě režiséra, obsazení rolí, výprava i ostatní podrobnosti. Zkusit bývaly a divadla a zkusili se zpravidla co nejvíce na jenom, ale si herci byli na určení, divadla a osobou. Zkusit bývalo dost, někdy si nám mělo a přehledu a do divadla jsme odlišni chodili i rádi. Z herců, z mluví jsem nejvíce spolupracovníci, vzpomínám na divadlo Mladého spolků, Jaroslav Strnad, který byl výborným žánrem a obdivným spolupracovníkem při výpravě. Ochotně vzpomíná vždy a málo, kde bylo rozptýlené. Přitom zůstal v práci, často seznámil. Často a rádi si zvlášť režisér Václav Stáb, Josef Dočkal, Jitka, Admirek, Drobek, Matějka, Štěpán. Vzpomínám rád i na ostatní ochotníky, i když se tak diváci dost málo bylo objevovali a poměry a zvlášť jen ty málo, kteří byli velmi daleko a ani nepomali. Obdivovali nadpřirodu byli si už na Poděbrad a malému Jan Dočkal.

Je pravda, že občas, kdy jsem se spolků působil jako režisér a spolků Jankovský a moje žena jako herečka, nebylo občasem efektivních podnětů, ale je

divák, divákovi práce. Jsem však nicméně rád, že jsem se spolků pracovní práce a té době zvláště jeho životní, takže jsem i svou trošičku přispěl k jeho kulturnímu rozvoji.

JOSEF DOČKAL

Nakonec jsem přece jen hrál Vávru

Skutečným vývojem ochotnického divadla v Mladé Voliči je ještě odlišné nad jeho výstavou. Je to důkazem, že se naši předkové žili zvláštní kulturní tradicí svého národa a svým národním nadšením přecházeli i mnozí větší města. Je jim proto třeba i dnes připomínat a vštělovat vzpomínat jejich práce a nadšení.

Činnost mladovoličských ochotníků jsem sledoval od roku 1921, kdy jsem v nedaleké Nové Vsi a Oldřichově hrával s místními ochotníky a do Mladé Voleje jsem poslal na ochotnické představení. Proto, když jsem byl v roce 1930 trvale přeložen do Mladé Voleje, zapojil jsem se ihned do spolkové práce. Maje první malé vystoupení bylo se hře Pámožní vln. za pohostinství režie L. K. Kocla.

Už vzpomínám na dobu bohaté činnosti režiséra J. L. Nováka, kdy jsem si dočkal dobře zahrát, a to výrazné role. za obdivného vedení tohoto divadla se profesionála. Mnohdy se s režisérem Oldřichem stary pár hodů setkávali, protože jsme mu prováděli také vložkové nápady.

Vzpomínám si, když dával dobromýdly Maryša. Přelil také se mal, abych si zahrál. Ochotně jsem přivlečen, že se na to říkám a že si rád zahrám svou starou roli Františka, kterou jsem už mnohokrát hrál. Vůdci jsem, že mi už tato role mnohdy nekrasí nesou vzhledem k věku a věkové objevu, ale chci ji jsem staršího jma trochu poslebit a začal jsem mu citovat úryvky z role Františka a chvilku jsem se, že jsem tu roli hrál i v jinou divadelní společnosti. Ten na mě vypálil jsem, že ochotník se a řekl: „Ja vim, že bys tu roli dobře zahrál, ale vem na vědomí, že už, takové budate medium, nerozumíš hrát Františka. Vávra budeš hrát a besta.“

Zahrál jsem se na oko a trval jsem na Františku. On rozhodně odělal a vlně divák i režisér, že chci hrát Františka. No, nakonec jsem přece jen hrál Vávru!

Bylo ještě vše vztahy historik za jeho činnosti, ale hlavně hrál jsem dobře a dobře provedené a dobře jsme se i pokusili. Rád vzpomínám na roli protivní zve ve hře Lidé na kře s partnerkou E. Štěpánovou. Byli jsme kolektiv starších zve ve hře Lidé na kře s partnerkou E. Štěpánovou. Byli jsme kolektiv starších i mladých ochotníků, dobře jsme se pobavili a málo jsme radost, když i občasová bylo a námi spolkováno. Návštěvy byly takové, že nám mnohdy potřebovali vždy si v Základě nastatili.

Vzpomínám starých kamarádů z jeviště, mladých ochotníků: Admirek, Jaroslav Strnad, Tichého, Svobodu, Rippa, mladšího pak E. Štěpánová, dr. Hlady, Stráňského, Míkeše, Holáčka a dalších. Dali velkou ochotnickou práci byl přec jen režisér Jaroslav Strnad, který nejen, že zahrál řadu rolí, ale na nás zvlášť v

době i vnitřní spokojeně a výpravně práce. Nebyl jeho veliký lásky k divadlu, nebyl to ani domů už historických domků, které poctivě chráně a opatruje.

JAROMÍR PLÁČEK:

Poslední na otevřené scéně

Divadlo v Mladé Volvi bylo vždy středem svého zájmu. Od studentských let, kdy jsem v divadlech sázel „Ji Lá“ sepišovali s dychtilos srdcem místa k stěm, až do dnešních dnů, kdy v Základě sledujeme doslovnou činnost dnešního souboje, abychom se radovali z každého jeho úspěchu.

Kdy vzpomínám na starou gardu, zejména na odborné herce a technické lidi divadla, nyní jako kronikáře a uchovávatele, Jaroslava Strádu a jeho věrné a pilné pomocníky, nyní Miroslava a Františka Jandouška. S těmi se radostně pracovalo, vzhládlo a předvádělo, kdy jsem se sjížděl a rozmarinovali řady mladých lidí herců.

A tento zájem o činnost divadla mne neopustil ani po letech, kdy odchodem starých lidí a vedoucích pracovníků, zastala nešťastná státnice, Přemysla jsem v Praze, jak voličem divadla pomoci. Měli jsme je upřímně rádi a byli bychom nešťastní, kdyby se nepodařilo krizi zvládnout. Zdejšími byli jsme proto potěšeni letních hostů pod vedením ing. J. A. Poláka, abychom aspoň o předvádění a sdílení divadelní pomoci divadla.

Kdy jsem o těch letech jedním z režisérů Zlínského divadla, které Arda těm ne na ostatní, ani o Zlínském zkušebně. Ve vznešenosti pomoci doslovně divadla o době pojednávání, ukvětili jsme a rozpřeli let 1949–1951 celkem šest divadelních výjezdů do Mladé Volve. Hráli jsme zde hry: A. Jirák Jan Babiš, V. M. Gogol Zenička, L. Babiš Poznáva, L. Stroupecký Molière farizej, O. Wille Jak je diletus má Filipa, A. Leche Slavný kloubač a K. Čapek Mladá nemoc.

Vzpomínám na poslední zájem o dobré divadlo nás přetvářelo, že státnice voličem divadla je pouze přechodem a potvor jen tak divadla, než se může zložit režisér, který by se s ní vedl souboje.

Vzpomínám si, jak při představení Gogolova Zeničky se mně přihodilo, že jsem dostal na otevřené scéně posledek se zasloužilou, ažkoliv mi o tom nikdo z nás neřekl, když jsem byl, šel jsem.

Byl jsem koncem slova autora Čukina, jednalo se o neodbytných nápodobu stěny Agity, a následně vyprávění bráček a o působení mazce vedoucího mnoha Návratů divadla, přítel Karla Malá. Představení proběhlo normálně, všechno se dobře kladlo. Čukin a Agita o ruce spíše rozložení nezbytných kory dokazovali, právě se udrží a přechodem vůči řadě se umiřovali diletu nápodobu Anušina. Ve zisku proti Anušině kytkou přes klauz, ten posíl nády na stěm a Čukin o prázdné odchodu zapadne o jeho nechtěné zveřejnění

volby a leti vzduchem přes velké jeviště na jehož konci se rozplýval na své nádobě vyprávě bráček.

Jaké strašné myšlenky mi při tom letu proběhly hlavou: „No, teď již tomu tak koncem, zkrátka již celý efekt tohto odchodu, to je outside, outside, outside“ Agita vřelost a narostlým kořenem, nešťastný a vyčerpán, když jsem z klauz, až jsem bouřlivě potlesk přehlasovaný klauzem anušem, ažkoliv se ziskl anušem, oběd mne a pokřesl na rameno.

Klause myšlen, že to patří do role a k mému efektivní odchodu a jeviště

Je režisér zachoval přes stěm utajovaný smích někomu tak a s diletu se při, zde se mi nic nestalo. Nakonec se i já nemohu udržet smích a řádně stěm stěm autor předepat takový dlouhý let vzduchem a neobdobně komický pát na ostatní se vyprávě bráček, ani by se mi tak přirozeně nepodařilo, i kdybych to diletu sebeziskrát.

A tak nakonec moje obavy o stěm se proměny v úspěch o bouřlivě neobdobně potlesk na otevřené scéně.

J. A. PALCUD:

Jak jsem v Mladé Vozici sloužil dramatické múze

Při, rád vzpomínám na ty ruční chvíle svého působení a sdílení mnoha mladých lidí a pralasky významu. Těmto na jevišti v Základě. Nebyl to věru malý škola, která jsem vzal na sebe a měl se a ními vyprávět. Jak jsem se k tomu vůbec dostal?

Bylo to v těžké době okupace, kdy se v létě 1946 připravovali slavní akademici Mistr O. Bubeněčka. A tu přišel ředitel E. K. Boas a jednotem sešli na polní jakákoli hru, vlastně jevištní pásmo ze života Josefa Káňky, tedy hra o moli pro malíře. Autoři J. R. Marek a J. Wenzl ji nazvali Žití ráje.

A Boas, který jako náčelník divadelní nebo stěm o svých režisérských potlesk na videofakých jevištích a v českých filmech, udeřil na mne, abych se potloukal, klauz ve moli – hra měla deset scénických obrazů, to di je výpravně potlouka čukin a navíc čítala nemalé jak třicet rolí.

UŽ JSEM V TOM

No, přání děkuji! Odmlátout jsem vlak už kvůli Mistrovi Bubeněčkovi nemohl a tak jsem do té studené vody skočil a stál do mne s sebou deset voličských a pralasky, ve Vozici diletu, ochotníků. Někteří museli převést ve tři a čtyři role

a jini spazili světo ramp všeho povrch. Sedivší mi a toho vlny, ale když jsem
chvil k realitě scény tri zdatně zkušně spolupracovníky v K. Mrázkově a Fr.
Jandrovské a ve výpravě Jar. Václavské, má perspektiva se hodně vyjasnila.

A tak jsem se do toho dal. Co zkusím bylo zapsat. Protáhly se oběhly
pozdě do noci. A tak se hra začala pomalu vybarvovat. A jak to dopadlo? Dobře
konec bych jmenoval všechny účastníky, kteří se zasloužili o zdar velkého pod-
niku. Uvedu alespoň Fr. Hálku, který hrál hlavní roli, A. Skrzutého ve dvojro-
li, Štěpána a Stvořila, ale i představitel menších rolí na sebe upozornil, například
G. Šimply, E. Kuzněv, D. Mašková, v přírodních rolích pak J. Maček, Fr. Li-
nsk, J. Walter.

Mělo tedy být, že poděk na počest Matru Rubenického se plně zdáří. Nejen
slastnou všech účastníků, ale i srovná calaveno, který namaloval do výjevu
Na hradě in prospecti žnou barákové krajiny.

POLAPEN CELY

A tak jsem v mladostném divadelnictví užil nejen drápkem, ale byl po-
pen celý. V roce 1943 jsem si popřil nenáročnou veselohru Melodie mládí.
Byla to celkem krátká hra, určená obecenstvu jen pro oddech a chvilku zapome-
ní v těch trdných dnech okupace. Nastudování nedalo nám tolik práce, hráli
jen několik málo osob a bylo třeba pouze jedné dekorace. Utkvěla mi v paměti
dvojice Dala Marková a Jan Strnad, představující temperamentní dívka a chla-
pceho ji mládence.

DALŠÍ VÝBOJE

Bylo rok po vítězi a užili jsme si závažnější úkol. Zvolili jsme Shawova au-
strieckou veselohru Pygmalion. Měl jsem štěstí, našel jsem pro nopočetné role na-
menité ochotníky ze řad pražských ochotníků a z voličkých hráči Fr. Uherl
a Fr. Šynk. Zároveň tohoto seoboru jsem neměl s nastudováním zadánu
práci, tím spíše, že při scénické výpravě stáli po toku Jar. Strnad a Fr. Jandrovsk.

Představitel obou hlavních rolí, profesora Higginsa Jaroslav Kubělo a Lily
Doollitlov Dala Marková, zachytali svým postávám nic dluží, stajší jako
Fr. Uherl v roli plukovníka Pickeringa, M. Duřánková jako Higginsova hospodyně
a Ráje Milíčková jako paní Hillová. A to říci o popelní Doollitlové Frailké Šy-
ka? Inu, ta role mla byla lita na tělo, hrála prostě sebe.

CYRANO DE BERGERAC VE VOŽICI!

Úspěch našeho Pygmaliona nám dal seštinou odvahu a naše křídla narůstali
nám přímo křídla. Vskutky bylo to přímo šťastství, když jsem přitáhnou volu narvli
shychem sebrali výpravu, barocky velmi náročnou, bohatýrskou tragedii, Rosta-
dova Cyrana de Bergerac. Svědilo mně k tomu to, že jsem tuto hru viděl náho-

lejší v Národním divadle a geniálním Eduardem Vojanem v úloži roli, ale ph-
derem, že jsem ji znal do puntíku ze své role se Vidni a to opět s Vojanem
jako Cyraneem.

Tedy si však představte, že v této velkole kraje remizl jak pašoval ochot
a že se děj odehrává v pěti zděných, hodně obživých dekoracích. Avšak ho-
to dalo a tak se začalo so štěstím schopných představitelů.

Pro roli Cyrana jsem vsadil na Jaroslava Kubělo, pro Roxanu na Dalu Marko-
vou. I pro další větší role jsem našel interprety, ale pak zbývala ještě dvěma řada
menších rolí. Zverbovali jsme ve Vozici všechno co mla, jak se říká, ruce a nohy
okam odem také) a vydali se na tu gólgotu jevištního realizování hry. Zaslou-
bili jsme vešer až do vyčerpání. Před domem jsme stavalení scény, upravovali podle
potřeby kulisy, praktickélah, stojky, osvětlení, objednáli za pašoval kufry, kufry,
mnozíci zbraní atd. atd.

PREMIÉRA

V tomto bláznivém honu ubíhal čas až hrůsa a už tu byla premiéra. Šel
v úloži byl zabít k prasknutí, příli lidé i zdalekého okolí. Který profesio-
ní divadelník z Těbora se přišel posavit tou fraškou, domněl se, že se v ní má
Cyrano zříhne. Bohudík jsme ho zklamali.

K velkmu výkonu se vypjal Jar. Kubělo v Cyranoovi a Dala Marková v Roxa-
ně. Čuší bych říci ještě hodně krásného i o ontátních účastnících, kteří přišli
k úplné velkému podniku, třebaž někdy i svedkým zplemen. Nežbyl však
na to tedy másto a proto bych chci, tak jako bych se představení, stiskem ruky
i dom po těch sedmácti letech, vyvolal jím bezmnoh uzání a hluboký dík.

Cyrano de Bergerac byl, myslím, vyvrcholením mé činnosti na mladostním
jevišti. Vyvrcholením hlavně mého fyzického i nervového štáti, vynaložením na
náročném. Vždyť jsem užij za ten měsíc své „dovolené“ o tři kila.

MĚSÍC ZAPADÁ A ROZDÍL VOŽICE A VOJICE

Jelich dvakrát jsem se vydal a voličkým ochotníkům za pouz za jevištní vev-
řay. Zprvu to bylo ve Steinbeckerově zdramatizované remizce Mlaic zapadá, ho-
nem v době době Národním divadlem v Praze. Bylo to v březnu 1945.

Hra měla patnáct rolí a oem obrací. Opět náročný úkol. Tentokrát to však
ne náročnost hlaide — vždyť jsem měl k dispozici seštinu skulen herců jak se
má mladostních tak i pražských ochotníků.

S touto hrou jsme zajeli i do Votic a tu jsem poznal, jak divadelí je naše
Volare. Měsíc zapadá jsme hráli ve Vozici před vyprohým domem, ve Voticích
bylo divadlo obsazeno sotva z jedné pětiny. A navíc jsme při zpáteční cestě na
vlastní tělo poznali, co znamená rčení „táhnou Theophrastu káru“. Museli jsme
do kopce táhnit nákladní auto, které nás vedlo.

MOZE LABUTI PÍSEK

Jelikož kritice a má režisérské labutí pláni na vočíckém jevišti v létě 1951. Bylo
z Ostrovského Věnoané místo za účinné spolupráce dr. A. Dráha a K. Mrázka.
Prostě se máj vočícko-pražský souboj, v němž tentokrát působil i znamenitý
O. Procházka ze Žilavky, přímo překonával, byl úspěch hry dčný.

Chci na sebe jelikož málo velmi důvěrně prozradit. Zasloužil jsem se v náde-
dujících letech odvalněnou myšlenkou – předvítat Mladé Vočici, ovšem v náležitě
dramatické úpravě – prosit, držte se – Shakespearova Hamleta! Když jsme
svedli Cytara, proč by se ním neměl podívat i Hamlet? A tak jsem se pustil do té
úpravy, dčl jsem se však nedostal. Najde se nástupce, který se lákového a zločín-
ného díla odvíší? Bylo by to krásné.

Režiséři ochotnického divadla v Mladé Vožici

MUDr. Leopold WINTERNITZ

Karel CZERNAY

Václav MACHÁČEK

Ladislav MATOUŠEK

Costav BARON

František ŠŤOKRA

Karel PARTL

MUDr. Jan GLANZ

Václav ROSOL

Josef STIBOR

MUDr. Václav ŠMÍD

JUDr. Bedřich MÁLEK

MUDr. Václav PLÁČEK

Karel HOJZOVEC

Benislav KURZ

Václav VANKE

Václav SLABÝ

Antonín SKRUŽNÝ

Ing. Josef FLEIŠL

JUDr. Antonín DRÁB

Jaroslav ZICH

E. K. ROSOL

Josef L. NOVÁK

Vilý FRAZSKÝ

František HÁLEK

Josef DOLEŽAL

Ladislav DVOŘÁK

Emmanuel POUSTECKÝ

Antonín LINDHART

Antonín ZÁKORA

František LHOŤÁK

Ing. J. A. PALOŠ

Jaroslav PLÁČEK

Jaroslav KUBALE

Josef RYTR

Mistr Ota BURENČEK

Stanislav DINTAR

JUDr. Josef AULECKÝ

Věra PARKMANNOVÁ – CHROMÁ

Marie KRONEISLOVÁ – ZAPPONOVÁ

Jaroslav JAROS

SEZNAM

účinkujících od založení divadla od r. 1865 až do r. 1965
(podle se desí zjiřit)

Adalbertmannová Ernest. (Prořivová)
Adalbertmannová Libuše (Koneřivová)
Adalbertmannová Marie
Adamič Ludvík
Adamičová Anna (Ctislav)
Ing. Armata Alois
Dr. Asler Arne
Bachová Milada (Svobodová)
Bachová Annelina
Bachová Marie
Bachová Miluše
Bachová Zdenka
Dr. Baron Gustav
Barták Josef
Barta Jan
Barta Josef
Benedikt V.
Bran Jan
Branová Ottilie (Štavelková)
Bergmann Alexandr
Bělica Eduard
Bělica Jan
Bělica Josef
Bělica Tomáš
Bělichová Anna
Bělichová Marie (Štavelková)
Bily Karel
Bělichová Jaroslava (Kaliřivová)
Bělich Janoslav
Dr. Bělich Hugo
Bělichovský Richard
Bělichová Anna
Bělichová Leopoldina (Svobodová)
Bělichovský Josef
Bral
Bralová Alena (Zemanová)
Bralová Břitka
Mistr Bubeníček Ota

Bubeníčeková Heda (Pekařová)
Bubínková Jaranka (Václavivová)
Bubínková Marta
Bubín Antonín
Bubín Zdeněk
Bubínová Hana (Kypcová)
Bubínová Marta (Němčivová)
Burian Antonín
Burian Hynek
Burian Josef
Burian Vladimír
Buriánová Lidka
Buriánová Marie (Kopecká)
Buryanek Václav
Bůbek Jan
Bůbková Anna
Cířil František
Cernay Karel
Cernayová Františka
Cernayová Zdenka
Cvetel Václav
Čáp Miroslav
Čeněk Jan
Černoch Robert
Černochová Zdena (Čiřivová)
Černochová Bohana (Reiřivová)
Červ Bohumil
Červová Lidka
Čelipka Věra
Dathelka J.
Deport Jan
Deport Josef
Dítar Stanislav
Dítarová Eva
Dítarová Jana (Dvořivová)
Dítarová Zdena (Svobodová)
Dobek Karel
Dobekal Jan

Dobekal Jaromír
Dobekalová Helena (Bendiřivová)
Dobekalová Marie (Horářivová)
Dobekalová Věra (Tauscová)
Dolmal Jan
Dolmal Josef
Dolmal Josef
Dolmalová Marie (Zdárská)
Dolmalová Jitka
Dr. Dráb Antonín
Dr. Drábová Marcela (Hrářivová)
Drábek Viktorie (Kářivová)
Duchová Anna
Duchová Anzelka (Zichová)
Duchová Anzelka (Pachová)
Duchová Zdena (Moravcová)
Ducháčková Anna
Duk Václav
Duková Marie (Formánivová)
Duřák Alois
Duřák Ladislav
Dvořivová Břitka
Dvořivová Těla
Dvořivová Vlasta
Dukalová Věra
Džari František
Džari Antonín
Džarová Květa (Hrářivová)
Džarová A.
Džarová Emma (Čapková)
Džal Milad
Džal Augustin
Džal Fudak
Džarová Marie
Džarová Věra (Kazimirovová)
Džara Hynek
Džarová Lidka
Džarová Josef
Džal Milad
Džari Karel
Džal
Dr. Glanz Jan
Dr. Glanz Jan
Glanz Karel

Glanová Emma (Strnadová)
Glatzer Čeněk
Dr. Geler
Gedra Ladislav
Gajek Antonín
Gajek Antonín (Dr.)
Gajová Břitka (Svobodová)
Gajek František
Gajek Vladimír
Gajek Karel
Gartman Antonín
Graf
Graz František
Graz Ladislav
Giza J.
Gizová František
Gizová Emma
Gizová Lidka
Gizová Eva
Gizová Jindřich
Gizová Bohdan
Gizová František
Gizová Josef
Gizová Karel
Gizová Lidka (Těla)
Gizová Věra (Pechářivová)
Gizová Bohumír
Gizová (Věřivová)
Gizová Emma
Gizová Vlasta
Gizová Věra
Gizová Josef
Gizová Karel
Gizová Josef
Gizová Antonín
Gizová Marie
Gizová František
Gizová Josef
Gizová Fudak
Gizová Alena (Vokunová)
Gizová Antonín
Gizová Eduard

Neudřel Antonín
Neudřel Eduard
Neudřel Josef
Neudřel Karel
Neudřelová Marie
Neudřelová Zdena (Mašková)
Neufasová Anna (Hájová)
Neubek František
Neubek Jaroslav
Neuk Ján
Neuk Josef L. J. h.
Neuk Vojtěch
Neuková Bohana (Adalbertsmannová)
Glenfal Josef
Glenfal Štěpán
Oradka Adolf
Oradková Karla
Oppelová Zana (Kosová)
Ouredník Karel
ing. Pachner Jiříšek
Pachner Karel
Pakosta Josef
ing. Palouš Jan
Palouš Radim
Paloušová Marie (Kavková)
Partl Emanuel
Partl Karel
Partl Radolf
Perna Josef
Pavlová Milena
Pavlová Johana
Pavlová Ottilie
Pech Josef
Pechek František
Pechová Marie
Petr V.
Petříček Emanuel
Petrová Lída (Pavlová)
Petrů Václav
Petrová Marie
Petrová Klouda (Vodrážková)
Petrová Zdena
ing. Petrů Miroslav
Petřík Václav

Pelcová Mina
Peková Vlasta
Pigl Antonín
Pigl František
Pigllová Anna (Hartlová)
Pisáčeková Zdena
Plaček Jaromír
Dr. Plaček Václav
Plačková Anna
Plačková Dáša (Koumalová)
Plačková Marie (Mrdáková)
Podivínová Ottilie (Jirková)
Pokorný Hugo
Pokorný Josef
Pokorných Marie
Pokorných Augusta
Pokorných Anna
Polvka
Poncová Marie
Pospililová Emma
Pospililová Marie
Pousteký Emanuel
Pradská Anna J. h.
Pradský Villy J. h.
Předlínová Mária
Předlín Bohumír
Předlín Čestá (Pavlovská)
Primusová Marie
Procházka Otakar
Prolek Josef
Prošková Miloslava (Sevobodová)
Průša Alois
Průša Jan
Průša Josef
Purkyně Václav
Příhoda Pavla
Rada Viktor
Rajská Věra
Rajský Josef
Raková Dalibor
Rakoušová Blažena (Vaňková)
Rakoušová Dáša (Starostová)
Rasezberger Richard
Ratková Emma

Rigl František
Rigl Karel
Riglová Bohana (Sembová)
Dr. Rosenfeld Karel
Rosal Emanuel K.
Rosal Josef
Rosal Josef
Rosal Leon
Rosal Otta
Rosal Václav
Rosal Václav
Rosa Vladimír
Roslavová Marie (Chochořská)
Roslavová Marie (Sotolová)
Roslavová Mária (Grublová)
Roslavová Vlasta
Roslavová Vlasta (Porděšková)
Roslavová Vlasta
Růžek František
Rybič Václav
Rybič Josef
Rybičová Anetka (Růžová)
Rybič J.
Rybní
Růž František
Růžicková Marie
Růžman Alois
Růžek Alois
Růžek Jaroslav
Růž František
Růž Václav
Růžová Anna
Růžovský Jan
Růžovský Hynek
Růž Josef
Růžka Anetka
Růžová Teresie
Růžovský Karel
Růžovský Kára (Zenklová)
Růžovský Ladislav (Neudřelův)
Růžovský Jaroslav
Růžovský Jaroslav
Růžovský František

Sedlová Anna J. h.
Sedlová Marie
Sedlová Antonín
Sedlová Anna (Machová)
Sedlová Vlasta (Machová)
Sedlová Václav (J.)
Sedlová Václav
Sedlová Josef
Sedlová E. J. h.
Sedlová Jiříšek
Sedlová František
Sedlová František
Sedlová Otta
Sedlová Marie
Sedlová Marie
Sedlová Hynek
Sedlová A.
Sedlová J.
Sedlová Františka
Sedlová Anna
Sedlová J.
Sedlová Antonie
Sedlová Karla
Sedlová Olga
Sedlová František
Sedlová Petronie
Sedlová Karel
Dr. Sedlová Ludvík
Sedlová Josef
Sedlová Teresie (Vaňková)
Sedlová František
Sedlová Hynek
Sedlová Anna
Sedlová Antonie (Hepčáková)
Sedlová J.
Sedlová Marie (J.)
Sedlová Marie
Sedlová Pavla
Sedlová J.
Sedlová Kristina (Oliven)
Sedlová František
Sedlová Jaromír
Dr. Sedlová Josef
Sedlová Miroslav

Strnad Štěpán
 Strnad Vojtěch
 Strnadová Alena (Kamerová)
 Strnadová Karolína (Křehová)
 Strnadová Marie (Hejlerová)
 Dr. Štrouf Jeneš
 Štramplová Emma
 Štramplová Májka (Ažlerová)
 Štramplová Věra
 Suchá Emma (Kouděnková)
 Suchan Jiří
 Suchan Stanislav
 Suchanová Marie
 Suchanová Vlasta
 Svatek Jaroslav
 Svatek Karel
 Svatek Václav
 Svatek Václav
 Svoboda Antonín
 Svoboda Jaroslav
 Svoboda Josef
 Svoboda Karel
 Svoboda Karel
 Svoboda Karel
 Svoboda Václav
 Svobodová Františka (Franková)
 Svobodová Marie (Pelišerová)
 Svobodová Josefa (Stokrová)
 Svobodová Marie (Krutáková)
 Škora František
 Škorenková Marie (Příková)
 Šynek František
 Šynek Josef
 Šajna Josef
 Sedláčková Marie
 Šimková Marie
 Šimon Jaroslav
 Šimon Václav
 Šimonová Anna
 Šimonová Jana
 Šindler Antonín
 Šindý Jan

Škodník Josef
 Škraniček Jindřich
 Škraničková Anna (Šmalcová)
 Ing. Šmacl Josef
 Šmelc Josef
 Dr. Šmíd Jiří
 Dr. Šmíd Václav
 Šopejstl Ladislav
 Šopejstlová Anna
 Šotola Adolf
 Šourek Čeněk
 Špaček Vladimír
 Šteflová Anna
 Šuman Václav
 Šůna Ladislav
 Táborský Josef
 Tautermann
 Tesar Vojtěch
 Teverný Otta
 Tichý Jan
 Tichý Jan ml.
 Točil Josef
 Trautman Antonín
 Trautner Eduard
 Truhlářová Blahoslava
 Trubčíková Marie
 Urban Jan
 Urbanová Tonička (Köchlertová)
 Urbanovský Karel
 Vacek František
 Vacková Karla
 Vacková Lidka
 Vacková Marie
 Václavský Jaroslav
 Václavský Josef
 Václavský Josef ml.
 Václavský Marie (Vlašňáková)
 Vaněk Alois
 Vaněk Karel
 Vaněk Karel
 Vanko Václav
 Vangler František
 Váňková Ida (Horká)
 Vápeníková Lidka (Kratoková)

Váňk Luděk
 Váňa Josef
 Váňková Anna (Švarcová)
 Váňková Vlasta
 Váňk Marie (Pechťová)
 Váňa Marie
 J. Vaneš František
 Váňský František
 Váňský Jaroslav
 Váňský Stanislav
 Váňk Josef
 Váňk Václav
 Váňk Václav
 Váňk Josef
 Váňk Vojta Jaroslav (nár. umělec) j. h.
 Váňk Milos
 Váňka
 Váňský Otta
 Váňský František
 Váňský František
 Váňský Václav
 Váňský Alois
 Váňková Helena (Ažlerová)
 Váňková Hanna
 Váňk Alois
 Váňk František
 Walter Jan
 Walter Karel
 Weger Václav
 Weinertová Alžběta
 Dr. Winteritz Leopold
 Zappová Marie (Kronsdorfová)
 Zákora Antonín
 Zákora Štěpán
 Zámrat Vladimír
 Zákora
 Zápach Helena (Bernáková)
 Dr. Zápach Ludvík
 Zápach Karel
 Dr. Zápach Václav
 Zdrhal Karel
 Zdrhal
 Zdrhal Josef
 Zeman Jaroslav
 Zemanová Věra (Panašová)
 Zeman Karel
 Zeman Milos
 Zich Jaroslav
 Zizavecký František
 Zizavecká Marie
 Žák Ferdinand
 Žemčíková Václav

Seznam

her a podniků divadla od roku 1865 až do r. 1865

1865

17. 9. V. K. Kikpera
18. 11. V. Max
Dvoutvářský klobouk
Kallifera a Hančika z podhájí
Světlost a Jen zdivočel

1866

7. 1.
11. 2. Jünger
12. 2. Pytel Fel.
3. 4. K. S.
23. 4. J. J. Kolar
12. 4.
9. 9. Hoppo
4. 11. A. Kotzabue
23. 11. Patisie
28. 12. J. a B.
Běloží
Do všeho se pleše
Muka chudé ženy
Očísle kalmak a Převržená slánka
Manika
Světlo Lhota
Doktora Fausta domácí čepička
Razutí a Dvě postele v jednom pokoji
Politika v lese
Ratova podléhání dílo, On je nemocen

1867

26. 5. K. Sebina
7. 7.
22. 9. Jos. Jungbass
31. 12.
Drobnosti
Čtyři strážníci na jednom stanovišti
Lásko nad lásku
Poslední Motykán
Silvestr

1868

19. 5. Benedix
8. 6. Gärner
Vilhelm
Labinch
6. 12. J. St.
Pan střelák
Černý Petr
Jeden z nás se musí oženit
Tak se chytají vraždy
Musí na venek znab překvapení na bále

1869

21. 12. A. C. Táberský
Alka Protr
Pavlezení v Matčickch
Pan Capek

1870

8. 2. Polkovod
4. 12. A. Kotzabue
26. 12. Reb. Hocke
Joh.
Zakletý princ
Vřech
Nepřetržitá práce pravý
Krvavá pomsta

1871

1. Fr. Janek
1. Ant. Wolf
3. Krátký Vl.
A. Kotzabue
6. Jofáček J.
7. G. Pottlitz
8. R. Benedix
9. R. Benedix
10. J. Jofáček
Doklady
Výhrany deník
Zachráně Pytel
Chytrá vdova
Veselohra
Nepokřesťan a občan
Výlet do Řezna
Vězení
Patriarcha Jákub
Veselohra

1872

4. E. A. Hermann
Příleger - Moravský
Kauk a Čuk
Telegram

1873

11. 12.
Silvestr

1874

1. 11. P. J. Janek
E. Polkovod
6. 12. J. M. Boleaslavský
Zdeň mne miluje
Jan mímochaden
Vrahové v ráje

1875

1. 1. Kalar
1. 1. L. Souwester
4. 4. P. P.
6. 6.
11. 7. E. N.
1. 11. V. L. M.
6. 12. J. Sýkora
V. Hausmann
11. 12.
Nepokřesťan
Fabrikant
Mýška v posteli
Výlet do Řezna
Oříže ná
Na dafický
Světlik Straden
Země a mlata
Silvestr

1876

12. 1.
12. 2. Josef Štolba
26. 3. Bittner
5. 6.
11. 9. Fr. Jofáček
4. 10. Josef Wenzig
3. 12. R. Kneisl
11. 12. Příleger Gustav
Maňkarní vězeň
Zapovězené esec
Jen moudr
Prodává Muka
Zločin se chytá
Světelník svého plna
Mař co by Pymalion
Čubova dova
Joa mne miluje
Silvestr

1877

21. 1.
15. 6.
11. 3. J. K. Tyl
21. 10. A. z Mosseré
1. 11. V. L. M.

Maškarní ples
Vylet do Požár
Ženích beneficent
Slavnost založení
Na dušičky

1878

9. 2.
24. 3. B. Kaiser
22. 4. V. J. K.
13. 10. Schiller
3. 11. V. V. Hausmann
31. 12.

Maškarní ples
Kněz a voják
D. S.
Ouklady a láska
Král Bedčichstanie
Silvestr

1879

2. 2.
9. 3. Mosenthal
24. 4.
15. 5. K. Těma
6. 8.
28. 9. Alex. Fredr.
1. 11. Birchpfelfer
29. 11. Josef Štolba
Lad. Stroupežnický
24. 12.
26. 12. R. Bendix
31. 12.

Maškarní ples
Svatojanský dvůr
Přátelský vočírek na odstavu stf. svatby
a hra On nazní na cesty
Svědomy
Taneční zábava
Panenská sliby
Zlatodvorský sedlák
Tak je to na tom světě
V ochraně Napoleona I.
Vánoční nadílka (Stromek)
Pan strejček
Silvestr

1880

15. 1.
22. 2. J. Mosenthal
29. 3. R. Benedix
Josef Štolba
2. 5. Lad. Stroupežnický
8. 8.
5. 9. Aubigné
3. 10. Calderona Carmara
1. 11. H. J. Byron
26. 12. Ad. Arrange
31. 12.

Ples
Debora
První den po svatbě
Bratranec
Pan Měsíček, obchodník
V čekárně třetí třídy
Jen ládného od militer
Hašek — Mašek — Pašek
Život za přítele
Láska v národním domě
Štafi — mladi
Dcery pana Zajčeka
Silvestr

1881

30. 1.
20. 3. M. Šl. Ernestová
6. 5. K. Pipich

Ples
Jen po proudu
Z české domácnosti

1	5	Cormon a A. Denney	Věnoček	1	12
2	8	Ad. L. Arronga	Nevinně odsouzen	2	12
3	9	Kolovrat Krakovský	Doktor Kalous	3	12
4	11	R. Benedix	Na rozcestí	4	12
5	12	A. H. Sokol	Něžně přibuzenstvo	5	12
6	12		Starý vlastenec	6	12
7	12		Silvestr	7	12

1882

1	1		Věnoček	1	12
2	1	F. F. Šamberk	Rodinná vojna	2	12
3	4	F. F. Šamberk	Jedenácté přikázání	3	12
4	12	Josef Kofmavský	Občinky	4	12
5	12	J. K. Týl	Paličova dcera	5	12
6	12		Silvestr	6	12

1883

1	1		Věnoček	1	12
2	1		Maškarní ples (Jarmark)	2	12
3	3	A. H. Sokol	Farizejci	3	12
4	3	Aup. Vaquerio	Jean Baudry	4	12
5	4	F. Jeřábek	Vešlák z loterie	5	12
6	8	Moser a Schönthan	Studebník svého pána	6	12
7	9	F. Schönthan	Válka v míru	7	12
8	10	Felix Pyat	Hloupy kousek	8	12
9	11	F. Mallefille	Muka chudé ženy	9	12
10	12	Em. Züngl	Dvě vdovy	10	12
11	12		Vlastenci behumáci	11	12
12	12		Silvestr	12	12

1884

1	1		Věnoček	1	12
2	1	F. F. Šamberk	Podskalák	2	12
3	4	F. Jeřábek	Syn člověka	3	12
4	10	Alex. Fredr.	Dámy a husaři	4	12
5	11	Erckmann Chatrein	Terdohlavci	5	12
6	12	Ant. Lokay	Dědoušek	6	12
7	12		Silvestr	7	12

1885

1	1		Maškarní věnoček (dětský svět)	1	12
2	2	Pfleger Moravský	Kapitola I - II - III	2	12
3	8	Karel Pipich	Ve veřejném životě	3	12
4	8	Pfleger Moravský	Telegram	4	12
5	9	Lad. Stroupežnický	Pani minemistrová	5	12
6	9	Pfleger Moravský	Telegram	6	12
7	9	Lad. Stroupežnický	Pani minemistrová	7	12
8	9	JH Obset	Majitel huti	8	12
9	11	Balucký	Těžké ryby	9	12

29. 12.	Kořenovský	Paní kastelánová
31. 12.	Lad. Stroupežnický	Zvíkovský nářeček
		Silvestr

1886

31. 1.		Selský ples
12. 9.	Sandová	Děbůk
17. 10.	F. Ruth	Sestřenka
31. 10.	F. Ruth	Zpověď
29. 12.	F. A. Šubert	Probuzení
31. 12.		Silvestr

1887

22. 1.		Ples
24. 8.	J. J. Kolár	Prímátor
25. 9.	Josef Štolba	Voňní družstvo
30. 10.	F. Ruth	Hrabě Razumovský
31. 12.		Silvestr

1888

18. 3.	F. Jeřábek	Veselohra
4. 4.	V. Štech	Maloměstské tradice a All right
9. 9.	O. Feullér	Pařížský román
29. 12.	Lad. Stroupežnický	Václav Hrobčický z Hrobčic
31. 12.		Silvestr

1889

22. 3.	F. F. Šamberk	Revuggiello — loupežník z Apesin
29. 6.	Jar. Vrchlický	K životu
29. 12.	Jan Vávra	Konkursy pana notáře
31. 12.		Silvestr

1890

7. 4.	Josef Štolba	Závěť
19. 6.	J. Rosen	Naše děvčata
30. 11.	Šimáček	Pemluva
30. 12.		Silvestr

1891

14. 1.		Ples
3. 5.	Alotš Jirásek	Vojnarka
13. 9.	Borůšek	Z doby Kotillonův
25. 10.		Večer Nerudův (Prodán láska)
29. 12.	Lad. Stroupežnický	Šrotčí peníze
	A. Krylov	Medvěd námluvčím
31. 12.		Silvestr

1892

1	1	Jar. Vrchlický	Ples
2	2	F. F. Šamberk	Noc na Karlštejně
3	3	Křesal	Karel Havlíček Borovský
4	4	Josef Vávra	Ona něco ví
5	5	F. X. Svoboda	Pod krovem otcovským
6	6		Směry života
7	7		Silvestr

1893

1	1	Lokay	Archa Noemova
2	2	A. Študenthal	Praha je Praha
3	3	Šalucký	Po smrti tetiny
4	4		Silvestr

1894

1	1	A. Lokay	Ples
2	2	F. Schönbach	Vost hnízdo
3	3	Jifi Ohnet	Únos Sabinek
4	4		Majitel hutí
5	5		Silvestr

1895

1	1		Silvestr
---	---	--	----------

1896

1	1		Akademie pěvecko-hudebně-deklamatorní
---	---	--	---------------------------------------

1897

1	1	Aug. Vaguerie	Jean Boudry
2	2		Silvestr

1898

1	1	A. Lokay	Vzorný manžel
2	2	V. Štech	Nový život
3	3	Hladík	Chalivá země
4	4	Ilsen	Nora
5	5		Silvestr

1899

1	1	Vilma Kunětická	Neznámá pevnina
2	2	Vávra	Velké panstvo a Dynamit
3	3	Eisen	Překvapení z rozvodu
4	4		Silvestr

1900

2. 12. Červenka
26. 12. V. Štech

Opuštěný
Třetí zvonění

1901

1902

1903

13. 4. Novotná
26. 12. Bisson

Dýchánek paní doktorové
Nebožtík Toupálek

1904

4. 4. Vávra
26. 12. Jan. Vrchlický
Jan. Dítěl

Konkursy pana notáře
Zavřít Lukavického pána
Na bytě

1905

1. 11. E. K.
26. 12. Flekšček

Otče náš
Čarovná noc

1906

16. 4. Alois Jirásek
26. 7. F. F. Šamberk
26. 12. Víková Kunětická
31. 12.

Otec
Karel Havlíček Borovský
Cop
Silvestr

1907

10. 3. Víková Kunětická
1. 4. F. F. Šamberk
10. 3. F. Jeřábek
11. 6. Otto Ernst
8. 9. F. F. Šamberk
26. 12. J. Vávra
Cavallotti
31. 12.

Přízeň
Palackého tida 27
Syn člověka
Flachmann vychovatel
Jedenácté příkazní
Velké panstvo
Dcera Jeřábka
Silvestr

1908

29. 4. J. K. Tyl
3. 9. J. K. Tyl
15. 11. K. Leger
26. 12. Alois Jirásek

Pařížova dcera
Strakonický dudák
V zakletém rámu
Lucerna

34. 8.	Alois Jirásek	Kolébka
2. 9.	Alois Jirásek	Vojnarů
23. 11.	Skrutný	Hřánice
26. 12.	Lud. Archib	Ať do smrti
	V. Krylov	Možná námluvěm
	Dr. B. Mělek	Třešňové květy
31. 12.		Silvestr

1914

24. 2.		Věneček
22. 3.	F. X. Svoboda	Směry života
13. 4.	Eigle Anker Larsen	Bunkovy předhistorie
8. 11.	Alex. Blasson	Kontrolor spáčích vagonů
26. 12.	F. X. Svoboda	Popel
	Čechov	Námluvy

1915

2. 5.	J. K. Hrahe	Láska k vlasti
25. 7.	Edm. Rostand	Romantické
26. 12.	Šmaha	Zlato
31. 12.		Silvestr

1916

13. 2.	Lud. Thomy	Lokálka
15. 8.	Josef Štolba	Mořská panna

1917

12. 8.	Alois Jirásek	Lucerna
19. 9.	V. Hladík	Závrať
14. 10.	Herm. Bahr	Koncert
25. 11.	K. Jonáš	Nový sport
	F. X. Svoboda	Milý tatínek
	Lad. Stroupežnický	Zvíkovský raráček
26. 12.	F. V. Krajčí	Přes padesát

1918

1. 4.	H. Bernstein	Zloděj
1. 6.	F. X. Svoboda	Čekanky
25. 7.	Vil. Skoch	Naše babička
31. 12.		Silvestr

1919

12. 4.	F. A. Šubert	Probuzení
23. 6.	V. Steh	Maloměstské tradice
	Dr. Václav Pláček	Poprašek v šalendě
13. 7.	J. K. Tyl	Jan Zilka z Trocnova
18. 8.	Josef Štolba	Její systém

Jan Hilbert
 Josef Valenta
 F. F. Šemberk
 Jan. Dostl

Jejich štěstí
 Noční směta
 Era Kubánková
 Knoflík
 Silvestr

1920

(Dr. Mládek vytvořil Intimní scénu, kde hráli členové divadla. Představení Intimní scény jsou označena písmeny IS.)

V. F. Krejčí
 J. Pacovský
 F. X. Svoboda
 Vil. Štech
 P. M. Maloch
 A. Čadivavet
 Jaroslav Maria
 F. V. Krejčí
 Jan. Maria
 Věder sktovek: Leger
 Dyk
 Měben
 Oalden Chambrus

Dědic
 Ostřel
 Poslední muž
 Libellula
 Princ Bábě
 Rozkošná příhoda
 Lichoběžník a Svitlana (IS)
 Půlnoc
 Lichoběžník a Svitlana (hrála IS v Pacově)
 Jaro, Podzim (IS)
 Smuteční hostina
 Námluvy
 Tyranství slz
 Silvestr

1921

Věder Oskara Wilde
 Vilém Štech
 Lucyan Rydel
 Lucyan Rydel
 Brindberg
 Lucyan Rydel
 V. Štech
 F. X. Svoboda
 Jan. Kvapil
 N. V. Gopoi

Florencká tragédie (IS)
 Světá kurtyzána
 Hovory lásky (Papírový ideál, Poslední večer, Skvrna od vína, Ze všech nejsmutnější) (IS)
 Na vědy (IS)
 Na vědy (hrála IS v Kamberku)
 Silnější - Slečna Julie (IS)
 Na vědy (hrála IS v Chotovínách)
 Zmataná pohádka
 Rozveselená rodina (IS)
 Oblaka
 Revisor

book 21, 7, at 3. 8. uspořádala Intimní scéna
 na Přerovské o síce:

H. Bernstein
 H. Bernstein
 Lucyan Rydel
 Věder sktovek:
 Svoboda, Dyk, Čech
 Lucyan Rydel
 H. Bernstein
 Věder sktovek
 Lucyan Rydel
 Věder sktovek
 Věder sktovek

Zloděj (v Chotovínách)
 Zloděj (v Suchbale n. Luž.)
 Na vědy (v Rapšachu)
 Milý tatínek, Smuteční hostina, Námluvy (Tuřt)
 Na vědy (Soběslav)
 Zloděj (Soběslav)
 (Halamsky)
 Na vědy (Německé)
 (Kumbach)
 (Nová Ves u Velenic)

14. 8. J. Skrušný
15. 4.
9. 10. Alois Jirásek
30. 10.
19. 11. J. J. Kolár
26. 12. Oskar Wilde
31. 12.

Podvodnice (hrála zde Soběslav)
Koncert tamburašů (Soběslav)
Vojnarka
Vzpomínkový večer Karla Havlíčka Borovského
Pražský žid
Váň Lady Windermereové
Silvestr

1922

5. 1. Viktor Dyk
12. 3. Musset
25. 3. Molière
1. 5. Bernard
M. Maurey
28. 10. Jan Hilbert
26. 12. Lad. Stroupežnický
10. 12. Večer Vrohlíčského

Posel (15)
Marianiny vrtochy a Rozmar (15)
Tartuffe (hrál zde Tábor)
Medočné vinice (15)
Doporučení (15)
Vina
Na valdštejnské šachtě
K životu a kudební program (15)

1923

13. 3. Courtelin
2. 4. Karel Čapek
25. 5. A. Dvořák
Courtelin
15. 8. Shakespeare
9. 9.
28. 10. Lad. Stroupežnický
25. 11. Hanl a Molnár
26. 12. Alex. Avřeňenko
31. 12.

Převržený vůz, Host jakých je málo a prapři
330 (15)
Loupežník
Mrtvá (15)
Strach před bitím (15)
Šen noci svatojánské
Koncert tábořského pěveckého kroužku
Paní mincmistrová
První zástupce
Pětka (Drama v domě Bukinghamském, Staré, Puš
zeček, Sebevrah, Bez klíče)
Silvestr

1924

30. 11. Jiří Mahen
26. 12. F. F. Šamberk

Ulička odvahy
Palackého třída 27

1925

8. 3. Fr. Langer
12. 4. Fr. Šrámek
15. 8. F. F. Šamberk
27. 9. F. A. Šubert
28. 10. Viková Kunčická

Velbloud uchem jehly
Soud
Jedenácté přikázání
Jan Věrava
Neznámá pevnina

1926

4. 4. K. Horký
23. 5. Josef Stelba
23. 10. J. Nep. Stěpánek
V. K. Klicpera

Bejvávalo
Staré hřiby
Berounské koláče
Veselohra na mostě

1927

1928

Klub mládežců
Lucerna

1929

1930

Otec
Druhá mládež
Šťastní otcové
Závěť
Špatná koncovka
Grand hotel Nevada
Zázračný lékař
Je velká láska na světě?
Silvestr

1931

Tulácké dobrodružství
Na děkanství
Poslední vzplanutí (hráno zde Tábor)
Na děkanství (Hráno v Soběslavi)
Půlnoční vlak
Ježíšovo tělo
Španělská muška
Skrývanek
Zámecké strašidlo
Pan učitel
Silvestr

1932

U sněženého krámu
Cigánečka (hráno zde Soběslav)
Okénko
Třikrát svatba
Hrnčík štěstí
Naši furianti
Jehla v kupě sena
Pan biskup
Silvestr

1933

Jak podváděl svou ženu
Jak podváděl svou ženu (hráno v Soběslavi)
Paní Marjánka matka pluku
Poslední muž

18.	7.	V. Verner	Choulostivá historie
13.	8.	V. Ben	Pro rodné lány
28.	10.	M. Přileská	I Slovák spravedlivý
26.	11.	F. F. Šamberk	Divadelní vlak
23.	12.	Škrutný	Ta naše Máša

1934

21.	3.	Fr. Balej	Kašpárek a Náci, veselí čtveráci
4.	3.	Ant. Armstrong	Deset minut slávy
4.	4.	Rajská Smolková	Zemský ráj to na pohled
20.	4.	F. Hlavatý	Bláh myška
20.	5.	Jiří Balda	Zločin matky Berdškové
18.	7.	John Hartley Manners	Peg máho srdce
28.	7.		Přátelský večerek
15.	8.	R. Kzeisl	Pan farář a jeho kostelník
18.	11.	Hala - Týnecký	Areknář
28.	12.	Hártip, Malkovský	Vilho svatební den
31.	12.		Silvestr

1935

18.	2.		Maškarní ples
22.	3.	F. Balej	Kašpárek nám lesy chrání
21.	4.	Bernauer-Oesterreicher	Konto X
15.	8.	V. Pražský	Pani Eva se rozvádí
28.	9.	V. K. Kliepera	Dvoutvárný kloboúk (oslava 70 let spolku)
23.	10.	E. K. Pesol	Práce nehanobí
28.	10.	Lad. Štroupežnický	Václav Hrobčický z Hrobčic
1.	12.	G. Schmitt	Pozor na dopisy
25.	12.	Luigi Pirandello	Každý má svou pravdu
31.	12.	Jiří Balda - E. Stary	Andulka šašáková (opereta - Silvestr)

1936

18.	2.		Maškarní ples
7.	3.	Frant. Langer	Nadní hádka
24.	4.	Branald	Lupen - Pupen
15.	8.	Ferd. Strojček	Jarní přehádky r. 1848 (osl. Jenka z Bratří)
27.	9.	F. Barry	Co se může přihodit i v nejlepší rodině
18.	10.	Jar. Vrchlický	Rabínská moudrost
29.	1.	V. Verner	Lidé na kře
25.	12.	Ivan Stodola	Čaj u pana senátora
31.	12.	J. Škrutný	Macičkova ševcovská (Silvestr)
7.	12.		V listopadu vzpomínkový večer k třicetileté tísni ve spolku p. Adámkové a E. Kurzové
			Večer na oslavu 60. narozenin E. K. Razole

1937

17.	1.		Maškarní ples
21.	2.	Mříštek V. a Al.	Maryša
7.	3.	Kučerová - Přerová	Tři zlaté vlasy dědy včevěda (škola)
27.	3.	Josef Štolba	Zlatá rybka

B. Shaw
A. Medek
F. F. Šamberk
Al. Jirásek
Jan Sarda
Frant. ze Schánthalu

Živnost paní Warenové
Plukovník Svec (oslava 20. výročí bitvy u Zborova)
Jedenácté přikázání
Kolébka (hrána škola)
Poslední rodu Sedmarova
Zlatá Eva (Silvestr)

1938

Farel Rudolf
Karel Čapek
Elška Malcová
Otto Minařík
Mr. Kvapil

Maškarní ples
Humoreska
Matka (hráno pro Sokola)
VÍCI máky
Pestrý večer (studující)
Zorka
Obilka

1939

V. Ernst
E. Pohorská
Julius Zeyer
Vělová Kunětická
Otto Minařík
V. Barta
R. Nižkovský
F. F. Šamberk
F. F. Šamberk
J. K. Tyl

Maškarní ples
Flachsmann vychovatel
Babička (hrána škola)
Radúz a Mahulena
Přítel
Děvny chlap
Prach a broky
Moje teta - tvoje teta
J. K. Tyl
J. K. Tyl (hráno ve Voticích)
Jirňkovo vidění

1940

R. Nižkovský
Frank Tetauer
F. F. Šamberk
Hannalová
J. V. Rosálek
Lad. Stroupežnický
F. X. Svoboda
Jar. Vrchlický
Plákoť

Maškarní ples
Záhadný případ
Diagnosa
Era Kubánková
Hudební máj (orchestr, sdružení)
Vojáci rodné hroudy
Mezi námi děvčaty
Mikuláš Dačický z Heslova
Směry života
Noc na Karlštejně
Velké pokušení

1941

Alcis Jirásek
F. X. Svoboda
Frank Tetauer
Hala - Týnecký
Ed. Štěpánek
J. Wenig
J. Urban

Lucerna
Směry života (hráno v Oldřichově)
Mlhostná mámení (hrál sde Tábor)
Ševci
Nezbedný bakalář
Zlatá růže (oslava sedmdesátin Mistra Bubeníčka)
Sluneční paseka

1942

11. 1.	Alois Jirásek	Otec (s Mistrům J. Hurtem j. h.)
1. 2.	J. Urban	Sluneční páska (ve Smilových Horách)
21. 3.	Jan Deda	Jakož i my odpouštíme
18. 4.	K. Balák	U naší kapličky
24. 5.	Jan Deda	Jakož i my odpouštíme (opakováno)
3. 5.	J. Urban	Sluneční páska (v Oldřichově)
19. 4.	K. Balák	U naší kapličky (ve Smilových Horách)
21. 7.	R. Nitzkovský	Melodie mládež
20. 9.	P. Polach	Vrah jsem já
2. 10.	P. Polach	Vrah jsem já (opakováno)
25. 10.	P. Polach	Vrah jsem já (v Chotěvíně)
29. 11.	J. Barnášek	Most nejkrásnější (s M. J. Hurtem j. h.)
25. 12.	J. Grmela	Pudřenky

1943

9. 12.	V. Štech	Třetí zvonění
25. 4.	K. Želenský	U Dušánků
18. 5.	K. Želenský	U Dušánků (hráno v Miličíně)
23. 5.	J. Grmela	Dědictví
13. 6.	K. Zaplěšek	Divoké srdce
10. 9.	J. Stein	Artista (s členy JČMD)
17. 10.	L. Merlínová	Rodná ves
24. 10.	L. Merlínová	Rodná ves (v Kamberku)

1944

30. 1.	August Hindrichs	Za ranního kuroopění
10. 4.	August Hindrichs	Za ranního kuroopění (opakováno)
28. 5.	Lad. Stroupešnický	Naši furianti
24. 6.	Lad. Stroupešnický	Naši furianti (opakováno)
23. 7.	Vlasta Petrovičová	Střídavě oblačno

1945

28. 7.	Al. Jirásek	Lucerna
28. 9.	J. K. Tyl	Strakonický dudák (oslava 80. let spolku)
28. 10.	Stan Dinter	Film Mladá Vožice za květ. revoluce
9. 12.	MUDr. V. Pláček	Vožer k jeho 20. výročí úmrtí

1946

11. 2.		Taneční zábava
10. 3.	Otta Minařík	Kateřina Veliká
31. 3.	Otta Minařík	Kateřina Veliká (ve Smil. Horách)
21. 4.	Rybář-Savčenko	Letadlo má 24 hodin zpoždění
6. 7.	F. F. Šamberk	Palackého třída 27
3. 8.	A. Rydley	Půlnoční vlak
17. 8.	B. Shaw	Pygmalion
28. 10.	Fr. Bulínek	Muž v revoluci
25. 12.	Al. Jirásek	Filosofská historie

1947

Maškarní ples
Velbloud uchem jehly
Na letním bytě
Pygmalion
Radostná událost
Emigrant

Fr. Langer
Josef Štolba
B. Shaw
Karel Piskor
Al. Jirásek

1948

Těžký život dobrodruha
Jarní přeháňky r. 1848
Na šikmé ploše
Cyrano de Bergerac
Karel Havlíček Borovský
Tahár v městečku

Ant. Šmažik
Ferd. Strojček
J. V. Bilek
E. Hostand
F. F. Šamberk
Karel Krpata

1949

Měsíc zapadá
Měsíc zapadá (ve Voticích)

John Steinbeck
John Steinbeck

1950

Poslední muž (hrálo JČND)
Směry života
Naši furianti

F. X. Svoboda
F. X. Svoboda
Lad. Strospežnický

1951

Výnosné místo

A. N. Ostrovský

1952

Samota
Šibalství Škapinova
Ulička odvahy

Alcis Jirásek
J. B. Moliere
J. P. Mahen

1953

Vatansou nové bojovníci
Vatansou nové bojovníci (ve Voticích)

Ant. Zápotocký
Ant. Zápotocký

1954

Pražský flamendr
Její pastorkyně

J. K. Tyl
Gab. Preisová

1955

1956

	Fr. Kožík	Přátelství
25. 12.	Josef Štolba	Na letním bytě

1957

9. 3.	Karel Čapek	Maska
9. 5.	Fráňa Šrámek	Léto
21. 4.	Gregor Tajovský	Ženský zákon
7. 7.	K. V. Raša - J. Jaroš	Zapadli vlastenci (hráno v Boru)
25. 8.	K. Macháček	Zenichové
3. 11.	L. Feuchtwanger	Dábel z Bostonu (hráno též ve Votčích a Mělník)

1958

	Jar. Jaroš	Hanka z hor
15. 6.	Argus	Každý má něco
5. 7.	Alain Jirásek	Kolébka (17. 8. hráno též na cvičení s táh, směr. Jaroslavem Vojtem J. h.)
25. 12.	Zápolská	Morálka paní Dulákové (hráno též v Petrovích a Smilových Horách)

1959

17. 8.	F. X. Svoboda	Poslední muž
18. 7.	Halbe	Proud

1960

15. 12.	Jaroslav Dietl	Pohlédněte pokušení
---------	----------------	---------------------

1961

4. 5.	Karel Stanislav	Dům na rozcestí
-------	-----------------	-----------------

1962

16. 6.	Arbuzov	Setkání s mládím
--------	---------	------------------

1963

11. 12.	Al. Jirásek	Vojnarka
1. 1.	Al. Jirásek	

1964

29. 3.	N. A. Ostrovskij	Poslední maska (hráno též ve Smil. Horách a Nem. Hl., Načerádci a v Malých v okres. soutěži SMH)
2. 8.	Oiga Scheinpflugová	Okénko (zde opakováno 9. 8. a v Nem. Hl.)

Seznam

ser. které u nás sehrál Spolek rodičů a přátel Mladovožických

1934

1. 1. Pestrý večer
2. 1. J. H. Manners

Děda Fraňský, Pepíček Nohejd
Peg máho srdce

1942

1. 1. Tomán

Přítelkyně

1949

1. 1. Alois Jirásek

Jan Roháč z Dubé

1950

1. 1. N. Gogol
2. 1. Dušek Lad.

Ženitba
Rozkaz

1951

1. 1. Oskar Wilde
2. 1. Marie Holkové

Jak důležité je mít Filipsa
Popelka

1952

2. 1. B. Shaw

Ideální manžel

1953

1. 1. Labicha-Voskovec-
Wenich
2. 1. Karel Čapek

Slaměný klobosek
Bílá zvěst

OBRAZOVÁ ČÁST

Legenda:

*Knězecláš arcibiskup, Jaroš Sládek, Marie Zappová, Jaroslav Jaroš, L. Hol-
mánek, E. Kurzová, E. Stumpfová, M. Sládek*

Spolek diádeckých ochotníků v Mladé Vošticí v roce 1885: Štíberová – Váňková, Kaska J., Štrnad Fr., Štrnadová – Křehová, Šimon, Štíber, Kubeš Fr., Práha, Janá – Jáchymová, Kaska K., Švochová, Hamer, Štrnadová K., Šjhora, dr. Glanz, Práha – Jáchymová, Rosolová – Čtvertníková, Rosol V., Šanda.

V roce 1895: Doležal, Štrnadová – Křehová, Šimon, Štíber, Neudörfland – Maděrová, Grand Fr., Scheidler, Kubeš, Miková – Běháková, Hellerová – Štrnadová, Rosol V., Janá – Schormová, Brdičková – Zmijáková.

*J. Vrchlický: Noc na Karlštejně – 1940 – režie J. Novák
Dr. Šmíd, E. Kurzová, O. Ondáček*

Stanislav Kurz, K. Hojovce

*Alois Jirák: Lucerna – 1917
A. Bulla, E. Stampfová, Fr. Růžek, Vacek, K. Šosbada*

F. N. Svoboda: Čekanky – 1. 6. 1918 – režie dr. B. Málek

K. Tyl: Jan Žižka z Trocnova – režie MUDr. Václav Pláček – červenec 1919

Jubilijní výstava k 70. letům spolku - 1925

E. K. Rosol: Práce nekanobi - 1927

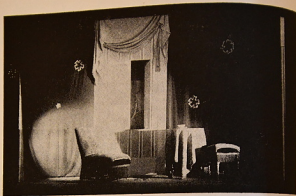

J. a V. Mršlíkové: Margita - 1917 - režie J. Neudák

J. Vrchlický: Noe na Karlštejně - 1940 - režie J. Neudák

A. J. (doplnění k textu) - 1. 10. 1941 - 1. 10. 1941 - 1. 10. 1941 - 1. 10. 1941

Vaclavická scéna ke hře J. Dedy Jakož i my odpouštíme uvedené v roce 1942

A. Jirásek: Otec – 12. 1. 1942 s M. J. Hurtem v hlavní roli J. A.

Rabinská moudrost – 1936 – režie E. K. Roset

Štroupešnický: Naši furianti – 1944 – režie M. O. Bubenišok

A. Jirasek: Lucerna - 1945

Fr. Růžek - mlynář

E. Kurzová - babička, Adalbertmannová - Hančička

Karel Hašlíček Borovský
1948 – režie Fr. Hájek
L. Neřmáňková
Marcela Pecháková

A. Jirásek: Lucerna – 1945

A. Skružný – M. Mrázeková

G. Preisner: Ježíš Pasterkyňa
režie V. Parkmannová – Chromá – 1954

G. Zapolská: Mordilka paní Dulské — 1938 — M. Zappová

K. Stanislav: Dám na rozcestí — režie M. Zappová

E. Rutland, Cyrano z Bergeracu - 1948 - režie J. A. Patoš

*Moliere: Šibalstol Šapi-
nato - 1952 - režie dr.
J. Aulický*

Frant. Špink

Machůček; Zenichová — 1957 — režie J. Jaroš

L. Feuchtwanger; Döbel v Bostonu — 1957 — režie J. Jaroš

A. Štrougal: Kotěbka - 1958 - režie J. Jarol - národní umělec Jaroslav Vojta
v roli Jiry a M. Zemian jako purkrabí

Štefáněk, H. Lhotáková s národním
umělcem J. Vojtou

M. Štefáněk Maří - M. Jarolová Mar-
gareta

Model závod - M. Zappová

Jar. Strnad v Sibiřském sovětském

Fr. Kořík: Přítelství - režie M. Zappová

A. Jirák: Vojnarka 25. 12. 1961 — režie Jar. Jaroš

*V titulní roli Z. Dintarová-Svejdová
Jeník — M. Fencel*

podobnost s postavou M. Fencel

A. N. Ostrowskij; Pozdni lůsko - 1964 - reŕie J. Jaroš

*A. Reznickovů
Ladmila
K. Holmánek,
Nikolaj*

*H. Pekařová-Bubenickovů
Sabineová*

*Z. Dinterová-Svojčová jako Lebedkinová
Fr. Seidl jako advokát Margaritov*

Občinski svet: Občinski svet - 1964 - režija J. Javali

STO LET OCHOTNICKÉHO DIVADLA V MLADÉ VOŽICI

Sebral a redigoval Jaroslav Jaroš

Fotografickou část zpracoval Jaromír Štrnád

Vydán jako jubilejní tiště komise pro přípravu oslav 100. výročí založení ochot-

nického divadla v Mladé Vožici

Vydala tiskárna Palcát

Náklad 800 výtisků

Embované 25,- Kčs, vázané 35,- Kčs

B-84*31189